

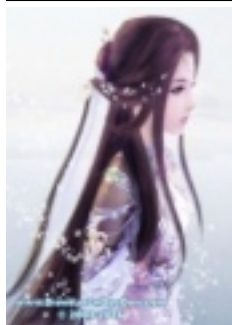
Vì Chàng Từng Phụ Ta

Contents

Vì Chàng Từng Phụ Ta	2
1. Chương 1: Em Sợ Quá Khứ	2
2. Chương 2: Unas Gặp Kiếp Này	9
3. Chương 3: Chỉ Cần	14
4. Chương 4: Sự Dịu Dàng	22
5. Chương 5: Về Thượng Ai Cập	24
6. Chương 6: Bài Học Gì Cho Kiếp Đời??	29
7. Chương 7: Nữ Thần Sông Nile	33
8. Chương 8: Sự Thật Mơ Hồ	35
9. Chương 9: Đứa Em Thành Quỷ	38
10. Chương 10: Memphis Là Sói	40
11. Chương 11: Yến Tiệc	44
12. Chương 12: Ác Mộng Đời Thường	46
13. Chương 13: Hồn Ma Theo Tôi	49
14. Chương 14: Mọi Chuyện Mới Bắt Đầu	52
15. Chương 15: Carol Du Nhập	55
16. Chương 16: Cứu!!	58
17. Chương 17: Hassan Bạo Gan	60
18. Chương 18: Khi Asisu Gặp Carol	63
19. Chương 19: Asisu Ta Không Muốn	66
20. Chương 20: Sa Mạc Là Nơi Hiểm Họa	68
21. Chương 21: Bắt Cóc	71
22. Chương 22: Vì Nàng Ta Thay Đổi	73
23. Chương 23: Âm Mưu Và Tình Yêu	76
24. Chương 24: Ta Chờ Nàng-lại Thêm Đau	78
25. Chương 25: Âm Thầm	81
26. Chương 26: Mục Tiêu	83
27. Chương 27: Là Nguy Hiểm	88
28. Chương 28: Sa Mạc Khát	90
29. Chương 29: Nói	93
30. Chương 30: Nước	96
31. Chương 31: Phép Thuật Của Một Vị Thần	99
32. Chương 32: Nội Tâm	103
33. Chương 33	107
34. Chương 34: Truy Thê	110
35. Chương 35: Truy Thê Dài	114
36. Chương 36	120
37. Chương 37	123
38. Chương 38: Thuốc Hối Hận	126
39. Chương 39: Unas Giận	128
40. Chương 40: Nguy Hiểm 2	131
41. Chương 41: Thuốc Mơ	134

42. Chương 42	137
43. Chương 43: Sính Lễ	142
44. Chương 44: Sính Lễ 2	146
45. Chương 45: Hoa Tuyết Lam	150
46. Chương 46: Đế Quốc Abyssinia-masshashiqhi	154
47. Chương 47: *****cắm(h Nhẹ)	158
48. Chương 48: Mặt Dày	163
49. Chương 49: Âm Sát	167
50. Chương 50: Âm Sát 2	171
51. Chương 51: Âm Sát 3	174
52. Chương 52	177
53. Chương 53: Hung Thủ?	179
54. Chương 54: Trở Lại	181
55. Chương 55: Ngoại Truyện	182
56. Chương 56: Izumiru	185
57. Chương 57: Chiến	187
58. Chương 58: Nàng Chạy?!	189
59. Chương 59: Nổi Giận	193
60. Chương 60: Carol+ Asisu	196
61. Chương 61	199
62. Chương 62: Ngoại Truyện	203

Vì Chàng Từng Phụ Ta

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không - đồng nhân - sủng - NpTa từng đọc truyện " Nữ Hoàng Ai Cập", từng xem q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-chang-tung-phu-ta>

1. Chương 1: Em Sợ Quá Khứ

(P/s: các nàng không cần ngạc nhiên khi lúc ta dùng tôi, lúc ta dùng cô.

Tôi: là ý dẫn truyện do nhân vật chính nhìn thấy, suy nghĩ, hành động.

Còn cô: là suy nghĩ, hành động của các nhân vật khác mà nữ chính không nhận thấy, không hiểu. Đại loại là không phải nữ chính)

Trời về đêm của vùng sa mạc lạnh lắm.

Gió phát từng loạn cát trắng thành những con rắn khổng lồ. Đêm nay ít sao quá rồi.

Chỉ một chớp nhoé sáng, trời bắt đầu mưa. Mưa tầm tã, một cơn mưa lớn vào mùa đông năm nay.

Ai đã từng nói Bọ cạp (Thiên Yết) khi yêu sẽ giống tính cách của Asissu trong ” Nữ Hoàng Ai Cập”?

Ai đã từng nói với tôi rằng, nợ tiền kiếp dù trốn cũng phải trả nợ.

Ai đã từng nhắc tôi rằng xuyên không là có thật?

Ai từng nói đừng ghét hay thương bất cứ nhân vật nào trong truyện?

Và ai đã từng thề non, hẹn biển, sống chết bên tôi mà giờ chỉ để tôi một mình trên thế giới này?

Lạnh lắm. Rất lạnh.

Ai đã từng dạy tôi cười, dạy tôi biết hát, ai đã từng dạy tôi? Ai đã từng dạy tôi...??

Và ai đã từng bỏ tôi ra đi, mà quên dạy tôi cách để quên anh?

Năm đó, bạn trai tôi bị ung thư mà chết. Căn bệnh ung thư có thể chữa nhưng phát hiện quá muộn. Nực cười thay anh lại là bác sĩ.

Năm đó hai người đã cưới nhau, còn tính đến chuyện sinh đứa nhỏ. Anh nói lần này, anh muốn thay tôi đặt tên cho bé con. Là con gái tên em, con trai cũng tên em.

Đã từng cười đùa rất nhiều, đã từng hạnh phúc.

Chỉ một lần, tôi đã mất tất cả khi vẫn còn ước mơ.

Qua hai năm, đứng mộ anh. Tôi đã mỉm cười, rồi nở nụ cười vui vẻ. Chỉ cần anh được nhìn thấy em cười là hạnh phúc. Tôi muốn cho anh nhìn thấy nụ cười mà anh đã dạy tôi.

Hạnh phúc quá mong manh. Được đó rồi mất đó, tiếp tục chạy theo cuộc sống bộn bề. Và người yêu tôi lại xuất hiện. Anh không giống ” anh”, người đó là người rất lạnh, nhưng cũng đầy chiêu trò dạy hư tôi khi trốn việc.

” Anh” dạy tôi nụ cười, anh dạy tôi vui vẻ trong nỗi đau mà đứng dậy. Một lần lại một lần, chúng tôi cũng cười nhau, sống bên nhau được ba năm.

Một lần làm xong công việc, cả hai trở về nhà liền gặp xe tải mất lái đâm vào. Tôi mất đi đôi chân, anh mất cả mạng sống khi đỡ giúp tôi.

Vô vọng trong cuộc sống, tôi suy sụp hoàn toàn. Đã có rất nhiều người tìm đến chia sẻ với tôi. Nhưng tôi lại sợ, sợ một ngày lại bị mất tất cả.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, giải trí từ truyện kinh dị. Nếu đủ tiền giải trí sa sỉ thì tôi đã đổi chúng mua thật nhiều hoa đặt lên mộ các anh rồi. Đáng tiếc đó không thể xảy ra. Chỉ bộ sách và mấy cuốn tập chí trong công việc.

Và ngày đó, khi lướt qua cửa tiệm cũ, bức ảnh một cô gái tóc đen lọt vào mắt tôi. Cô gái ánh mắt đen như bầu trời tháng mười đó, một bầu trời xinh đẹp mà buồn.

Trở về lại nhà, ôm laptop ghi tên chuyện. Tôi đã nghĩ cô gái đó là nữ hoàng, đáng tiếc đưa con nhỏ nào đó bỏ vào.

Vài ngày sau, truyện xuyên không tự nhiên đầy trên mạng. Chán nản bấm vào, mặt dù đó không hiểu nghĩ gì.

Tôi tham gia diễn đàn gần 8 năm trời, chỉ bình luận và đọc truyện, may mắn các mod không xoá nick tôi đi. Nghĩ gì viết đó.

Và lần đặt bút đầu tiên cũng đã trở thành một niềm hạnh phúc trong tim tôi.

— — — — —phân cách— — — — —

” Asisu, con sao rồi? Ổn chứ?”

Nhập nhoè khoé mắt ngồi dậy, nâng mắt nhìn người đàn ông ở tuổi trung niên kia. Đó là cha tôi. Đã từng là cha tôi. Nở nụ cười thật tươi liền gật đầu.

” Dạ nhờ phúc của cha, các vị thần chăm sóc”

Đã từng ai nói với tôi, trong mơ hồ đã từng nói với tôi sẽ phải trở lại với kiếp của mình. Kiếp số con người không thể thay đổi, còn số phận của cô tùy thuộc vào cô thôi.

Kiếp trước của tôi...là Asisu. Người chị độc ác trong câu chuyện này. Đã từng một lần tôi nghe nói độc giả

trù chết Asissu đi. Cuối cùng họ đang trừ tôi đây.

Bên tai vua cha nói gì cô đều không nghe, chỉ cuối cùng sực tỉnh. Vua cha dẫn đứa bé này đến bên giường cô và nghiêm giọng nói.

” Memphis mau chào chị con. Sau này là hoàng phi của con”

Tôi đưa mắt nhìn đứa trẻ mới lớn, trạc 9 10 tuổi, ánh mắt chim ưng, sáng vất. Nhưng tuổi thơ vẫn chưa đủ sự tinh luyện cho ánh mắt kia thật sắc bén.

Nghiên đầu, mỉm cười nhìn cậu. Tôi đã từng nghĩ, một đứa trẻ rất kiêu ngạo như cậu ta sẽ không chào tôi. Mà xoay người, phui mông bỏ đi. Nhưng bất ngờ, Memphis ngửa mặt nhìn tôi, tôi đã thấy con ngư đen kia set qua rất nhanh luôn ánh sáng.

Memphis chạy lại nắm tay tôi, cúi đầu hôn lên.

” Một ngày tốt lành, hoàng phi của ta”

” Cảm ơn em, thần Ánh Sáng phù hộ cho em.”

Nhìn đứa trẻ tươi cười trước mặt. Tâm lại chạy ra thứ gì đó ghen ngào. Nếu là anh ấy có lẽ sẽ đứng bên cạnh cốc đầu tôi, mà dạy đời rồi.

” Được rồi, ta đi trước, để không gian riêng cho các con”

” Cha”

” Chuyện gì thừa hoàng nữ tương lai”

Netemaat xoay người khẽ làm động tác cung kính.

Tôi nhìn ông rồi cười, lắc đầu.

” Cha con có thể đến Hạ Ai Cập không?”

Nefemaat ngập ngừng, ra bờ suy nghĩ, cuối cùng ông mỉm cười nhìn tôi gật đầu.

Vui vẻ cúi đầu cảm ơn cha mình, tôi biết nếu kiếp trước không vì quá mê muội, thần dân đã không phải

khổ cực mà đâm ra chán ghét tôi đến vậy.

Hiện tại xuyên qua rồi. Nefemaat cho phép tôi trở đi Hạ Ai Cập, ông chỉ điều kiện sau một tháng tôi mới có thể cứng cáp đi những nơi tôi muốn.

Hạ Ai Cập chỉ cần chờ một tháng, ta sẽ chuộc lỗi lầm này.

Nhưng mà... Hiện tại kí ức về kiếp này của cô vẫn không thể xuất hiện.

” Hoàng phi...”

Nhìn thấy bóng cha rời đi, cung nữ cũng lui dần, Memphis lập tức quay lại nhìn cô. Nhưng chưa nói hết câu đã bị bàn tay mềm kia giật lại.

” Memphis, em nên gọi chị là chị không phải là hoàng phi”

” Cha đã nói...”

” Đó là chuyện người lớn, sau này sẽ có người thực sự là hoàng phi của em. Vì vậy đừng gọi lung tung nữa”

” Tại sao chứ? Nàng là hoàng phi của ta, cha đã nói thế. Làm cách nào còn hoàng phi khác?!”

” Memphis, sau này lớn, em hãy hiểu. Được rồi, bây giờ em gọi chị là chị, ngoài ra trước mặt mọi người em gọi tùy thích được chứ?”

Tôi không thể đổi bản tính bướng bỉnh của cậu bé này, đành chuyển sang đàm phán. Hy vọng có thể cứu vớt chút gì đó tương lai trước khi quá muộn.

Từ sau cái ngày được cha cho gặp mặt. Tôi đã vui vẻ gọi Memphis là oppa, tuổi thơ trôi qua như vậy đến khi mật ngọt bị rút cạn hết dành cho một người khác, không phải tôi. Cũng đã một kiếp người hồi tưởng trở thành kí ức thâm trầm.

” Được, nếu nàng không thích, ta sẽ gọi nàng là chị. ”

Giọng nói của Memphis làm tôi giật mình, thì ra tôi đã trầm luân vào kí ức quá sâu.

Khoan, kí ức? Là kí ức của tôi. Nó phải không?

Nhìn đứa bé ngồi bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ tóc đen mượt kia, mỉm cười. Kiếp này chúng ta chỉ là chị em.

Memphis không biết suy nghĩ của người trước mặt, chỉ nhìn nụ cười trên môi người kia rất nhẹ. Rất dịu dàng, ánh sáng mặt trời lấp lánh rơi vào khung cửa, đem gương mặt trắng mịn rơi sáng. Lấp lánh trong ánh nắng đó khiến người ta trầm luân. Cảm giác mặt mình nóng lên, Memphis liền cúi đầu quay sang cửa chính.

” Không chuyện gì, lần sau nàng...àch..chị đừng cười nữa.”

Nghiên đầu nhìn đứa bé, nó lại tránh mặt tôi. Khó hiểu, không biết làm sao liền thở ra. Xoa đầu cậu bé.

” Được, sau này ta không cười trước mặt đệ nữa”

” Ai bảo thế?”

” Chẳng phải...lúc này??”

Nhìn đứa trẻ hất tay tôi ra, nhảy khỏi giường, liếc mắt quát tôi. Tôi đã nói gì sai sao?

” Ta nói nàng...àch..chị...không được...mang nụ cười đó cho người khác xem”

” Tại sao?”

” Thái tử mau đến luyện kiếm.”

Bên ngoài vọng lên tiếng tế tướng Imhotep. Cuộc đối thoại dừng ở đó. Memphis chạy ra khỏi phòng, chưa đầy hai phút liền chạy vào trở lại.

Cậu bé nắm tay tôi vui cười.

” Mau, ta muốn cho hoàng phi của ta xem ta tập luyện.”

Thế tôi chưa đồng ý liền bị kéo đi khỏi nơi nghỉ. Nhìn bãi đất trống rộng lớn. Đất và cát.

Nơi này công chúa Mitamul đã bị tôi giết bằng ngọn lửa hận thù, đố kị và ghen ghét. Tro cốt cô ấy còn chưa nguội tôi đã đem vứt ra ngoài sông Nile.

Chuyện này...cái chết...tôi chưa đọc đoạn đó mà?

Lại là kí ức nữa sao?

” Hoàng phi Asisu. Bên này, bên này. Mau đến đây!”

Bên kia Memphis vẫy tay chạy đến kéo cô đến bãi đất trống.

” Nàng xem, những quả táo này ta bắt được”

Tôi thản nhiên, cầm mũi tên trên táo rút ra, đưa lên miệng cắn một miếng tado nhỏ.

” Ngon”

” Ngốc nghếch, ai bảo nàng ăn. Bỏ nó ra. Imhotep hôm nay nghỉ tập. Hoàng phi của ta cần bồi vui”

Memphis cau mày, hất mạnh quả táo trên tay cô, thật ngốc mà, bọn chúng đã rơi xuống đất. Nàng muốn ăn thì để hẳn bảo người hái xuống lột vỏ cho ăn. Có cần như vậy không.

Thế là tất cả giận trút hết lên người Imhotep đáng thương.

Lão chỉ biết cúi đầu nhìn chủ nhân nhà mình lần đầu mất kiên nhẫn. Mất cáo liền hí lại cười vui vẻ.

” Vâng, vậy thái tử và thái tử phi nghỉ ngơi”

Nói xong lão quay đi. Tôi nhìn bóng lão, tâm hơi khó chịu một chút.

Tôi biết lão không thể nào phản Memphis, nhưng khi tôi thực hiện kế hoạch đẩy Memphis xa Carol liền bị lão lần này đến lần khác ngăn cản. Chỉ lúc đó tôi đã không nghĩ, lão muốn hất cẳng tôi ra khỏi miến đất Hạ Ai Cập cái trị, mà hợp Thượng và Hạ làm một. Điểm mấu chốt, Hạ Ai Cập có nguồn nước sông Nile phục vụ cho vận chuyển.

Bị Memphis kéo đi về sân nghỉ mát, rồi gọi một thùng táo đưa tôi. Trong óc dần mất đi suy nghĩ.

Ngày hôm đó rất mệt.

— — — — — phân cách — — — — — -+--+— — — — —

Thời gian cứ vậy trôi qua rất nhanh, đến ngày tôi trở về Hạ Ai Cập.

Nhìn người cha thân yêu đứng ngựa nhìn tôi, nở nụ cười vui vẻ. Chúc phúc ông, rồi phi ngựa đi. Trước khi đi, tôi lén nhét vào tay ông một mảnh giấy, chỉ hôm này thôi, nếu ông thực hiện được có lẽ sẽ thoát được nạn này. Memphis cùng tôi cũng không bị lúng túng trong việc triều chính khi ông mất đi đột ngột.

Chạy một quãng dài, không kể nghỉ ngơi, cuối cùng tôi cũng gặp Hạ Ai Cập của mình. Một ngày, tôi muốn một ngày giúp nó trở nên hùng mạnh hơn cả một Ai Cập bấy giờ. Nơi tôi có lỗi, và cần chuộc lỗi nhiều nhất.

” Công chúa”

Ari đứng bên dưới nhận lấy roi. Rồi đỡ tôi xuống ngựa. Một ngày đường, đêm nay tôi sẽ nghỉ ngơi. Sáng mai mới bắt đầu công việc.

2. Chương 2: Unas Gặp Kiếp Này

Đã qua nửa năm kể từ khi tôi đến nơi này.

Hạ Ai Cập cũng đã nhanh chóng phát triển theo đúng con đường của nó.

Thật tự hào làm sao, một khi công sức của tôi được đền đáp.

” Công chúa đã quá khuya rồi. Người nên đi ngủ sớm đi”

Ari từ ngoài đi vào, đem chăn đệm trải đủ liên đến bên tôi.

Đã lâu rồi, kể từ cái ngày choàng tỉnh lại đó. Cô luôn ngồi bên cửa sổ mỗi tối, dù trời không trăng hay không sao, công chúa vẫn chống cằm nhìn ra ngoài cửa, suy nghĩ gì đó. Nếu Ari không nhắc, cô sẽ như thế cho hết đêm mà không màng đến việc nghỉ ngơi.

Giật mình nhìn người phía sau, nở nụ cười vui vẻ. Tôi luôn biết Ari là một người thân cận nhất, luôn dùng cả mạng sống mình phục vụ trong công việc, nhờ cô ấy mà tôi đã không ít lần thoát chết do lệnh của Memphis và Ragash ban cho.

” Cảm ơn, cô cũng nên đi nghỉ sớm đi! À mà công việc đề điều như thế nào?”

” Tốt rồi thưa công chúa, cái tên Unas..ách.. thần xin lỗi, cận vệ Unas đã điều hành rất tốt công việc người giao!”

” Vậy ổn rồi, tôi lo anh ta đã chưa quen hay không hiểu ý tôi trong công việc. Được rồi cô đi ngủ đi”

” Vâng công chúa, thần linh che chở giấc ngủ người”

” Thần linh sẽ bảo hộ giấc ngủ toàn dân Ai Cập!”

Ari cúi đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng cô khuất, với cánh cửa dần khép. Tôi thở dài. Đúng là có thể không đoán trước chuyện gì, 3 tháng trước, tôi đã ra bến cảng điều hành công việc xây đập, bờ đê ở đó. Kiểm tra sổ sách và tiền lương công nhân, không ngờ lại gặp một hội chợ đen lâu năm buôn bán nô lệ.

Thật chẳng ai biết, những người nghèo khổ, xuất thân bần cùng vì kiếm miếng ăn lại tự bán thân, những đứa trẻ bị bắt cóc, những con người lưu lạc xa xứ trở thành những con người đứng dưới đáy xã hội này.

Thất vọng là, cái hội chợ đen này tôi không thể làm gì hơn khi tìm mọi cách cho ra luật lệ tốt nhất cho thương lái nô lệ và cả người mua.

Nhưng ít ra, nó cũng có thể tác động từ từ vào cái hội này, để biến mất. Đạo đức con người được nâng lên, nhiều chức vị địa phương được thành lập, giải quyết tất cả các vụ xử kiện cho mọi tầng lớp. Không phân biệt giai cấp.

Cũng vì vậy mà trường học được lập ra, tuy hiện tại còn quá hiếm hoi để xoá sạch mù chữ. Nhưng tôi tin chắc, kế sách này sẽ không lâu.

Nhìn vậy, có thể làm tôi cuốn hút trong hội chợ và phát hiện ra nó là tiếng ồn ào của một ông lão, béo ục ịch đang ra sức mắng chửi người dưới đất, lấm lem mà óm nhom. Người còn bê bết máu. Có thể tôi chỉ ở trong phòng phê duyệt mà không phát hiện kiểu hội chợ truyền thống này mỗi năm chỉ xuất hiện một lần. Và may mắn, ngày đó chính cuộc tẩu thoát thất bại của Unas đã khiến mọi sự việc thay đổi.

Từ đầu, tôi chỉ có ý chen vào và ngăn cản, có thể mua giúp thân cậu bé về rồi thả tự do. Nhưng khi cho Unas rửa mặt lại càng ngạc nhiên hơn khi đây chính là phiên bản thu nhỏ của cậu vệ trung thành Memphis và Carol kia. Từ nhỏ, tôi đã gặp cậu ta không ít lần, và nhận định cậu ta chính là con chó trung thành nhất tôi từng thấy. Và dường như lúc đó, vì mệnh của Memphis và một phần vì nể mặt chức vị của công chúa của tôi mà cậu ta tài tình giấu cảm xúc chán ghét xuống đáy mắt. Chủ động tự nghĩ rằng không ai nhận ra.

Đổi ý trả tự do, đường nào tự do rồi Unas cũng chết, tôi cho cậu ta ở học võ, rèn luyện sức khỏe. Hơn hai tháng trời cậu ta thay đổi đến bất ngờ. Từ một bộ xương di động, trở thành một cậu vệ anh tuấn nhất bên cạnh tôi, đồn không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, không kể trong cung và thường dân. Dân tôi cũng cho hắn giải quyết công việc mình giao cho. Cứ ngỡ hắn sẽ không hiểu.

Nhưng qua lời nói của Ari như thế tôi cũng yên tâm vài phần.

” Công chúa đã ngủ chưa?”

” Thưa ngài, công chúa ngủ rồi!”

” Ừm vậy thôi”

Bên ngoài có tiếng xì xào đánh thức tôi trong mộng. Là giọng của Unas, có thể đăng trí, hai tháng trời tôi chưa nhớ được giọng nói của hắn, nhưng nghe giọng tì nữ bên ngoài e thẹn tôi liền biết được. Trong cung này, ngoại trừ một tên cận vệ đến tìm tôi, và làm cho cung nữ nhẹ nhàng, quyến rũ như thế thì ai khác đâu chứ.

” Ta còn thức, Unas, anh vào đi”

Mắt thấy bóng người định rời đi liền lên tiếng, nửa đêm hắn đến có lẽ là chuyện quan trọng.

Cửa mở, vài tì nữ bước vào, đem đèn dầu bật sáng lên liền đi ra khép cửa lại, từ phòng rời đi rất xa. Chỉ một mình Unas đứng đối diện tôi trong phòng, tay bưng bát tổ yến.

Tổ yến sao?

Đúng là tổ yến, kiếp trước là một doanh nhân tôi rất quen với món ăn này.

” Unas, nói gì đi chứ?”

“...ừm...công...chúa..”

” Chuyện gì sao? Tay anh bưng gì vậy?”

Bước xuống khỏi giường, đến gần anh nhìn kĩ, đúng là tổ yến. Nó lấp lánh trong nước. Chưa đựng trong bát sứ tinh xảo. Ngược mắt nhìn Unas, tôi hiểu bây giờ chiều cao tôi không thể phát triển khi chưa đến tuổi dậy thì. Điều bất ngờ là Unas vỡ tiếng rất sớm, từ một tháng trước đã phát cao. Bây giờ anh ta hơn tôi cả một cái đầu.

Cũng đúng, thời gian anh ta phát triển cũng chẳng sai lệch, vì dù gì Unas lớn hơn Memphis 6 tuổi còn gì.

Unas nhìn cô bé ngẩn đầu nhìn mình, đôi mắt đen lóng áy đã từng hoang mang khi lần gặp đầu tiên, đã từng sâu thẳm khi dụ anh uống thuốc. Và giờ là tròn xoe, chớp động nhìn anh.

Tâm tự nhiên có gì đó trùng xuống, lắng đọng lại, thật sự bây giờ anh rất muốn thời gian ngưng lại.

” Này, Unas, anh bỏ qua lời của công chúa sao? Này, này, tỉnh lại đi!”

Nhìn Unas đứng thẩn người nhìn mình, tôi liền không hiểu, lùi ra sau vài bước, rồi huê tay trước mặt anh mong Unas tỉnh lại.

Anh ta có lẽ nghĩ gì đó về thân phận của mình chẳng?

” Ấ...công chúa, xin lỗi, tôi nhận hết mọi sự trừng phạt này!”

” Được rồi, anh đến đây làm gì? Còn có bát trên tay anh... Mà ai đau hả?”

” Huh?...thứ này dành cho người đau sao? Tôi chỉ nhìn thấy các tiểu buôn mua, và nói rất ngoan. Có lẽ công chúa chưa ăn thử. Nhưng mà...vậy tôi sẽ đem đồ”

” Ấy, anh làm gì vậy, thứ này rất quý đấy biết không?”

” Nhưng người không bị bệnh”

” Tôi chưa từng nói nó chỉ dành cho người bệnh, này ngồi bên kia cùng ăn với tôi đi. À anh biết gì về nó không? ”

” Không ngay cả tên nó tôi còn không biết”

” Thật là, nhờ như họ đưa thuốc độc cho tôi, họ bảo tốt, anh cũng không ngần ngại cho tôi ăn nhỉ!”

” Thần..”

” Ấy..đùa thôi đứng dậy đi”

Vội kéo anh ngồi vào ghế khi thấy Unas định quỳ xuống. Thật phong tục phong kiến cũng đã quá cổ hủ rồi. Bảo anh ngồi đợi, tôi lục trong thư viện của mình rút ra những quyển sách về thứ ngoan vật lạ đưa cho anh. Còn mình ngồi ăn ngon lành.

Căn phòng trở nên yên ắng lạ thường, tiếng lật sách từ Unas, tiếng nhỏ giọt từ miếng yến ngấm lên nhỏ xuống mặt chất lỏng trong chén.

Thực nói ăn ngon nhưng từ nãy đến giờ chỉ ăn được một miếng nhỏ. Tại sao? Unas không biết cách chế biến bỏ nguyên bịch vào rồi đun lên. Thời đại này chỉ có đường phèn, hình như anh ta vào bếp nên bỏ quá tay. Khiến nó ngọt lịch. Anh ta không nghe nói ăn quá nhiều đường không tốt hả?

” Công chúa không ngoan sao?”

Unas tuy đọc sách nhưng ánh mắt thì luôn trộm theo dõi cô. Một lần lại một lần xé miếng nhỏ ra nhỏ hơn ăn từ từ, cơ bản nước không uống. Có thể tại vì anh ở đây mà cố ăn. Nhưng thấy mỳ nhỏ nhú lại ngay lập tức giãn ra, anh thật không nỡ.

” Unas nói thật với tôi, là ai nấu món này?”

” Là..là..là...tôi...Khó ăn sao tôi sẽ đem đồ. Chắc nó không ngoan.”

” Không nó ngoan lắm”

Ngăn bàn tay kéo chén ra, liền ăn một miếng to. Dù gì cũng công sức của con người, người ta có lòng tốt nấu cho mình, thì không thể chê được. Đây là phép lịch sự tối thiểu.

Nhưng mà...nó ngọt quá!

Unas nhìn cô cố chấp, cau mày.

” Công chúa đừng nói dối được không? Tôi muốn thử”

” Ấy... Không được, anh đã cho tôi thì đây là món ăn của tôi. Anh dám ăn đồ của công chúa sao?”

” Dù chết tôi cũng muốn thử!”

Liền ra sau, ôm chặt lấy cô không chế. Cơ thể công chúa rất nhỏ nhắn, còn có hương thơm lạ, thật khiến người ta say mê.

Nhưng cũng không quên chuyện của mình, cô bé cố chấp này sẽ mãi không tự nhận. Dem tay cầm muỗng lấy nước và tổ yến bỏ vào miệng.

Ngay lập tức liền ho sặc sụa. Nhả ra. Luyến tiếc bỏ nằng ra, quỳ dưới đất. Nhận tội. Nhưng miệng lại nói ra câu chữ trái ngược.

” Công chúa tại sao cứ cố chấp ăn như vậy, nó rất ngọt. ”

” Được rồi đứng dậy đi. Vì nó là công sức của anh chẳng phải sao? Nếu ngọt thì cùng ăn với tôi đi. Anh bỏ mất một miếng rồi”

” Công chúa!”

” Nhanh, há miệng ra nào”

Unas cứng người nhìn chiếc thìa trước mặt để trước miệng mình. Bởi vì, công chúa đã từng như vậy khi hắn mới gặp, đã từng bón hắn ăn chén cháo cùng thuốc mỗi ngày, không quản đêm khuya hắn phát sốt.

Lúc đó ngoại trừ cô ra, chẳng ai có thể cho hắn ăn bất cứ thứ gì được, ngay cả uống nước cũng không.

Người đầu tiên cho hắn thấy ấm áp, cho hắn vui vẻ khi những công việc mệt mỏi ập tới, lần đầu tiên có người cố gắng ăn thức ăn của hắn dù ngoan hay dở vẫn không kêu ca.

Là một cô bé khiến trái tim hắn lỡ nhịp. Và ít nhất ngay lúc này, nụ cười kia khiến Unas cảm thấy mặt mình nóng lên.

Nghĩ Unas sợ ăn ngọt, thật hắn làm rất ngon, tôi chưa từng nghĩ Unas là một đầu bếp chính hiệu, món ăn hắn làm ra hết sức quyến rũ người. Có lẽ hôm nay vì hắn không hiểu về món này thôi.

” Ăn thử đi, tôi vừa dùng vải sạch, thấm bớt nước. Cái này ăn cái không cũng được. Đáng tiếc chất tổ yến tan rã, dinh dưỡng nhất là nước thì quá ngọt rồi. Ăn đi rồi xuống phòng bếp với tôi”

Unas nghe lời há miệng ăn. Miếng nhỏ tan từ từ trong miệng thật sự đã hết dần vị ngọt. Ăn xong, Unas đứng thẳng dậy bưng bát cúi người.

Tôi nhìn anh, rồi rời đi đến phòng bếp.

3. Chương 3: Chỉ Cần

Sáng hôm sau khi tỉnh lại liền cả người cảm giác bị khống chế. Bỏ ý định vùng vẫy khi bên cạnh có hơi thở của một người khác.

Quay sang bên cạnh, một cái đầu nhỏ cố gắng cọ vào người mình. Tôi giật mình, gỡ từng ngón tay cậu bé ra khỏi người mình. Ngồi dậy.

” Chị, đừng đi mà!”

” Memphis, em sao lại chạy đến đây?”

” Em nhớ chị.”

” Là một hoàng tử, em không thể hành động tùy hứng như vậy được. Còn tương lai người dân em, thống trị cả đất người thì thế nào? Đại thần Imhotep đâu rồi?”

“ ... ”

Nhìn cậu bé nắm chặt cổ tay tôi, cúi đầu. Memphis liền im lặng không nói, tôi lại được nước liền nổi điên, to tiếng với cậu bé. Lúc trước tôi từng nghĩ rằng cái gì Memphis cũng đúng, đồng ý mọi chuyện cho cậu bé, vì suy nghĩ cậu làm đều vì tôi. Nhưng sau này mọi chuyện vỡ lẽ. Tôi lại càng mù vẩn muốn Carol biến mất, mù quán nghĩ Memphis sẽ yêu tôi. Và mù quán hơn khi không nhìn thấy bao tính mạng người dân bị Memphis điều động cứu Carol với những âm mưu từ tôi. Lại những con người vô tội do Carol vô tư hại trên bước ” thám hiểm” của mình. Dần già, tôi lại không đếm được có bao nhiêu người chết nữa rồi.

Chuyện này cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần, tôi đi một bước, người chết thêm một mạng. Carol, Memphis đi, chạy nhảy, lại kéo cả một quốc gia, vương triều cùng cuộc sống người dân chết theo.

Cũng nhờ vậy có lẽ Ai Cập mới mạnh.

Cau mày nhìn đứa trẻ kia, tôi chưa từng nổi khùng như vậy, buổi sáng là lúc nổi điên nhất của tôi.

” Memphis, bỏ tay chị ra, chị cần tìm Imhotep, đại thần mà để thái tử kế vị như vậy sao?”

“ ... ”

” Memphis!”

“ ... ”

Cậu bé vẫn im lặng không trả lời một tiếng, một câu tôi nói lại là một vòng tay siết chặt ở cổ tay. Cơ bản Memphis không muốn bỏ tay tôi ra.

Không gian chìm vào yên lặng, tiếng chim hót buổi sáng cũng ngừng bật. Gió mát thổi vào phòng cũng trở nên lạnh buốt.

Không biết bao lâu sau, bên ngoài liền nghe tiếng của Ari. Thật tôi đang rất mừng đây.

” Công chúa..”

” Cút!!!”

Memphis bắt chợt gằng giọng hét lên.

“ ... Cái gì vậy Memphis. Ari...”

” Ta là thái tử, nói chuyện với hoàng phi trong phòng người dám làm loạn, muốn chết hả? CÚT!!!!”

“ ... Được rồi đi đi Ari.”

Bên ngoài bóng cửa liền thấp đầu, tôi nghĩ Ari cúi đầu rồi rời đi khi bóng dần xa, các tì nữ khác cũng rời khỏi phòng.

Họ từng nghe nói thái tử Memphis làm việc rất tùy hứng, tính cách lại dễ bắt đồng, nếu chọc vào thì mạng của họ không được giữ. Thế nào vẫn nên trung thành với công chúa Asisu vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

Tất cả rời đi, căn phòng chỉ còn lại tiếng thở dài, chốc chốc của tôi. Nhìn những giọt sương qua cửa sổ. Còn đọng lại trên lá, chán nản nhắm mắt.

” Hoàng tử, chúng ta hết giờ rồi!”

Từ cửa sổ đột nhiên xuất hiện một cái bóng nhảy vào phòng. Tôi nheo mắt quan sát người kia. Là ai? Người này hình như rất quen.

” Được rồi. Asisu, đây là Minue, cận vệ bên ta. Nàng không cần thắc mắc. Với lại...Asisu ta phải đi rồi. Giữ sức khoẻ đấy!”

” Đệ cũng vậy, nhớ! Lần sau không cần tùy hứng như vậy nữa.”

“Minue, ra ngoài trước đi!”

” Vâng”

” À khoan, ta có cái này cầm lấy”

Nhìn Minue rời đi liền sực nhớ ra, tối hôm qua Unas cũng làm bù cho tôi một chiếc bánh. Bây giờ vẫn còn.

Minue, con người này nhút nhát đến đáng sợ, vì lúc trước trung thành với Memphis, hắn lại phụng mệnh chạy đi giết tôi. Không nghĩ đến nơi hắn lại nhìn tôi rồi xoay lưng rời đi.

” Công chúa Asissu bị rắn độc cắn chết, tướng quân Minue đã đến sau, quá muộn, xác bị lấp dưới cát không tìm ra”

Nhiều đó thôi cũng đủ tôi biết ơn hắn, mặc dù tôi chỉ sống được thêm một năm. Vì cơ thể đã quá kiệt sức.

Vì tình cảm của Minue là tình cảm thâm lắng, đã từng để tôi bắt gặp ánh mắt thiết tha hắn nhìn tôi rồi vội lảng tránh, từng một lần hắn đỡ tôi liền bị tôi hất ra. Từng nhiều lần, những lệnh của Memphis bị hắn thay đổi nhẹ hơn cho tôi.

Tôi nợ hắn, đúng một kế hoạch tẩy não và cả một tình cảm đáp trả.

Đem bánh đặt lên tay Minue, rồi cười.

” Đây, số bánh này cho anh. Đã vất vả bảo hộ tên nhóc cứng đầu kia. Giữ tốt đấy, mệnh lệnh cấm cho bất cứ ai ăn ngoại trừ Minue.”

“...cảm...cảm..cảm ơn”

Minue vội cúi đầu liền biến mất.

Tôi nhìn cửa sổ trống không, lúc trước bị một người che đi ánh sáng liền mỉm cười.

” Asissu!”

” Memphis, ngoan sau này không được tùy hứng như thế. Cha đã già rồi, cần em bên cạnh chăm sóc và lo cho ngôi vị. Đừng phụ công sức của cha”

” Asisu, ta đã biết. Đã hiểu rất lâu rồi, một ngày nào đó sẽ trở nên hùng mạnh, một ông vua tốt. Như vậy nàng sẽ chấp nhận bên ta”

“...S-sẽ chấp nhận. Nếu ngày đó xảy đến”

” Thần linh chứng minh lời hứa giữa ta đối với nàng!”

” Thần linh chứng minh”

Thực hiện xong lời hứa, Memphis liền nhảy qua cửa sổ mà biến mất. Phía xa xa còn nghe được cả tiếng ngựa hí và vó ngựa ngập trời.

Nhìn về phương xa, nơi những hàng lau mọc um, nước róc rách, bầu trời trong xanh. Đám mây trắng lơ lửng nhẹ nhàng trôi.

Có thể lúc trước Memphis nói tôi sẽ tin đến một ngày nào đó, nuôi hi vọng vào dĩ vãng, rồi lại chính lời hứa đó dập tắt ê chề.

Sẽ có ngày đó nếu Carol không đến.

Sẽ có ngày đó nếu Memphis không quên lời hứa.

Và sẽ có ngày đó khi ngay từ đầu chúng ta không phải là chị em.

“Và có thể, ngày đó sẽ tới nếu chị không quá cố chấp chạy theo tình yêu này!”

Unas đứng sau cửa sổ nhìn cô, ánh mắt buồn rười rượi nhìn khung trời xa tích, miệng nhắm gò đó rất nhỏ. Ngọn gió cuốn qua, làm bay mái tóc đen mượt. Một bộ áo cánh mỏng phía sau lưng liền gợn sóng.

Khung cảnh đẹp, người đứng đó im lặng, kéo theo không gian trầm xuống. Dù đẹp đến mấy cũng man mác nỗi nhớ khó quên.

Unas nhìn cô, tim liền nhói. Hắn biết thái tử đến đây, hắn qua tiếp xúc với Minue- tướng quân Ai Cập liền hiểu đôi chút về Memphis. Thực chất ngay từ đầu anh không có hào cảm với tên nhóc kia.

Cậu ta không xứng với cô.

— — — — —phân cách— — — — —

Hôm nay, ngày đẹp trời, cô có cảm hứng đến thăm những ngôi trường nô lệ.

Thực ra mùa đông sắp tới, không biết bọn nhóc có đủ mọi điều kiện để giữ ấm và thức ăn không. Hai tháng quyền góp từ những quý tộc và người dân khá giả, còn có buôn lái hảo tâm. Số tiền và đồ dùng quyền góp được không ít, dư dả cho các học sinh xử dụng vào mùa đông còn có thể trích một ít cho những người hành khất.

Mọi chuyện diễn ra rất suông sẻ. Và cô không biết, người quen lại có thể gặp bất cứ nơi đâu.

Sáng sớm, tôi đã nhờ các tì nữ, cận vệ quân lính đem số đồ và tiền quyên góp đến tận mặt ngôi trường nô lệ, để trao đồ và đọc tên rõ tất cả nhà hảo tâm.

Unas thay tôi đọc, còn sau buổi lễ tôi liền để anh trông coi việc phát đồ, còn mình đi dạo quanh khu trường.

Tới một bãi đất trống sau vườn trường, loại cỏ cao um tùm, xanh mướt, với những bông hoa dại thi nhau nở ra. Bên kia là nấm mồ đầy, đáng tiếc dù đẹp đến mức nào chúng vẫn là nấm độc.

” Ừm...”

Tiếng phát ra trong bụi cỏ, tôi bước tới gần lo lắng đưa tầm nhìn xung quanh. Là một cậu bé. Chân tay bầm tím.

Trúng độc.

” Cậu không sao chứ? Không ổn rồi. CÓ AI KHÔNG CỨU NGƯỜI ĐI. CỨU NGƯỜI ĐI!”

— — — — —phân cách— — — — —

” Công chúa”

” Hassan anh đã khỏe rồi?”

” Vâng, nhờ công chúa”

” Anh nên nói thần linh cầu phúc cho anh mới đúng. Đứng dậy nào, Unas cũng tôi đã nấu ít cháo ngon cho anh. Mau ăn đi!”

” C-cảm ơn”

Nhìn Hassan ấp úng mở lời, có vẻ anh ta còn khá khó chịu.

Lần đó cũng đủ cho tôi sợ mất mặt, thật là đã là kẻ nhát gan lại đem dọa như vậy. Nhưng mà...Hsssan từ đâu là thương gia mà? Chẳng phải sao? Vậy chú Hassan đâu rồi? Lão cáo già Careb, lúc trước cô nhớ sau vụ bắt cóc Carol không thành, lão lần la đến gặp tôi để dụ dỗ về hộp thuốc độc giết chết người từ từ. Đáng tiếc lúc đó, tôi còn giữ được chút tỉnh táo trong người mà từ chối.

” Unas, Hassan là ai?”

Unas nhìn cô, mỉm cười, trong khi lén liếc mắt con người ngồi trên bàn kia thoát chấp cứng người lại.

” Hassan là thương gia trẻ đến từ đế quốc Assyria, với chú mình là Careb”

” Vậy anh bán gì trong trường vậy? Học sinh toàn là nhà nghèo làm sao có tiền mua đồ của các anh?”

Ngồi xuống đối diện với Hassan, chớp mắt hỏi.

Hassan đưa khuôn mặt tái nhợt lên nhìn tôi, rồi lắc đầu.

” Lúc trước chú tôi Careb bảo muốn bắt cóc một số trẻ trong trường để bán”

” Anh và chú anh bán được bao nhiêu người trong trường tôi rồi?”

” Là không một ai”

” Tại sao?!”

” Tôi không biết, bọn chúng dường như không quan tâm đến lời tôi nói, dù có dụ dỗ thế nào.”

” Địa điểm anh dụ dỗ bọn chúng là cái nơi tôi phát hiện anh hả?!”

” Không, không có địa điểm”

” Vậy được rồi, nếu ngày sau anh khỏi anh có thể đi, và không được phép quay lại đất này của tôi nữa. Nếu thấy anh một lần, cẩn thận ngày đó là ngày cuối đời anh”

Đứng dậy xoay người rời đi.

Hai ngày sau, Hassan liền khỏi hần và rời đi. Lúc Unas báo cáo, tôi cũng chẳng có gì lạ. Nhưng điều tôi không nghĩ nhất là sau hết buổi sáng, Hassan liền trở lại quỳ trước mặt tôi. Dù nói thế nào cũng không chịu đứng dậy, chỉ tới khi tôi chấp nhận cho hần làm cận vệ đi theo bên cạnh.

Nhìn hần có vẻ thích thuốc, cỏ cây hoa lá. Tôi chấp nhận cho hần học, chuyện gì cũng an toàn khi có một thầy thuốc bên cạnh.

Khế ước được kí xuống, Hassan chấp nhận từ bỏ chú mình và nghề buôn trở thành thầy thuốc thân tín bên cạnh ta.

Ngồi trong đình, nhìn những giọt mưa phất phơ trong gió liền trở nên nhớ.

Người đó đã từng ngắm mưa cùng tôi. Và người nào đó đã từ phía sau ôm tôi khi tôi nhìn mưa qua cửa sổ. Chỉ hai mà một, hai người đều nói một câu.

” Để mưa khóc thay trời, và khi nào đó anh giúp em khóc”

Nhưng hiện tại, tôi có muốn khóc thì cũng có thể một mình mà khóc thôi. Các anh đã đi quá xa tôi rồi.

Đưa tay hứng những giọt mưa nhỏ giọt dưới mái, ngẩn ngơ nhìn màn mưa một dày và trắng xoá.

Bỗng một áo choàng, trùm phía sau tôi. Giật mình quay lưng lại.

” Công chúa, trời lạnh, mau mặc ấm”

Unas nhìn tôi cười vui vẻ, cẩn thận buộc lại dây áo choàng trên cổ tôi. Nhẹ xoay người tôi ngồi xuống ghế. Ngay lập tức trước mặt xuất hiện tách trà nóng hổi.

Ngẩn đầu nhìn Hassan, anh chỉ cười, châm thêm trà cho Unas, nhìn tôi lắc đầu.

” Công chúa người thật bất cần, mưa lạnh sẽ hư tiếng đấy. Thần linh sẽ trách phạt khi tôi không làm tốt bổn phận của mình mất.”

” C-cảm ơn”

Nhẹ cười nhìn hai người, rồi ôm tách trà từ từ uống. Nước ấm chảy xuống cổ họng rồi trôi xuống, cơ thể ấm hơn.

” Mưa khóc thay cho trời...”

” Công chúa cùng ngắm mưa đi”

“ ... ”

4. Chương 4: Sự Dị Dàng

Gió trôi nước chảy.

Thoáng chốc đã qua 6 năm rồi. Thời gian trôi quá nhanh. Hạ Ai Cập bây giờ trở thành trung tâm kinh tế đắc lực giữa các khu vực. Nạn nô lệ, hay nô bộc dần giảm đáng kể.

Hiện tại, vương quốc Asissu cai trị được coi là nơi đáng sống nhất mọi nơi.

Và cũng là nơi an toàn nhất.

Trong 6 năm qua, tôi chỉ lang thang ở Hạ Ai Cập chưa một lần trở lại Thượng Ai Cập trừ cái ngày đó. 4 năm trước, Nefemaaat thoát được vụ hạ độc của công chúa Tahiri- vợ cuối cùng của ông, nhưng tôi lại không đoán trước được sức lực của ông đã cạn.

Ngày đó tôi trở lại, chỉ được ngồi bên ông một đêm cuối, để ông kể về mẹ tôi. Để ông gửi gắm Memphis trước khi ông đi.

Sau đám tan đó, tôi liền trở về Hạ Ai Cập. Tôi tin, Memphis cùng Imhotep không có tôi vẫn có thể cai trị tốt Thượng Ai Cập như khi nào. Hiện tại lòng dân Hạ Ai Cập đang hoang mang tôi không muốn ước mơ mới mọc mầm liền bị úng nước.

Thế không nghĩ thời gian trôi quá nhanh. Như thế đã 17 tuổi.

Ngày tôi sắp gặp Carol, trên dòng sông này.

” Công chúa, người còn nhớ đến tiên đế sao?!”

Unas từ phía sau nhìn người thiếu nữ bé nhỏ đứng bên sân thượng, gió lạnh phất vào người cô độc. Hàng tóc đen mượt trải dài như suối sống, nàng đã phải chịu đựng bao lâu rồi hả Asisu? Được nhân dân tôn thờ, được mọi người yêu quý. Nhưng đứng trên đỉnh cao đó nàng có bao giờ cười không?

Asissu thật sự nàng không thể mở lòng sao?

Đem áo choàng choàng lên người nàng, vòng tay ôm cổ nàng thật chặt.

Hoảng hốt trước hành động của người phía sau. Tôi liền lên tiếng lại bị chặn lại bởi lời của Unas.

” Muốn khóc thán cho người mượn bờ vai. Muốn đập phá, giết người thán cho người mượn thể xác lẫn con dao. Tất cả buồn phiền để thần chịu giúp người được không?”

“...Unas...”

Tôi không muốn khóc, không muốn, nhưng mắt đã nhoà đi. Khi kịp nhận ra thì chất lỏng ấm nóng, mặn chát đã lăn dài bên má, rơi tí tách xuống đất.

Xoay người vùi đầu vào lồng ngực của Unas mà khóc.

” Công chúa làm sao vậy!”

Hassan vừa từ phòng được về liền thấy ảnh ngứa mắt, bước tới nhanh, đem tay kéo cô ra ngoài lau đi nước mắt. Hắn biết cô vẫn là con người, vẫn biết khóc biết cười. Nhiều lần hắn đã thấy cô khóc trong đêm, bên cạnh cửa sổ đó.

Lạnh lùng đứng trên cao. Nhưng nàng thật cô độc.

Hai người nam nhân này. Tại sao? Họ rất giống, giống lắm. Họ giống các anh. Một người dịu dàng ân cần, một người luôn bên cạnh che chở thấu hiểu mọi cảm xúc bên tôi.

Tôi từng đã có họ. Đã từng, nhưng lại mất tất cả chỉ vì hai vụ tai nạn. Những ngày tháng đó, tôi sống như đã chết. Họ có phải các anh? Họ có phải không?

Nhưng đáng tiếc đó là người của Carol, khi cô ấy xuất hiện tôi sẽ không còn trong trí ức của họ nữa. Lúc đó tôi làm sao bên người dựa dẫm đây? Tôi lo sợ, một ngày nào đó, tôi lo sợ. Những tình cảm ấm áp này sẽ biến mất đúng không?

” Xem kìa, nữ hoàng chúng ta lại dễ khóc như thế!”

” Thôi nào, khóc hết đi, sau này phải kể cho chúng ta nghe về chuyện buồn của nàng đấy.”

“ ... ”

Tôi không nói ngẩn đầu nhìn hai người vui vẻ, gật liên tục.

Hai người nhìn bóng nhỏ trước mặt, vừa khóc đó lại cười đó. Nụ cười ngọt như gió xuân, dịu dàng như nước. Những hành động kèm theo, như một đứa bé biết nghe lời.

Unas đem tay vệt đi giọt lệ trên mắt cô, mỉm cười xoa mặt cô.

” Ngốc thật!”

” Hôm nay ông dám nói công chúa ngốc, gan lắm rồi đấy Unas!”

Hassan liền cau mày xoa đầu cô. Tay kia lập tức kéo cô ngồi xuống đưa cốc trà cho cô.

” Người khóc sẽ mất nước mắt, tôi không muốn thấy người bị ngất đâu!”

Mỉm cười, đưa tay mình nhận cốc nước. Tôi sẽ hưởng thụ, đến khi nó biến mất, vì những thứ đó tôi đã quá quen thuộc rồi!

Unas và Hassan nhìn cô liền thoáng buồn, vì nàng ta có thể đánh đổi sinh mạng, hồi nữ hoàng của ta.

Họ biết, con đường này đi sẽ thật chông gai. Bên nàng để bảo hộ. Là lời hứa của họ đem danh dự hứa với thần linh

5. Chương 5: Về Thượng Ai Cập

” Công chúa, xin người cho nô tì chuẩn bị giúp”

” Ấy, ui da không cần đâu”

Đúng thật tôi không cần sắc sỡ. Lần này là sinh nhật 16 của Memphis, hẳn đưa thư, và bắt buộc tôi phải trở về.

Thật không biết hẳn sẽ bày trò gì nữa đây.

Đứa em trai này đã rất lâu không gặp rồi, bị đổi tính đổi nét là chuyện dễ xảy ra khi đi theo lão Imhotep khắc khe kia.

” Ari, người nói sai rồi. Là nữ hoàng”

” Tướng quân Unas!”

Bên cửa liền mở ra bước vào, Unas mang giáp gươm của mình đến gần quỳ rạp dưới chân Asisu.

” Unas không cần đâu đứng dậy đi. Lần này sẽ vất vả cho anh!”

Vội đến nâng anh dậy. Từ cận vệ, với những việc làm trong những ngày qua được lòng dân, Unas liền được các đại thần và nhân dân Hạ Ai Cập chọn làm tướng quân.

Tôi không ý kiến, cho hẳn học võ và thể lực bắt đầu gần 8 năm tôi liền hiểu rõ thể lực của người này.

Unas có được sự nhạy bén, sắc sảo và quyết đoán cần có của vị tướng thống lĩnh ba quân.

Tất nhiên hẳn được chọn.

Unas nhìn người con gái trước mặt liền mềm lòng. Nàng cho hẳn cuộc sống, cho hẳn lý tưởng, cho hẳn chức vị, cho hẳn cả cảm nhận được tình cảm này.

Nhưng có nên nói ra hay không? Nàng là bề trên, hẳn làm sao xứng đây?

” Nè nè Unas anh thật đang nghe không đấy?”

Nhìn Unas như người mất hồn, liền thở dài. Không hiểu tại sao, anh ta khi đứng trước mặt tôi lại “bơ” không biết bao lần những lời tôi nói chứ.

” Thần..”

” Ấy, ấy, đừng quỳ, đừng quỳ. Tôi nói lại là được chứ gì”

” Thần...”

” Được rồi, tôi nhờ anh cai quản Hạ Ai Cập thật tốt trong hai ngày. Những ngày đến Thượng Ai Cập, sợ khiến anh vất vả rồi!”

” Công chúa, người hãy an tâm đi ạ. Thần...”

” Unas, mạng của anh do tôi đổi, cảm anh không được nói đến chuyện lấy nó ra để đổi bất cứ thứ gì khác”

Câu sau tôi luôn đón được trước khi Unas nói ra. Anh ta lại muốn lấy tính mạng ra bảo đảm lời hứa. Tôi liền gắng tiếng nhìn anh ra lệnh. Tôi không muốn lại vì tôi mà ai đó phải ra đi nữa.

Chỉ hai người đã đủ lắm rồi.

Unas liền chấp nhận. Anh không quỳ nữa, không sử dụng câu kính ngữ nữa. Tất cả vì nàng không thích.

Lời nói của nàng, anh liền gật đầu.

Nàng nói đúng, mạng hắn do nàng đổi, nếu muốn đổi chỉ có thể là nàng quyết định.

— ———-phân cách—— ——— ——— ———

Thượng Ai Cập nôn nao, từng bùng, vui vẻ, và còn mặn mà mùi rượu chào đoán vị nữ hoàng từ Hạ Ai Cập trở về.

6 năm trời, một vị công chúa thay đổi cả một Hạ Ai Cập nghèo nàn lạc hậu trở nên lớn mạnh, vĩ đại. Một công chúa yêu dân như con, một vị nữ hoàng hiền từ.

Họ mong chờ đến một ngày, nàng đứng lên cải thiện cuộc sống này cùng hoàng đế hùng mạnh của họ.

Trong chiếc kiệu gỗ. Đầu xe ngựa kéo đi trên đường sỏi đầy rấn chắc. Lộc cộc tiếng bánh xe, boong boong trên đường dài.

Vén rèm nhìn ra khung cửa, người dân đang ăn mừng háo hức liền cười vui.

Thiếu nữ cười trong gió hạ, nóng bức oi ả. Nhưng sao lại tưới lên cái nóng không gian mát mẻ mùa xuân?!

Người dân im lặng nhìn vào trong xe, tiếng xì xầm liền vang lên. Tôi giật mình liền hạ tay xuống, màn buông liền che lại. Tôi bị người dân ghét, tôi phá hư bầu không khí của họ rồi. Có lẽ tôi không phải là người cai trị nơi này, họ ghét tôi cũng đúng.

Mà cảm giác này, tôi đã từng cảm nhận rồi.

Lúc trên tường thành đó, binh lính người dân đều có mặt. Ai Cập năm đó sôi nổi lắm chào đoán vị hoàng phi của họ không phải là tôi.

Bông hoa mọc trên mặt nước sông Nile họ hái được tung lên. Tất đều dành trọn cho một người.

Carol.

Chưa bao giờ, tôi chưa bao giờ được một cánh hoa.

” Asisu, nàng đang ở bên trong chứ!?”

“ ... ”

Giọng nói ai vậy? Bên ngoài ồn ào thế liền im lặng, lạ quá, giọng này tôi chưa từng nghe qua.

Là ai khi gọi tên tôi bây giờ vậy? Người dân ghét tôi, tôi ra đó họ có thể nào ném đá vào người tôi không?

” Nữ hoàng, bệ hạ gọi người, có thể ra ngoài không?”

” Ta...”

” Asisu, đừng im lặng như... Asissu là nàng sao?”

Màn xe đột ngột hất lên, ánh nắng rọi vào. Một bóng dáng che khuất đi ánh nắng đứng với cuối xe. Lưng đưa về ánh sáng, bóng tối bao trùm khuôn mặt. Tôi không thể nhìn rõ mặt người kia.

Cơ thể bất giác run lên.

Người kia đưa tay về phía cô nhỏ giọng, thăm thì.

” Chị”

“ ...là...Memphis phải không?!”

” Chị mau đưa tay cho em. Người dân đang chờ diện kiến và chúc phúc chị. Phải em là Memphis đây!”

Tôi đưa tay đặt lên tay nhóc, lập tức, cơ thể bị kéo ra ngoài. Rồi cả ánh mắt tối sầm, đầu đập vào khuôn ngực rắn chắc của em trai mà đầu đổng.

Đến khi định hình, thì cả cơ thể đã bị ôm trọn vào lòng của Memphis rồi.

Nhóc nhìn tôi mà cười. À không, bây giờ nên gọi là cậu. Đã qua 6 năm, Memphis thay đổi nhiều quá, cao hơn tôi, khỏe mạnh hơn tôi. Đã vỡ tiếng rồi sao? Đôi mắt ưng kia đã sắc bén hơn rồi.

“Oaaaaaaa.....rầmmmmmm... NỮ HOÀNG MANG PHÚC THẦN LINH”

Tình huống bất ngờ, không gian nổ ầm, mọi người lại rầ lên vỗ tay rồi cúi đầu. Nhất thời tôi không phản ứng kịp khi nhiều người như vậy đến đây, quỳ trước mặt tôi.

Ở đây trừ Memphis và tôi ra, ai cũng cúi đầu và quỳ rạp.

Cơ thể cứng đờ không thể hoạt động.

“ ... ”

” Nàng làm sao vậy? Họ chúc phúc nàng kìa”

Memphis nhìn thiếu nữ trong lòng, tâm liền động. Đây là Asisu sao? Đã bao năm rồi, hần nhớ, hần mong. Nàng thay đổi, mặt thám nói nàng sống khá tốt, chỉ là không cười. Nàng có nhớ hần không? Bao năm rồi. Nàng sao lại trở nên dễ chọc người khác che chở thể này.

Dem tay vuốt lại loạn tóc của nàng. Cúi đầu thấp, liền nhắc nhở.

” Nàng không định miễn lễ cho họ sao?”

” A...mọi người đứng dậy đi”

Giật mình lập tức máy móc làm theo. Nhưng giọng tôi quá nhỏ, chỉ để nhờ Memphis thuật lại phát ra.

Sau khi tất cả đứng dậy, hoa liền tung lên như mưa. Họ đang cố gắng đưa hoa về phía tôi sao?

” Ta không nghĩ Asisu của ta ngày lại gốc như vậy. Nào nhận hoa mọi người đi”

Tôi ngờ nghệch, rồi nhìn xung quanh. Tránh khỏi vòng ôm của Memphis, bước từng bước đến một đứa bé gái cầm giỏ hoa.

Không gian bất chợt im lặng, hoa ngừng đẩy, rơi xuống đất, nhìn từng bước đi của nữ hoàng mình.

Tôi đến bên cô bé gái ngồi xuống, mỉm cười, đưa tay chỉ vào giỏ hoa.

” Xin lỗi, hoa này cho chị không?”

” V- vâng, đó là cho người thừa nữ hoàng”

” Ôi nó đẹp quá, chị sẽ nhận nó, cảm ơn em nha”

” N-người thích là được”

Cô bé liền cúi đầu, đưa giỏ hoa xanh lam đưa cho tôi

Nhìn chiếc giỏ, với những cánh hoa lam nhàn nhạt, nhị lại màu đen. Quay người hỏi cô bé.

” Hoa này em trồng sao?”

” Vâng”

” Chúng tên gì?”

” Lam Huyết ạ”

” Sao lại Lam Huyết”

Memphis đến gần kéo nàng dậy, đem giỏ hoa trên tay cô đưa cho nữ nô. Rồi cười nhìn bé gái.

” Em có thể vào cung kể câu chuyện này cho nữ hoàng nghe mà. Vậy nên để nàng nghỉ đi thôi!”

“V-vâng, thần linh che chở nữ hoàng, và hoàng đế”

6. Chương 6: Bài Học Gì Cho Kiếp Đời??

Trở lại phòng mình.

Đã quá lâu rồi, căn phòng này vẫn sắp đặt đồ đạc như cũ.

Điều đáng nói là chúng không một hạt bụi, hay mây may là một căn phòng đã quá 6 năm không người ở.

” Asisu, đến ngồi nghỉ đi!”

Memphis nhìn nữ tử bên mình, nàng đưa đôi mắt nhìn xung quanh. Tròn xoè mà buồn. Đã lâu rồi, lâu lắm rồi Asisu, ta nhớ nàng. Nhớ cả khi mơ.

Vì nàng đã từng nói, ta sẽ phải là một vị vua tốt. Vì nàng đã từng cười, ta sẽ khiến thần dân yêu quý ta. Vì nàng, ta đã cố gắng học, học rất nhiều. Rất nhiều, chỉ mong thời gian trôi qua mau để ngày đó đến.

Ngày ta cùng nàng, cùng một chỗ, bên nàng sẽ che chở.

” Memphis, đứng đó làm gì, mau. Đến đây, kể chị nghe những gì em làm trong năm qua.”

Nhìn đứa em trai vẫn đứng ngẩn ra đó khi mình đã ngồi xuống. Liền vẫy tay, kéo cậu lại ngồi bên cạnh xoa đầu. Nhóc đã cao lắm rồi, chẳng mấy chốc đã trở thành thiếu niên khôi ngô, thật soái rồi.

” Asisu! Tại sao còn gọi ta là em?”

” Em không thích sao?”

Tôi hơi ngờ ngợ nhìn Memphis, cậu em khi nào thích bám người đã lớn rồi. Đến ngay cả chị mình cũng không cho phép gọi em theo kiểu thân mật.

Có thể, tôi biết nguyên nhân. Memphis mang bản tính kiêu ngạo, nghênh ngang của bậc đế vương từ khi trong trứng. Khi lớn lên, đứng trên đỉnh hào vang này thật đã không còn xem ai vào mắt rồi. Huống chi là tôi- người chị lúc nhỏ.

Mà cũng nên, vì tôi đã không còn có thể xem nhóc như em trai mình nữa rồi.

Lúc trước, tôi nhớ chỉ mới lên 10, tôi đã chuyển đổi luôn cách xưng hô thay vì gọi em, thì gọi oppa. Memphis cũng chẳng nói gì, chỉ gọi tôi bằng một tiếng Asisu.

Sau này, khi Carol xuất hiện. Memphis liền thay đổi luôn cách xưng hô với tôi. Rằng chị, và buộc tôi gọi bằng Memphis. Dần già, tôi liền bị khuôn khổ bắt ép. Carol lên ngôi hoàng phi, tôi gọi Memphis trở thành bộ hạ.

Lúc đầu tôi không để ý, nhưng cách xưng hô liền đã nói lên khoảng cách giữa tôi với Memphis.

Và bây giờ có lẽ, tôi cũng nên gọi Memphis bằng hai tiếng Hoàng đế hoặc Bộ hạ.

” Asisu”

Memphis nhìn nàng lâm vào trầm tư, chốc lát khoé miệng lại mỉm cười chua sót. Hắn đã khiến nàng buồn sao? Nhẹ đẩy tay nàng, muốn nàng quay lại thực tại. Cười với hắn đi!

Ngẩn đầu nhìn người đối diện cười tươi. Thôi sử dụng động tác xoa đầu cậu thường ngày. Liền đứng dậy, đứng trước mặt Memphis, cúi người quỳ xuống.

” Asisu, nàng làm gì vậy. Đứng dậy đi”

Bất ngờ, Memphis nắm tay ngồi dưới đất cùng tôi. Tôi không hiểu ngẩn đầu, nhìn cậu. Đây chẳng phải là nghi thức cúi chào của người dưới chân thần để sao? Hay Thượng Ai Cập thay đổi nghi thức rồi.

Nhìn ánh mắt đen láy, chớp chớp nhìn mình. Tâm Memphis liền lắng xuống. Nàng ngốc hay giả ngốc đây. Đừng nói những bức thư từ đầu tới giờ hần viết cho nàng, nàng không mở ra hay bị thất lạc nơi nào rồi đấy?!

Hần không muốn áp đặt người hần yêu phải phục tùng mình. Mệnh lệnh của hần là cho cấp dưới chứ không phải dành cho Asisu của hần.

” Asisu, đường đường là một hoàng phi. Nàng quỳ như vậy còn ra thể thống gì!”

” Chẳng phải, đệ nói phải đổi cách xưng hô sao? Ấy, quên bây giờ Memphis của ta lớn rồi, phải gọi là Bộ hạ...”

” TA KHÔNG CẦN NÀNG GỌI TA NHƯ VẬY!!!!”

Lời nói tôi chưa hết, liền bị Memphis chặn lại rồi quát lên. Giọng như một vị lãnh đạo cao thượng đang rầy cấp dưới mình, tôi liền im lặng. Kiểm chế cảm xúc hỗn loạn trong tâm.

Memphis rất giận, tôi nhìn thấy được qua con mắt đầy lửa đó. Nhưng tôi nói sai gì sao? Chẳng phải lúc trước, khi đứng trước mặt Carol tôi gọi hần như vậy, sẽ được ban thưởng sao?

Tại sao hần lại nổi giận chứ.

Memphis, nén hơi thở muốn giết người xuống lồng ngực. Hơi thở phộc phồng theo lồng ngực cũng nhả ra vào không khí nóng rực. Cố gắng kìm chế bản thân để không bẻ gãy tay nàng.

Asisu ơi! Asisu. Nàng thật muốn ta bốc hoả đem nàng ra ăn mới chịu hiểu sao?!

” Asissu, nhìn ta. Nhìn ta này!”

Tay đặt dưới cằm nàng, từ từ nâng lên. Bất buộc, nàng nhìn mình. Hần thấy rõ, đôi mắt kia. Đôi mắt có chút run sợ, mờ lung.

Làn da bạch ngọc, được phúc từ nữ thần sông Nile. Mày ngài, đôi mắt lấp lánh ngàn sao trong trời đêm lấp loè. Chiếc mũi nhỏ nhắn, xinh đẹp, còn chút mềm mại, mát lạnh khi chạm vào chót mũi hắn. Nhẹ nhàng chuyển xuống bờ môi, thơm mịn, chín mọng kia. Hôn lên.

Giật mình, trước hành động của Memphis, cơ thể cố vùng vẫy, mong thoát được cái hôn kia. Hơn ai hết, cái kết của câu chuyện này rất rõ, số phận của tôi. Đều được nắm trong tay, đã từng đọc, đã từng trải qua. Tôi không muốn nó tiếp diễn lần hai.

Tôi sợ! Sợ sẽ mất tất cả khi còn hy vọng.

Tôi không muốn tái diễn thêm, một kiếp người ngu ngốc say mê. Một kiếp người để lãng tránh sự thật trong công việc hằng ngày.

Xin đừng xuất hiện nữa.

Giọt nước mắt mặn chát rơi xuống, lăn dài trên gò má, dần bị thấm vào khoé miệng Memphis. Hắn liền dừng lại, rời môi nàng, hốt hoảng nhìn người thiếu nữ với ánh mắt vô hồn, nhìn hắn.

Như một con thỏ nhỏ run sợ, muốn khóc thét lên lại kiên cường cắn môi chính mình.

Theo quán tính, hắn liền đem vòng tay mình giam người con gái kia vào lòng. Đặt cằm lên tóc nàng cọ nhẹ.

” Asissu, ta xin lỗi. Ta xin lỗi...Ta..Ta..Ta không cố ý, thật đấy...Ta...Ta...Asissu, ta muốn nàng làm nữ hoàng của ta. Là nữ hoàng của ta. Được không?”

“ ... ”

” Đừng khóc, xin nàng đừng khóc mà, ta sợ nàng khóc. Ta..ta sợ nàng ghét ta...Ta xin lỗi nàng mà Asisu. Ta xin lỗi mà”

“ ... ”

Bên tai có nghe, cũng không lọt tại. Tôi cứ ngồi im như vậy, trong lòng Memphis, lặng im, không khóc nữa. Đầu vẫn úp vào ngực hắn. Nhẹ nhàng nhắm mắt.

Sẽ bắt đầu lại được sao? Mãi mãi vẫn là câu không được.

Tôi và Memphis, từ đầu không thể yêu. Không thể sống chung. Tôi đã không nhận ra, số trời đã định sẵn. Tôi cũng đã không quan tâm đến nó từ khi Carol xuất hiện là điềm báo. Nhưng một kiếp, lại một kiếp trôi qua.

Con người tôi hỏi lại muốn ngu ngốc chịu tổn thương thêm hay không?

7. Chương 7: Nữ Thần Sông Nile

Sáng hôm sau, bình minh lại đến với Ai Cập cổ đại.

Hôm nay là sinh thần của Memphis, bắt đầu từ tờ mờ sáng, nô tì đã đi lại tắt bậc trước cửa phòng. Ôn ào, nhộn nhịp.

Giấc ngủ tôi chỉ bị đánh thức bắt đầu khi nô tì, phòng bếp bắt đầu xin lửa trong bếp. Ari chuẩn bị trang phục cho tôi để đến điện thờ thần linh.

Thường lệ, nếu một nữ hoàng tôi đã đi chúc các thần mỗi ngày. Nhưng khi trở về Ai Cập, tôi đã bỏ qua cho luật lệ đó. Từ lâu lắm rồi, rất lâu rồi, thần không còn hiển linh trong tâm trí tôi nữa. Những vị thần mà kiếp trước, những niềm tin mà cả hai kiếp tôi từng hy vọng. Đã không xuất hiện khi tôi cần nó nhất

Và nó không xuất hiện, còn lấy đi sau khi tôi mở mắt ở bệnh viện. Nhìn trần nhà trắng toát, mùi sát trùng nồng nặc, với tiếng xì xào bên tai, tiếng gót chân, tiếng cười nói, tiếng khóc. Lâu lâu còn nghe một tiếng thật to vang lên rồi che mất trong không gian tĩnh lặng đó.

Lúc đó, tôi nhận ra một điều, tôi đã mất thêm thứ gì đó trong cuộc sống rất quan trọng đối với tôi.

” Nữ hoàng, đã đến điện thờ”

” Được rồi, các người đứng bên ngoài đi, ta sẽ vào một mình.”

Ari nhìn chủ nhân mình, một chút chần chừ liền cúi đầu. Cô tin, nữ hoàng luôn làm việc có lý do của mình. Đến trước mở cửa đợi người bước vào, rồi khép cửa lại cẩn thận, đứng bên cửa canh giữ. Hơn ọ hết, Ari biết rằng, buổi lễ cầu phúc từ thần linh là một cách thể hiện tôn nghiêm, không cho phép bất cứ ai làm hư bầu không khí này.

Căn phòng, cửa điện thờ. Vải màn mỏng che chỗ luồng ánh sáng mặt trời, theo gió đẩy lất phất trong không trung, như những bóng ma chập chờn, bao phủ. Điện thờ này rất rộng, khắp nơi đều được đặt các pho tượng tượng đúc bằng vàng, tỉ mỉ, tinh tế và sắc sảo. Chính điện, có ba vị thần được xem là các vị thần đại diện cho sức mạnh, trí tuệ, và cả sự thông thái, hùng mạnh của đất nước Ai Cập.

Zenus, Thần Hủy Diệt, Thần Tái Sinh.

Dù muốn hay không, tôi vẫn phải thực hiện nghi lễ này. Thực hiện bằng lòng thành tâm để biến chúng

thành sự thật cho nhân dân Ai Cập.

Nhưng, nếu tôi chưa đủ thành tâm. Không đủ sự thật để bắt ép mình cúi đầu chào những pho tượng, vô tri vô giác đằng kia. Có thể tôi mãi không thể thấy điều kì lạ này trong một giấc mơ.

Có thể là mơ sao? Khi thức dậy...

Quỳ hơn ba tiếng đồng hồ, tôi vẫn ngồi đó mà nhắm mắt, bữa tiệc của Memphis bắt đầu diễn ra vào buổi tối, ban đêm. Sáng nay và trưa nay, cung điện đã chuẩn bị các vị khách tử vương quốc, đế quốc khác đến. Và cả những vị khách không mời.

Lần này, khi bước ra ngoài cứ kia, tôi sẽ bắt đầu tìm mọi kế để tránh những lời đâm chọc của đám kia gây hại đến Ai Cập.

Thực chất, bữa tiệc này, cũng chính là lễ dành cho âm mưu bè cánh trở nên "nhộn nhịp" hơn rất nhiều.

Bây giờ, tôi muốn ở trong không gian yên tĩnh này thêm một chút nữa, để có thể thư giãn đầu óc mình. Một quá rồi.

" Isis, cuối cùng con cũng đến "

Có tiếng nói nào đó vang vọng trong tai tôi, ý định mở mắt liền dừng lại. Trong điện thần, ngoài các pho tượng ra, và tôi chắc chắn là không còn ai nữa. Vì vậy, tôi đang nghe tiếng gió mà biến mình thành ảo giác.

" Kìa, Isis. Con cũng nên mở mắt ra nhìn ta một chút đi chứ! Thất lễ quá đấy! "

Lần này là giọng của nữ nhân, giọng bà dịu dàng, rất dịu. Nhưng tôi vẫn nghe được trong đó còn có chút vị trách móc của bà.

Có thể nếu trốn tránh một ảo giác, tôi sẽ mãi bị nó bám theo. Vậy nên đối diện với nó, từ từ mở mắt, nhìn hướng trước mặt. Nơi đó, một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ với bộ váy cổ V sâu xuống dưới ngực, lớp vải màu xanh chỉ che được nửa khuôn ngực đầy đặn của bà, dưới ngực, sợi dây tuyến tuyến ôm lại vòng eo, để tơ lụa bên dưới tạo thành những đường xếp như sóng lượng mềm mại, hai tà áo dư sau lưng, móc vào hai đầu ngón tay giữ trên hai bàn tay, mỗi cử động của bà, như có bộ cánh mỏng phía sau.

Bà bước đi nhẹ nhàng, con ngư xanh màu ngọc trù mền mím cười. Làn gió thổi nhẹ qua mái tóc xanh lam, khiến nó bồng bềnh lượng sóng.

Ấn tượng khi tôi nhìn vào bà, chỉ có một, dịu hiền.

Hapy từ từ bước lại bên cạnh thiếu nữ ngồi đó liền ngồi trước mặt vuốt lên mái tóc mềm mại đỏ như thác nước kia. Từng sợi tóc lướt qua tay liền tuột xuống, trở lại ôm lấy gương mặt thiếu nữ, lặng im như màng đêm tĩnh lặng.

Bà cười ảm áp nhìn tôi.

” Isis, ta nghĩ con không nhớ ta. Ta là nữ thần sông Nile. Hapy.”

” Nữ thần Hapy? Nhưng chẳng phải bà ấy có cái đầu Cừu sao?”

“...Này, con riết rồi không có lòng tin vào vị thần nào sao?!”

Tôi không nói, nhìn bà rồi nhún vai. Nói tôi tin, làm sao tôi có thể tin được đây? Khi mọi thứ, mọi thứ tôi cầu xin, thì nó bao giờ thành hiện thực khi nào đâu.

” Isis, có lẽ con còn nhớ mình là vị thần giữ chức vị gì?”

“ ... ”

Cái gì nữa đây? Thần sao? Tại sao bao nhiêu năm qua, tôi chưa hề nhận ra được tôi có phép thuật? Thần sao? Quỷ mới tin.

8. Chương 8: Sự Thật Mơ Hồ

Bà cô này có lẽ quá đam mê với các vị thần rồi.

” Cô gì ơi, nơi này là thánh điện, cô mau đi đi. Ở đây, một lát binh linh tới, cô sẽ mang tội đấy!”

“ ... ”

Hapy cau mày không nói thêm, bỏ qua hình tượng của mình ngồi bệch xuống đất trước mặt cô, đem tay đập lên đầu cô cái bốp.

Tự nhiên, người trước mặt thay đổi hình tượng 180°, còn không biết tại sao lại đánh lên đầu tôi đau điên. Thật oan ức ôm đầu, đưa con mắt nhìn bà tự gọi mình là Hapy gì gì đó.

Tại sao chứ? Trên đời thật sự làm gì có thần.

” Con nhóc kia, người phải biết ơn ta đi chứ. Hai lão phụ nương người, ép ta đi qua đi lại trong địa ngục với thế giới ta mệt lắm rồi”

“”

Tôi không hiểu, bà ấy đang nói cái gì vậy?

” Nghe rõ đây, ta là Hapy nữ thần sông Nile, người là Isis nữ thần của các bà mẹ. Người là đứa con do thần đất Ged, và nữ thần bầu trời Nut sinh ra, người là đứa con thứ ba trong bốn dù còn của họ”

” À, ra vậy, vậy còn ba anh chị của tôi đâu?”

” Người...”

Cơ bản, con nhóc này nói chưa bao giờ tin vào lời của bà, một vị nữ thần cao cao tại thượng trước giờ lại bại dưới tay một đứa nhỏ như Asisu thế này.

Hapy cắn răng cắn lợi không biết nói thế nào cho đứa bé này tin mình. Vì bà đến đây không chỉ để chơi mà là công việc của bà.

Tôi nhìn Hapy ngồi im, không nói thêm lời nào nữa. Ngược lại bà đem tay mình lên cắn từng miếng từng miếng móng tay. Và tôi cá, sau lần này về, bà ấy sẽ phải đi sửa lại móng của mình.

Trong lúc Hapy im lặng, tôi bắt đầu tiêu hoá các thông tin bà đưa ra cho tôi. Bà ấy nói tôi là một trong những vị thần, bà ấy nói tôi là con của hai vị thần đất và bầu trời. Vậy, bà ấy là thần nước, liên quan gì đến tôi. Cha mẹ mà bà ấy nói, hai vị thần kia đâu không đến gặp mặt con gái họ mà để Hapy đến?

Dù thế nào, suy đi tính lại. Tôi không thể tổ vào câu chuyện của Hapy vừa kể.

Lát sau, Hapy liền quay lại, nhìn thiếu nữ ngồi trầm tư một góc kia. Chợt bà mỉm cười, đứa nhỏ này rất biết nghe lời.

” Isis, thật con không nhận ra ta sao? Ví như...giọng nói chẳng hạn?”

” Giọng nói sao?....Nghe như là...người có phải người nói trong khi mơ màng lúc đó...”

Tôi nhớ được, giọng nói mơ màng trong bóng đêm bao trọn đó, giọng này của Hapy giống hệt. Vậy bà có phải là người nói tôi có kiếp vãn nợ thế giới này không? Chính bà đã đưa rõ quá sao?

” Đúng đấy, Isis, lúc trước. Mẹ con- Nut- nữ thần bầu trời chấp nhận cho con sống dưới loài người, bên cạnh cha con. Bà đã báo mộng cho mẹ con lúc bấy giờ, bắt buộc đặt tên con là Isis, Nut luôn muốn giữ cho cô con gái mình trở nên vui vẻ.

Nhưng không ai ngờ, một sơ suất nhỏ, thần thời gian biến đổi, đưa con người khác đến nơi này. Đến khi tình hình tiếp tục xảy ra.

Nếu cái hôm đó, ta không thua ván cờ của bà ấy đã không phải vội vàng vàng chạy về ôm con chuyển sang thế giới khác. Nhưng cũng may mắn, bây giờ con đã trở về, làm lại số kiếp này.

Isis, kiếp này là của con, hãy giữ gìn nó. Vì nó sẽ mãi mãi không còn lần sau.”

“....Hapy, bà nói...thật ra cháu cảm ơn bà chăm sóc cháu trong thời gian qua...nhưng...họ...”

” Nếu duyên nợ chưa dứt, mãi mãi vẫn không thể dứt được. Rồi con sẽ thấy...giữ lấy cái này, từ nay có chuyện gì khó khăn, cứ gọi tên ta. Đây là đồ của con, nó có những thứ nhất định do quyền năng con sở hữu. Tạm biệt”

Nói rồi, Hapy liền bị bao trùm bởi luồng sáng của màu xanh, dần biến mất.

Gió từ mạn cửa thổi vào, phát phơ, nhẹ nhàng lay người con gái tựa người vào cột say ngủ.

” Asissu, Asissu! Tại sao lại ngủ nơi này chứ? Sẽ cảm lạnh mất!”

Memphis sau họp chính sự liền đến phòng tìm nàng. Nó thì nói nàng đến điện thờ, đến giờ vẫn chưa về. Hấn liền thức mặc đi xem. Ari đứng bên ngoài liền cúi đầu, Memphis ra hiệu không cần báo. Hấn muốn để nàng yên tĩnh. Không muốn phá bầu không khí bên trong, hay làm phiền nàng.

Ai nghĩ, chỉ bước vào mấy bước, liền nhìn thấy con mèo nhỏ lười biếng, cuộn người một góc cột mà ngủ chứ.

Gọi mãi Asissu không chịu thức, Memphis đành bế nàng trở về phòng, biết làm sao được, dù là nóng nhưng nơi này gần sông, hơi nước bốc lên, nhờ gió thổi vào. Thật sự là rất lạnh, để nàng trang phục mỏng manh như vậy, tựa người vào cột ngủ.

Hấn không muốn Asissu của hắn phải mệt mỏi vì bệnh tật.

” Lengg...keeeng...”

Khi bế nàng lên, vật gì đó từ người nàng rơi xuống đất, là Ankh* (mình không biết, có thể xem google nhìn hình, như một thần tượng, mà đầu là đoá sen).

Memphis, nhẹ đặt nàng lên chân, rồi cúi người cầm lấy nó, thắt lại lên tay nàng.

Có lẽ nàng được thần linh yêu quý mà ban cho sao?

Asisu của hắn như thế là xứng đáng mà.

Ôm Asissu trong tay, một đường đi thẳng về phòng nàng. Trên môi không giấu nổi nụ cười vui vẻ, ánh mắt sáng rực. Như một sự kiêu ngạo, hạnh phúc luôn bên cạnh.

9. Chương 9: Đưa Em Thành Quỷ

Khi tôi tỉnh giấc đã là quá sớm chiều, liền đứng dậy nhờ Ari chuẩn bị phụ kiện, trang phục cho buổi tiệc trước mắt.

Khi thay bộ váy lam, có thứ gì đó móc vào váy ở tay tôi. Là một cái thánh giá, như là...Happy đưa ra. Nhưng chiếc vòng tay sinh sản là do ai tạo ra?

” Nữ hoàng xem hoàng đế quan tâm đến người. Cả buổi chiều nay, người bỏ buổi lễ để đem những viên đá nhỏ không biết chuẩn bị khi nào. Ra ra vào vào phòng để chỉnh sửa vòng tay cho người”

” Bỏ cả lễ, đón tiếp khách chiều nay sao?”

Ai im lặng, gật đầu. Tôi biết cậu em tôi luôn có ý tốt đối với tôi, có thể là tình cảm hơn cả chị em. Nhưng tôi rõ, nó chỉ là nhất thời, Memphis mắc bệnh sủng chị mình. Vì vậy, kiếp trước tôi nghĩ đó là tình yêu.

Bây giờ đã có tư tưởng của hiện đại, chính thế tôi càng không muốn cho Memphis nhầm tưởng chuyện tình cảm này nữa. Tốt nhất dập tắt đó trong mầm non. Sắp tới, người cậu nhóc yêu sẽ xuất hiện. Tôi không muốn bị bỏ rơi nữa.

Còn về mặt Carol, tôi muốn cô ta chỉ dừng lại vị trí hoàng phi và không hơn. Công sức, dòng máu tôi chảy vì nhân dân này. Tôi sẽ không bao giờ nhường chức vị, công sức tôi cho một người xa lạ mà chỉ đến ngày một ngày hai liền chạy nhảy đi thám hiểm nơi khác, kéo theo không biết bao sinh mạng. Và chắc chắn, tôi không muốn nhìn thấy các binh lính đang yên đang lành, vì sự có mặt của cô ta, mà phải bỏ mạng nơi đất khách quê người.

” Asissu, nàng đã tỉnh”

Từ ngoài cửa, Memphis vui vẻ bước vào, nhìn người con gái đang ngồi trên bàn, tay cầm chén nước xoa nhẹ. Cậu lập tức ngồi bên cạnh cô, vút mái tóc mềm mại như một dải lụa êm.

” Nàng không khoẻ sao Asisu? Như vậy đi, hôm nay nàng không cần có mặt được không?”

” Ta nghe nói đệ bỏ buổi lễ tiếp đãi khách chiều nay để làm chiếc vòng tay cho ta?”

Nhìn cậu nhóc, mặt hớn hở đến bên ngồi gần mình. Lại làm động tác quá phận, tôi liền hiểu chính mình cần toả thái độ nghiêm khắc với Memphis. Cậu chưa bao giờ biết kiềm chế cảm xúc của mình.

Memphis, im lặng liền gật đầu, mỉm cười nhìn vòng tay. Cậu hiểu, hôm nay cậu sẽ bị nàng răn dạy. Nhưng cậu sợ, nếu lỡ như cậu không còn cơ hội làm nó nữa. Sau buổi tiệc này, Asisu sẽ lại trở về Hạ Ai Cập, sẽ không còn ở nơi này nữa. Nàng mãi sẽ không đến tìm cậu khi không việc. Hai nơi có trong một đất nước lại như rất xa. Cuộc sống sẽ vẫn tiếp tục tẻ nhạt như vậy khi không có nàng bên cạnh.

” Ta biết rồi Asisu. Đó là lỗi của ta quá tùy hứng, ta không nên làm như vậy sẽ khiến Ai Cập bị các nước bên ngoài xem nhẹ”

“ ... ”

Bất ngờ, nhìn đứa em trai mình. Memphis đã biết mà vẫn làm sao? Chẳng phải biết thì nên tránh sao?. Chợt liếc mắt qua, nhìn khuôn mặt cúi gằm của cậu nhóc, lại nhìn thấy ánh mắt rưng rưng chực trào ra của Memphis.

Lòng bỗng lại mềm lại, dù gì lên được ngôi vị này, Memphis chỉ mới 12 tuổi. Bây giờ cũng chỉ mới 16 tuổi, trở thành một ông vua được lòng dân cũng đã là quá cáo rồi.

Tôi nghĩ không cần nặng lời thêm nữa. Đưa tay áp lên má Memphis, nhẹ đẩy đầu hắn lên nhìn thẳng vào đôi mắt ưng kia.

” Chị biết rồi, Memphis của chị đã chịu khổ rồi, nhưng lần sau không được như vậy nữa đấy!”

” Được, ta sẽ không như vậy nữa. Nàng sẽ vui hơn đúng không?!”

Nở nụ cười nhìn cậu, tôi lắc đầu.

” Nhìn đệ kia, xem xem còn giống một đức vua hay không đây! Giống như một đứa trẻ nhận được kẹo”

” Ta? Asisu thích có đứa nhỏ sao? Cùng ta cho nàng nhé!”

Cứng người khi nghe câu nói này. Tôi đứng dậy, gọi Ari đuổi khách. Tôi sẽ rút lại lời nói, sẽ rút lại kiểu xem cậu ta như cậu bé lên 3.

Mặc kệ cho những lời kêu gọi bên ngoài cửa, Ari sợ cô hơn cả hoàng đế anh minh, nhất quyết bị Memphis đe dọa sẽ chém đầu cũng phải đuổi cậu đi.

Trong này tôi không ngừng chảy hắc tuyến, cứ cho Memphis lớn trước tuổi đi, nhưng nhất quyết sẽ không nghĩ đến suy nghĩ này. Chỉ có lão Imhotep dạy bảo thôi!!!

Lão này già rồi lắm lắm đây!

Rời khỏi phòng khi đã chuẩn bị xong trang phục, bộ váy lam nhẹ nhàng cũng không quá kín, lại không quá hở, với vương miện rắn trên đầu. Hải lòng bước ra khỏi phòng. Vì không muốn đến bữa tiệc sớm, cũng vì Memphis nói muốn cùng tôi đến buổi tiệc. Nên thời gian rảnh rỗi tôi đến vườn hoa đi dạo, thú vui vào ban đêm của tôi. Trời về đêm lạnh lắm, trên vườn hoa còn đọng không ít giọt sương, gió từng cơn lướt nhẹ qua làn da, thổi đi mái tóc. Tâm hồn tôi chỉ có nơi này là được thả ra, bỏ qua những kiềm chế của phong tục trên người hoàng thất.

Cũng vì là không gian riêng, Ari rất hiểu ý, thường xuyên tránh mặt để dành những thời gian này cho tôi.

Nhưng không nghĩ, nơi này còn có một người khác, bước chân bình bịch trên nền đất, một lúc một gần hơn bên tai. Đêm đen, chiếu rọi lên một người mặt áo trắng, chạy nhanh về hướng tôi đứng. Đẩy ngã tôi.

Vì đường hoa rất hẹp, lại tốc độ người kia chạy quá nhanh. Hấn đẩy tôi, liền ngã ra phía sau.

Toai rồi. Lần này không biết sẽ ăn đau rồi.

10. Chương 10: Memphis Là Sói

Khi tôi nhận ra mình sẽ bị gai những bông hoa phía dưới đâm vào người, thì đã có bàn tay vội kéo tôi lại.

Trước mặt lập tức tối sầm, người bị hơi ấm ôm trọn. Mùi hương nam tính của người đối diện truyền tới, trên đỉnh đầu liền có hơi thở hắt ra của người kia.

Tôi hoá đá.

Đừng nói có cuộc gặp gỡ định mệnh, tôi sẽ không tin.

” Ấy, nàng không sao chứ!”

” Ta không sao. Nhưng người là ai lại vào hoa viên này?...”

” Ta là sứ giả bên vương quốc Hittites. Ta bị lạc đường”

Hắc tuyến lẩn dài, hắc lạc đường cũng khôn thật đấy. Tôi nói nếu hắc lạc vào khu ở của cung nữ hay quân lính, có lẽ...không còn xác để chôn.

Nhưng tư thế này là sao? Hắc vẫn không chịu bỏ tôi ra.

” Vậy thưa sứ giả của vương quốc Hittites. Người có thể bỏ ta ra?”

” À, thật xin lỗi...nàng...”

Izumiru liền giữ khoảng cách giữa hai người. Nói thật trên người nàng mềm mềm, âm ẩm, lại còn có mùi thơm kì lạ, giống hoa không phải hoa, mà mật lại không phải mật.

Hắc càng bất ngờ hơn khi đối diện với người con gái kia, đôi mắt đỏ, sâu thẳm, xinh đẹp. Nó chưa cả một dòng sông sao, nhẹ nhàng chớp động. Làn da trắng hồng, dưới ánh sáng ánh trăng tạo thành một lớp mặt vàng óng ánh, đôi môi chín mọng, xinh xắn đáng yêu. Chiếc mũi đỉnh hương nhỏ xinh, cao thẳng, chót mũi còn có chút ửng đỏ vì vụ va chạm lúc nãy. Thật khiến người khác muốn trêu chọc.

” Đây, đây, người có nghe ra nói không đấy?”

Huê tay trước mặt hắc, số tôi không biết tại sao lắm người ghét cho ăn cả thúng bơ thế này. Tôi không có dư trữ bơ đâu, mà ai cũng thích văng lại cho tôi hết vậy? Nhất là khi đứng trước mặt tôi.

” À...vâng...nàng có chuyện gì?”

” Ta đang hỏi người đấy! Người muốn đến nơi nào? Mà bị lạc ở đây?”

” À, ta cần đến đại điện của hoàng đế Ai Cập”

” À, vậy thì người nhầm đường rồi. Bây giờ từ đây, người đi thẳng đến trước mặt gặp mở trang trại lính xếp hàng dài. Nơi đó sẽ có người chỉ dẫn người đến nơi người cần đến”

” Vậy nàng có thể đi cùng ta...?”

” Thật xin lỗi, hiện tại ta có chuyện phải làm, vậy tạm biệt ở đây”

Tôi vẫy tay rồi quay đi, tới giờ Memphis đến đoán tôi rồi, nếu không gặp tôi, cậu nhóc sẽ làm ầm lên cho mà xem.

Nhưng kẻ cũng lạ. Tại sao mỗi sứ giả đều được phái một người hướng dẫn đến đường mà.

Khi Izumisu chưa kịp ngăn cản đã không còn nhìn thấy bóng dáng nhỏ đâu. Tâm liền hạ xuống lắng đọng.

Mèo con ta có thể gặp lại nàng hay không?

Trở về phòng, Memphis đã ngồi trên bàn đợi. Nhìn thấy tôi hần liền sáp lại. Nở nụ cười sáng chói như ánh mặt trời.

” Asisu, nàng đi đâu ta thật lo lắng. Bây giờ các nước khác tới, tình hình an ninh cần kiểm soát chắc chắn. Nàng phải biết là như vậy chứ! Hả?”

” Được rồi, em trai ngoan, chi hiệu mà. Đi thôi”

” Khoan, không được nàng xoay một vòng đã”

Nghiên đầu nhìn Memphis, tự nhiên đang yên đang lành lại bảo tôi xoay một vòng làm cái gì? Dù không hiểu tôi vẫn phải xoay người, nếu không tên nhóc này lại làm ầm lên lại khổ.

” Không được không được, chọn trang phục đơn giản hơn ngay!”

” Tại sao? Đây là bộ đơn giản nhất rồi, trang phục của ta chỉ nhiều đó. Giống nhau, không đơn giản chỗ nào?”

” Phần cổ lại trần trụi, phần ngực lại lấp ló thần bí, vòng eo lại ôm sát mảnh khảnh, đuôi váy lại lộ ra đôi chân quyến rũ, làn da trắng muốt. Không được, góc độ nào cũng không được”

” Đệ nói vậy, phần chân váy có lộ chỗ nào đâu, số cũng chẳng bó, ngực làm gì mà thần bí...còn nữa chẳng phải đã có mái tóc che lại phần nào rồi sao? Đệ còn nhìn chỗ vậy nữa, đừng trách ta”

Memphis cười vui vẻ, đến gần vòng tay ôm eo nàng, áp người nàng vào lòng mình. Cười đến tà ác, tay kia rảnh rỗi, vuốt nhẹ mái tóc lại trượt lên gò má, dẫn đi xuống, mên trớn sương vai nàng.

” Asissu, nói xem. Nếu ta khó nghe lời nàng thì ra sao?”

” Đệ dám!”

” Đương nhiên...là còn to gan hơn”

Memphis cúi người, nói từng đợt hơi vào tai nàng, cảm giác thân thể nhỏ trong người run lên lại rất hưng phấn, hả miệng, ngậm lấy vành tai nhỏ kia mát nhẹ.

” Mem...”

” Asissu, vì nàng ta thật sự đã ăn kiêng lâu quá rồi. Thật muốn...ăn sạch nàng...”

” Đệ bỏ ngay ý định đó ra đầu cho ta. Mau đến bữa tiệc!”

” Không muốn! Chỉ một chút thôi a~ một chút thưởng thức thôi a~”

Memphis mặt kệ cho người trong lòng vùng vẫy rồi lại run lên từng đợt với từng hành động của cậu lướt qua, dần đã trường xuống chỗ liếm nhẹ.

” Ừm...Memphis..”

Giật mình với câu cửa miệng. Thật suy thoái, ngay lập tức dừng lại đi. Tôi không muốn lâm vào tình huống mất mặt như thế này đâu. Thật không muốn.

” Bỏ chị ra ngay,...Memphis...”

” Nằm mơ!”

Tôi thật khùng mà, đáng lẽ không cần hứa với hắn như thế này, cơ thể bắt đầu lan vào trầm mê rồi. Có mở miệng chỉ là những lời thô tục. Liền cắn răn không chế chúng bật ra cửa miệng, cơ thể cố sức bằng mọi cách tránh xa Memphis, nhưng tay hắn như gọng kiềm, cử động của tôi lại mang theo thêm một vòng lực đạo. Dần như bị khảm vào người Memphis.

Khóc không ra nước mắt, cái gì thế này Ari đâu mất rồi?!

” Thừa Pharaong, đã đến giờ đón khách”

Bỗng ngoài cửa vang lên giọng nói, thật sự trời mới biết tôi đợi ơn người bên ngoài đến mức nào đâu.

“ ... Được rồi, ta sẽ ra!...”

Nói đoạn lại quay sang tôi.

” Hôm nay tạm tha cho nàng!”

11. Chương 11: Yên Tiệc

Trong cung điện linh đình, tiếng cười, giọng nói. Ánh sáng lấp lánh, bóng người ra vào tấp nập. Trong điện, những vũ công xoay người nhảy múa say mê, quyến rũ. Trước những con mắt trầm trồ, ngưỡng mộ của các vị quan khách ở đây, tiếng rượu, tiếng thìa đụng vào bát vàng, đĩa bạc. Vang lên linh kinh nghe vui tai.

Memphis ngồi trên ghế gia hồ chính điện, tôi bị cậu bắt ngồi gần bên cạnh. Đưa mắt nhìn quanh, khung cảnh này thật ồn ào. Vì uống một chút rượu, đầu tôi liền có chút đau nhức.

Tôi biết tôi không thích ứng kịp với không gian ồn ào thế này, ở Hạ Ai Cập, những tiếng ồn có theo nhịp đã quen thuộc. Nơi này, mọi ánh mắt xa lạ đến gần, đủ mọi suy nghĩ trong đầu thoáng chốc lướt về phía tôi. Khiến tôi cảm thấy run mình, mà sợ hãi.

Bên cạnh tôi, như có một loại ánh mắt nóng rực như muốn xuyên thủng tôi ở phía dưới. Dù biết hay không biết, tôi không dám quay đầu lại nhìn, linh cảm bảo rằng nếu tôi nhìn hắn, mọi chuyện sẽ rắc rối hơn gấp mấy lần.

” Asisu, nàng không sao chứ?”

Memphis nhận thấy sự khác lạ người bên cạnh, cậu quay lại. Liền thấy sắc mặt tái nhợt của cô, đang cố lẩn tránh thứ gì đó. Lo lắng cúi đầu nhẹ nói vào tai cô, đồng thời gian tay ôm cô vào lòng.

Nghe được giọng nói bên cạnh, tâm tôi liền đặt xuống chút ít, nhưng tay vẫn cố gắt gao nắm chặt lấy lòng bàn tay to lớn siết chặt tay mình kia, run lên.

” Memphis, tại sao có một ánh mắt luôn nhìn chị chằm chằm? Hắn không rời mắt đi được sao?”

Memphis cau mày, liếc nhìn về hướng cô lảng tránh, ánh mắt sắc liệm như chim ưng liền loé sáng nhìn người ngồi dưới kia, cau mày cảnh cáo. Bàn tay ở eo Asisu càng gắt gao ôm chặt lấy cô khảm vào người, cũng như thay cho một câu an ủi từ cậu.

Người con gái của hắn cũng dám để ý. Muốn chết!

Algon nhận ra một đạo sát khí chạy về hướng mình, liền thu tầm mắt, nhìn sang Memphis. Mỹ nhân bị tên kia ôm chặt như thỏ con sợ sệt. Nàng đã quá khôn ngoan khi không quay đầu nhìn hắn. Nếu chỉ một cái nhìn hắn ưng ý dù là hoàng phi của Ai Cập này hắn nhất định bắt về. Chủ chốt, người kia dường như rất quan trọng với Memphis, nếu như có cô ta. Memphis có nhường Hạ Ai Cập cho hắn không nhỉ?

Nhắc mới nhớ, nữ hoàng Asisu đâu nhỉ? Bà ta là một kẻ cáo già không phải sao? Hắn thật muốn gặp người phụ nữ này.

Cảm nhận được ánh mắt dời đi, tâm tôi liền thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt kia thật sự như muốn giết người, bây giờ thì tốt rồi, tôi được an ổn rồi.

Memphis cảm nhận người trong lòng thả lỏng, tâm liền buông ra đôi chút, thu hồi tầm mắt nhìn cô, đem tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại xinh đẹp. Cúi đầu thủ thủ.

” Asisu, nàng ổn đúng không?”

” Ừm, ổn rồi. Ánh mắt đó thật đáng sợ, của ai thế?”

“...Một tên bản thủ, tốt nhất nàng không biết tên thì hơn.”

Memphis đem nước trái cây dù cho nàng, mỉm cười. Hành động chăm sóc này thật khiến đại diện im lặng trong giây lát. Từ xa đến đây, họ nghe rằng hoàng đế Ai Cập là người lạnh lùng, anh khí. Làm việc nhất đốn không nương tình, công minh chính trực, lại có chút điềm tĩnh như cáo già. Ai nghĩ trước mặt một nữ nhân, hắn bỏ hết hình tượng, địa vị của mình mà đem phục vụ nàng chứ.

Bên này nô tì cúi đầu, ao ước. Vì họ biết với nữ hoàng, chỉ mình người mới chim được tim hoàng đế của họ. Họ chỉ ao ước có một nam nhân có thể như hoàng đế đối với Asisu, yêu thương họ hết lòng. Một bộ phận khác, các nô tỳ, cùng nữ đi theo sứ giả, hoàng đế, thái tử từ đất nước khác sang đây. Chưa biết Asisu, nghĩ cô giống họ, là nô tì. Liền tức đỏ mắt, cắn răng. Bên cạnh lại ra sức nịnh nọt để được chịu chuộng như hoàng đế đẹp trai kia đối với ả ta.

Bên nam nhân, nhúu mày, hưng phấn. Họ thật muốn thấy hứng thú với nữ nhân kia. Nữ nhân làm hoàng đế Memphis thay đổi trái ngược hoàn toàn đến như vậy.

Memphis không để ý đến những ánh mắt bên dưới, chỉ chăm chăm nhìn bảo bối nhỏ bên cạnh. Chăm sóc tậnhưf cử chỉ cho nàng, đem nho lột sạch vỏ đưa đến môi nàng, tươi cười.

” Ăn nào!”

Nhìn Memphis, hả miệng, quả nho từ bờ môi lại trôi xuống, tan ra trong ống họng, rồi trôi dạt vào bụng, hương vị ngon ngọt còn đọng lại trên đầu lưỡi.

Nhìn cậu em trai đang loay hoay lột vỏ nho cho mình liền cười, nắm tay cậu.

” Được rồi, để chị tự ăn mà”

” Không, ta muốn như vậy. Đây!”

Một quả nho khác lại đưa lên miệng tôi. Lắc đầu ngán ngẩm. Memphis liền đặc xuống chỉ sang quả táo. Tôi liền bắt lấy tay cậu kiềm làm, nếu không làm vậy, tôi sợ cậu ta đi lấy gươm để gọt táo mất.

” Sao vậy, nàng một sao?”

” Ổn, để chị tự ăn. Đệ còn làm vậy ta bỏ về đây!”

” Rồi rồi! Ta không làm thế nữa. Asisu muốn đi ngủ rồi, đợi ta một lát”

Memphis, hôn lên trán cô. Đặt cô tựa đầu vào ghế rồi đứng dậy. Với vẻ mặt lạnh lùng và lên tiếng dứt khoát, từng lời từng lời của nhóc như khắc sâu vào tim người nghe.

” Các vị, ta thật vinh hạnh khi đón tiếp các vị nơi này, ngày sinh thần của ta, được mọi người đến đông đủ, đó là thần linh ban cho ta niềm hạnh phúc, vì...Bla...Bla..”

Tôi ngồi bên cạnh chống cằm nghe đứa em mình nói. Thật dài, thật dứt khoát. Lúc này tôi nhận ra.

Memphis đã trưởng thành rồi!

Đã là một bậc đế vương cao cao tại thượng.

” Và hôm nay tôi muốn mọi người biết tin này...”

12. Chương 12: Ác Mộng Đời Thường

Và khi tôi suy nghĩ về Hạ Ai Cập sau bữa tiệc này, điều tôi không ngờ nhất đã xảy ra.

Đối với mọi người đó là vui mừng cho Ai Cập, nhưng đối với tôi, ác mộng sắp lại tiếp diễn thêm lần nữa.

Trên đài, Memphis chợt dứt câu, và dừng lại. Cậu mỉm cười, nhìn xung quanh một lượt liền dừng lại với ánh mắt ôn nhu hướng về phía cô.

” Nhận tiện buổi tiệc này, tôi muốn công bố một chuyện quan trọng...”

Cả điện im lặng, thôi những tiếng gõ vào bát đĩa vàng. Tôi im lặng, nhìn Memphis, hôm nay dù em trai mình có chuyện quan trọng. Tôi thật sự rất muốn biết nó là gì, tại sao tôi là chị nó lại không nói cho tôi biết trước.

Memphis chợt nắm tay tôi kéo đứng dậy. Bước ngoài ánh sáng, tôi ngẩn người nhìn ánh sáng đập vào mắt, đem tay che lại. Memphis lại giúp tôi che bớt đi ánh sáng, cho đến khi mắt tôi thích ứng.

” Không sao chứ?”

Memphis nghiêng người xoa nhẹ gò má nàng, dịu dàng hỏi han.

Tôi gật đầu, rồi đẩy tay cậu ra khỏi mặt. Mỉm cười nhìn cậu. Memphis nhìn tôi lại lắc đầu, cốc lên trán tôi đau đớn. Đầu tôi lại dừng hoạt động, tôi riết rồi hỏi vai cấp của mình với Memphis là gì nhỉ? Hẳn như cha tôi ấy, đường đường đi cốc đầu chị mình trước mặt nhiều người như vậy.

Điện bắt đầu nín bặt, mọi người cố hút hơi vào bụng nhìn nữ nhân vừa rõ mọ ra ánh sáng kia. Nàng như được các nữ thần ban phúc, sắc đẹp quyến rũ của Aphorodie. Làn da, cùng đôi mắt kia lại được Khepri cùng Khorru trao tặng. Giọng nói như chuông gió xinh đẹp lạnh tanh như một giai điệu du dương Hathor hát ra.

Tất cả ở nàng, như một tạo hoá tốt đẹp thượng đế ban cho Ai Cập này.

Họ bắt đầu ghen tỵ với Memphis, ghen tỵ khi nhìn người con gái đó chỉ hướng đôi mắt về phía hắn, còn tất cả người ở đây chỉ là không khí.

Trong lúc họ ngẩn ngơ, Memphis lại quay sang vuốt mái tóc đen tuyền như một dải lụa đêm, mềm mại trôi theo gió của nàng. Nhìn nàng với đôi mắt tràn đầy hạnh phúc, dịu dàng nói.

” Ta hoàng đế 18 của Ai Cập. Chỉ nhận Asisu- nữ hoàng Ai Cập này làm vợ. Duy nhất mình nàng, không thêm bất cứ ai, người con gái ta yêu chỉ có một!!”

“ ... ”

“ ... ”

Tôi hoá đá đứng đó nhìn Memphis trước mặt, một chữ cậu nói ra như giáng đá vào đầu tôi.

” làm vợ? Duy nhất?”

Nếu ngày ấy xảy ra thì đã không có chuyện tôi phải trải qua hai kiếp người, nếu ngày ấy có xuất hiện tôi

đã không phải đau khổ mà mất đi những thứ đã từng là của tôi. Nếu ngày đó xảy ra thì...có lẽ tôi sẽ không ra sức tranh giành để rồi nhận cái chết thảm.

Cái chết không có người chôn, kiệt sức không ai lo. Bữa đói bữa no không ai quản. Rồi khi nhắm mắt lại nhờ từng ngày bão cát tới mà lấp họ người.

Bây giờ, tôi muốn chạy trốn. Thì phải làm cách nào thoát đây? Gọng kiềm Memphis vừa mới hạ xuống, chẳng lẽ bây giờ hất tay hấn ra rồi nói không chấp nhận sao?

Là những người đứng đầu, mang danh tiếng ra làm trọng tâm của nhân dân. Một khi làm xấu mặt Memphis thì tôi có lợi lộc gì đâu, chỉ khổ cho nhân dân đi đâu cũng sẽ bị người khác cười chê. Kể đứng đầu là kẻ tù húng.

Nhưng tôi không từ chối vậy số phận sau này của tôi ra sao đây? Tiếp tục trong gọng kiềm của tiết vọng, chết cô đơn, hay bị cả đất nước này vứt bỏ???

Tôi....mệt lắm rồi, tôi muốn bên cạnh các anh. Nơi đó các anh sẽ có những lời cho tôi hiểu và cảm nhận. Tôi muốn bên cạnh các anh, dù chỉ một cái ôm thôi cũng được. Để tôi cảm nhận vòng tay ấm áp tôi đã mất từ rất lâu rồi, và khao khát từng có lại lần nữa.

Mệt mỏi lắm rồi, rất mệt.

Ai đó hãy giúp tôi ra khỏi nơi này đi. Tôi chán chường lắm rồi!

Cả thế giới cứ thế dần tối sầm lại trước mắt, cơ thể không giữ vững liền ngã ra. Bên tai dần mờ nhạt đi tiếng ai đó gọi tôi, mờ nhạt dần...và chìm trong sâu thẳm.

Memphis vội ôm lấy cô, luôn miệng gọi Asissu, lay cô tỉnh. Vội quay sang chấn an các khách ở đây, nhờ Imhotep quản lý phần còn lại, bế sốc cô lên tay, rất nhanh ra khỏi phòng. Tông cửa Hassan vào. Dù cậu ghét anh ta, nhưng trong cung này, chỉ có anh ta là giỏi y thuật nhất, cậu vẫn mong Asisu không có chuyện gì bất trắc xảy ra hơn là danh dự của mình.

” Làm sao vậy?”

Hassan đang cầm lọ thuốc nhìn người bước vào liền đặt nó xuống. Vội đến xem cho cô. Chân mày lập tức nhíu chặt.

Cơ thể của Asisu tại sao...càng ngày càng lạnh???

13. Chương 13: Hồn Ma Theo Tôi

” Nàng đã tỉnh?”

Hassan ngồi trên giường khi thấy người con gái kia khẽ động, anh liền đem nước đến bên giường nàng.

“...Hassan, chúng ta... Về Hạ Ai Cập đi!”

” Được thôi, nàng đi đâu ta sẽ theo đó”

Tôi nhìn Hassan, đôi mắt liền nhoà đi, câu nói này...Anh đã từng nói như vậy. Rồi thì sao? Anh nói dối tôi, anh bỏ lại tất cả để ra đi. Bỏ lại những gì tôi và anh đã từng xây dựng.

Và bây giờ tôi biết, sau này Hassan sẽ không còn để những lời này thở ra trước mặt tôi nữa.

Vì vậy, làm ơn đừng làm tôi trầm luân trong đó nữa mà!

Khi trong mơ, Hapy đã đến gặp tôi. Đúng một bên tôi là thần, một bên tôi là các anh, tôi đã từng muốn níu giữ tay các anh. Nhưng nó thật vô vọng, hai bàn tay chìa ra với tôi là hai bàn tay trong suốt, có cố nắm giữ mãi mãi vẫn không thể chạm vào được.

Tôi đã rất muốn khóc nhưng vì anh tôi đã nuốt chúng đi rồi, tại sao ông trời trêu người, đưa những con người không thuộc về tôi lại giống các anh như vậy. Và cứ như thế, trong giấc mơ đó. Tôi đã bị chối từ đến gần các anh.

(Bất bí nhé, các anh chồng kiếp trước của chị sẽ là một trong số các nam chính. Đoán xem là ai? Hay bạn muốn hai người chồng kia là ai? Dựa vào tính cách mà phân biệt nhé ^^)

Hassan nhìn người con gái trên giường, co ro lại một góc, đôi mắt muốn khóc lại nuốt vào, giọt lệ nhỏ trời ra, nàng lại đem tay vệt nó đi. Vẫn ngồi im như vậy.

Kéo cô vào lòng ôm chặt, vút lên mái tóc mềm kia, xoa đầu, rồi vỗ lưng an ủi.

” Tất cả ta nghe rồi. Nếu nữ hoàng của ta không muốn cưới tên hoàng đế kia, vậy về Hạ Ai Cập đi. Ta tin rằng người dân sẽ không bỏ nàng đâu”

Cơ thể bị riết chặt, Hassan kéo tôi vào người ôm đến nghẹt thở. Không có khoảng cách giữa hai người, tôi cảm giác được mình dần bị khảm vào thân thể kia. Nhưng rồi sao chứ? Chẳng sao cả.

Cái ôm này khiến. Cho tôi cảm giác ấm áp, có chút chế chỗ. Nhiều đó đủ rồi.

Mong rằng nó sẽ không quá tầm suy nghĩ của tôi.

Bóng tối đó tôi đã từng bước qua. Người đi trong tối mắt luôn sáng hơn người ở dưới ánh sáng mặt trời!

Đợi sức khoẻ tôi dần bình phục, tôi đã ra lệnh không muốn gặp mặt Memphis, nên cậu không thể tới làm phiền tôi nữa. Hai ngày sau, Hassan đưa tôi đến hững nắng ấm. Anh đưa tôi hộp cơm bảo đó do nhà bếp làm anh thấy ngoan nên đem cho tôi.

Ngồi bên cạnh đình vừa hóng gió, vừa ăn bánh ngọt liền vui vẻ mỉm cười.

Bỗng Hassan đưa tay vuốt loạn tóc tôi, vắt lên tai.

” Nàng cứ thế này không biết bắt bao nhiêu đứa con của thần Hathor* rồi?!”

* Thần tình yêu- âm nhạc.

” Gì chứ?!”

Lúc đó một cơn gió mạnh thổi qua, chuông gió bên đình vang lên leng keng. Giọng nói người bên cạnh nói ra liền bị che đi.

Hassan lúc này mới tự giật mình nhớ ra, vội rút tay lại, chuyển chủ đề.

” Chúng ta đến trường tập quân đối thử, có thể học chút ít cho cô viercj phòng thủ và tự vệ quân Hạ Ai Cập!”

” Ừm, đến đó đi”

Lời đề nghị của anh rất hay, không chần chờ tôi liền chấp nhận.

Trường tập cách nơi nghỉ của tôi khoảng đi bộ một nét nhan. Hassan thuê hai con ngựa phi nước kiệu chạy đến phòng binh. Đường như mọi người ở đâu đều biết tôi, và Hassan nên đi đến đâu cũng được cung kính chào đón.

” Kì lạ, sao họ đều biết tên ta?”

” Nữ hoàng, người quên sao? Những việc tốt của nàng đều được nhân dân biết. Một sổ sách sử đã ghi có thành tích của nàng ”

Nhìn anh rồi nhìn xung quanh. Tôi được ghi vào sách sử? Ngàn đời sau còn được lưu danh?

Tâm trạng có chút bồn chồn, thế bây giờ kết quả của tôi hủy hôn với Memphis thì bữa đó cái lưu danh kia tôi còn không?

Đi một vòng quanh quân đội.

Đội quân nhảy không phải là điều quan trọng mà là món ăn.

” Tiểu thư, xem!”

Hassan chỉ về bên kia, Minue ngồi dưới gốc cây lau gấm. Rất lâu vẫn không nhúc nhích.

” Này, đến đưa cho cậu ta đi”

” Cái này...”

” Chẳng phải em đã từng tặng rồi sao? Đi đi”

Hassan dúm hộp bánh vào tay cô xoay người rời đi. Anh không đi xa, chỉ khuất tầm nhìn của cô mà cố gắng nắm chặt tay.

Minue nhìn sang bên này, nhìn bóng dáng mình trộm thương đã lâu liền khựng lại. Gương kéo một đường dài chảy máu vẫn không hay.

” Asisu...”

Nhờ chút xú.

Tạm gác việc đăng truyện vào tối hôm nay, ngày mai đăng.

Mình muốn hỏi. Các nàng thích anh nào là vai chính? (Có thể all, có thể chọn 1, hoặc có thể chọn một số anh)

* 1/ Memphis:

*2/ Izumiru:

*3/ Minue:

*4/ Unas

*5/ Hassan:

*6/ Algon:

* 7/ Ragash:

*8/ Garuz:

*9/ Minos: 1

*10/ Massharhihi:

*11/ Shama:

Số phiếu tương ứng với một cmt trong bài này. Và mỗi người chỉ được cmt một lần, nếu có thêm xóa rồi cmt lại giúp mình. Hết tháng 2 mình chốt.

Bạc bí, vài chương có một hoàng tử xuất hiện. Các bạn đoán đựiưc không nà.

Chắc đoán sai hết nhĩ. Không ai hiểu được đầu óc một con điên như tác giả đâu^__~^__~

14. Chương 14: Mọi Chuyện Mới Bắt Đầu

Nhìn người ngẩn ra dưới gốc cây, không biết tại sao tâm lại trùng xuống. Phòng binh, nơi tập của quân đội dường như kiếp trước lẫn kiếp này vẫn rất quen thuộc với tôi. Còn có những hồi ức, mà tôi đã nợ.

Năm đó, là mùa hoa nở trên dòng sông Nile, rực rỡ và khoe sắc. Nhân dân đón mừng vị vua vừa cứu được hoàng phi, con của nữ thần sông Nile trở lại. Muôn ngàn bông hoa được tung lên đầy trời, muôn ngàn tiếng kêu hoàng phi không ngớt. Nhưng đó chỉ là khung cảnh bên ngoài cung của tôi, cung thần mà tôi ngự trị, chỉ một tiếng thở dài, với những tiếng ném vỡ thủy tinh và tiếng mắng chửi từ miệng tôi.

Tôi đã từng nguyên rủa một người, một người xuất hiện liề cướp đi tất cả, tất cả thuộc về tôi.

Tôi biết, vì tôi không giữ chúng, nhưng tôi cũng biết Carol chưa bao giờ muốn giữ chúng, mà còn ngày lại đem chúng đâm máu của những cuộc chiến tranh. Lòng ghen ghét ít ỏi của tôi, đẩy toàn bộ người dân Hạ Ai Cập vào con đường nô lệ. Rồi thì sao? Ai cứu họ? Chẳng một ai, cho đến khi họ tuyệt vọng tận cùng thì tôi đã chết, Carol tự nhiên lại xuất hiện như một vị thần đang tay cứu rồi linh hồn họ.

Nhìn đi, nhìn lại. Tôi cũng nên nhận biết cô ta cũng biết nắm bắt thời cơ rất tốt.

” Nữ hoàng, không biết người đến có chuyện gì?”

” Minue, cảm ơn anh đã vì Ai Cập mà không tiếc vất vả, hôm nay ta đến đền ơn anh đây.”

Nói rồi tôi đưa anh hộp bánh mà Hassan đưa cho. Giữ lấy tay anh chuyển hộp cơm qua. Vì tôi biết con người này tuy tính tình thẳng thắn, dũng mãnh. Nhưng chỉ tiếc một điều, Minue không thể bày tỏ mạnh mẽ tình cảm của mình như Memphis. Cũng vì tính tình đó, tôi cũng đã không nhận ra kiếp trước.

Và một điều nữa... Da mặt của Minue rất mỏng, vừa chạm tay hai gò má liền ửng đỏ.

Nó khiến tôi liên tưởng đến đóa hoa bên bờ kia của sông Nile, trắng và hồng nhẹ pha vào nhau lẫn lộn, kiêu diễm mà đáng yêu. Nếu đem đóa hoa so sánh với Minue bây giờ, tôi chắc sẽ không khác biệt cho lắm.

” Nữ...nữ...nữ hoàng...”

” Minue, anh bị sốt sao? Sao lại đỏ mặt thế kia?”

Giọng nói ập úng phát ra từ miệng. Minue không nghĩ sẽ được một ngày chạm vào nàng, cũng chưa từng nghĩ sẽ được nàng quan tâm khi mình đỏ mặt. Đúng, hắn yêu nàng, yêu từng cử chỉ và yêu cả khi nàng khóc. Hắn say nàng khi nhìn ánh mắt sâu như nước hồ đen. Hắn thích món ăn nàng tặng hắn, hắn còn rất muốn được nàng đối xử dịu dàng như với Memphis, nếu không được, ít nhất hắn muốn một ít của Hassan và Unas. Nhiều đó hắn cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Kể từ khi gặp nàng, nàng rất khác với những gì hắn suy nghĩ, không giống các tiểu thư, công chúa, phi tần. Nàng dường là một nữ hoàng lại sử dụng lời ăn, tiếng nói mộc mạc, dễ hiểu để nói chuyện với mọi người dù cấp dưới hay ngang hàng. Như vậy nàng sẽ không có chút gọi là một nữ hoàng, hắn lo sợ nàng nhanh bị người khác ăn hiếp mà lo lắng. Hắn không phải cận vệ bên nàng chỉ là một tướng quân của Thượng Ai Cập, nàng là nữ hoàng cao quý của Hạ Ai Cập, hắn quyết định chỉ mong bên nàng âm thầm, dù chỉ nhìn thấy nàng thôi.

Nhưng tại sao mới đây thôi, hắn lại thấy khó chịu khi nghe tin nàng sẽ làm vợ Memphis? Đền dần qua, hắn không ngủ được, nhìn lên trần nhà suy nghĩ, sẽ quên đi. Đáng tiếc, càng thiết phục mình lại càng bị ý chí thiết phục ngược lại. Khi hết đêm, liền bật dậy, chạy ra giếng nước tấp nước vào mặt.

Cho đến khi cả người ướt sũng, tóc dài rủ rượi ẩm ướt trải dưới ngực. Nhìn vào hình ảnh trong nước mà

nhếch mép cười.

Hắn không thể bỏ được nữa rồi.

” Minue, người xem bị đứt tay kia, mau lại đây!”

Tôi nhìn hắn đứng ngẩn ra hồi lâu không nhúc nhích. Nhìn xuống cánh tay run run, liền giật mình khi thấy dòng máu đỏ chảy dài rơi từ ngón tay anh xuống. Vội nắm lấy tay anh kéo ngồi xuống, mở hộp bánh lấy nước đổ lên vết thương, xong liền xé một tà váy băng lại cho anh.

” Này, gườm bén lắm đấy. Lần sau phải để ý đấy!”

” NỮ...”

” Gọi em là Asisu, em nhỏ hơn anh nhiều lắm”

” N-A..A..Asi...”

” Xem anh kia có cần như vậy không?!”

Bật cười khi nhìn bộ dáng ngốc lẩn của anh. Tôi chưa từng biết, Minue khi nghe nghịch thì ra sao. Có lẽ đây là câu trả lời cho tôi. Anh đáng yêu lắm, bộ dáng nuốt cơm không trôi, lại như con thỏ run lên khi bị con sói giáo huấn.

Thật chưa từng nghĩ vì tướng quân Ai Cập lại có đặc điểm này.

” A-asisu!”

Cuối cùng Minue ngẩn từng chữ để bậc ra, kiềm né tâm tình vui sướng của mình. Thì đối lại với anh là nụ cười như đóa sen nở vào mùa đông lạnh lẽo kia, quyến rũ và thuần khiết. Không phải cái cười giả tạo trước mặt quan sai, mà là nụ cười thật, cười từ linh hồn điều khiển thể xác.

” Cái gì chứ, nàng lại cười!?”

” Bởi vì, Minue rất dễ thương nha”

” D-dễ thương sao? ừm..Đúng rất dễ thương”

Minue ngẩn ra một chút, liền ngu ngơ cười theo cô. Asisu cười tít cả mắt, cô đã không biết sau lớp ngu ngơ kia, là một con sói đang giăng lưới.

Và Asisu cũng không biết, sau bức tường kia đã sớm nát vụn, do một người nào đó nhìn cảnh trút hết cho tường.

15. Chương 15: Carol Du Nhập

” Asisu, nàng muốn về? ”

“Nàng ở bên ta được không? Asisu, đừng giận ta.”

Memphis cố níu tay người con gái trước mặt kia, hắn muốn nàng, rất cần nàng, muốn nhìn hình bóng nàng bên cạnh mỗi ngày. Dù chỉ là một chút thôi, nơi mà hắn biết trong tim mình bắt đầu khi nào vô tình nảy mầm của loài cây độc do thần Aphrodite* gieo cho. Nhưng rồi biết đã sao? Hắn mặc kệ, vì nàng mãi luôn ở bên hắn.

“Memphis, chị phải trở về Hạ Ai Cập, thần dân nơi đó đang chờ chị. Memphis bỏ tay chị ra, em đang đứng trước mặt nhân dân đấy! ”

Vừa nói, tôi vừa vỗ gõ tay mình ra khỏi bàn tay to tướng riết chặt lấy cổ tay tôi. Sức của cậu dường như đã quá lớn đối với tôi rồi, nó rất đau. Tôi còn nhìn thấy ở cổ tay đã hiện lên bết đỏ, còn là cảm giác tơ rân ở các đầu ngón tay. Thật tôi đang muốn khóc mà, còn đứng trước mặt toàn bộ nhân dân Thượng Ai Cập lại trưng ra vẻ mặt tức phụ đó.

Tức chết tôi mà.

Em trai mạnh mẽ, lạnh lùng. Một vị vua cao cao tại thượng của Ai Cập đầu mất rồi. Còn đang bày trò gì vậy.

“Không cho đi! Thần dân Thượng Ai Cập, các người thấy nữ hoàng các người vứt bỏ ta..! ”

Đoạn lại đem ánh mắt chan chứa lệ nhìn thần dân. Memphis kéo tay nàng vào lòng, cúi đầu dụi vào hòm cổ. Miệng liên tục nói những câu uly khướt.

“.....nữ hoàng, người nhẫn tâm sao?”

“Nữ hoàng...đức vua thật tội nghiệp!”

Sau lời nói của Memphis, nhân dân chìm vào im lặng chỉ là...tại sao họ im lặng rồi lại bị tẩy não nói ra những câu như vậy?

Tôi nên làm gì đây?

Memphis nheo mắt nhìn người con gái trong lòng lúng túng, khóe môi liền nhếch lên ý cười. Thật không uổng công hắt bỏ công sức ra chăm sóc họ, bây giờ xem nàng còn dám nói đi hay không? Nhân dân đã nói nàng dám trốn sao.

Asisu ơi Asisu! Sau này ta nhất định dạy dỗ lại nàng. Không cho phép nàng dám nghĩ về thần dân nhiều hơn ta nữa!

“Nữ hoàng, mau trở về ngựa đã chuẩn bị xong!”

Hassan nhú mào, quỳ trước mặt hai người. Anh chán ghét cảnh này, hai tên như Unass cùng Minue đã đủ. Còn tên hoàng đế này. Hassan an, có nên cho mỗi người một liều thuốc tiên bọn chúng đi không?

Tôi nhìn anh, lại nhìn Memphis, quay mắt nhìn thần dân. Thần dân Hạ Ai Cập cũng cần tôi trở về như ở đây vậy. Tôi chưa từng có ý muốn sẽ bỏ Hạ Ai Cập của mình.

“Thần dân Thượng Ai Cập xin hãy nghe ta!”

” Nơi này là nơi sinh ra ta, ta đã từng rất vui vì điều đó. Đất nước Ai Cập chúng ta an toàn và giàu mạnh nhất là ở Thượng. Chính vì vậy, hiện tại, tướng quân Unas chỉ một mình bảo vệ cho mảnh đất Hạ nguồn của chúng ta, là một người nắm được lòng tin của thần dân, ta lại không muốn làm họ thất vọng. Thượng Ai Cập, ta hứa sẽ có ngày trở về, nhưng ta rất tiếc hiện tại không ở đây lâu. Thượng Ai Cập đang cần ta, những người dân ở đó cần an toàn. Vì vậy, thần linh luôn mang phước lành đến cho cả đất nước này.”

Tôi nói rồi, cúi người. Quay lại Memphis mỉm cười, đem tay xoa mặt cậu.

Memphis bắt lấy bàn tay nhỏ đang sờ lên khuôn mặt mình giữ chặt, đặt trước ngực. Đưa ánh mắt khó chịu nhìn nàng, vội kéo nàng khảm vào lòng. Thở ra.

“Thật là, có như thế nào nàng vẫn phải đi!”

“Memphis...”

“Nghe này, nơi đó giữ sức khỏe, ta sẽ đến đoán nàng làm nữ hoàng nơi này. Ta muốn bên cạnh nàng. Chị gái của ta à, anh yêu em. Yêu rất nhiều, chỉ riêng em thôi....Nên....lần sau gặp ta cấm nàng trốn đây!”

Memphis nói thật nhiều, rất nhanh, bàn tay gắt gao nắm chặt lấy tay cô. Mặt có chút nóng ran. Hắn thật muốn ăn nàng, hôn nàng ngay bây giờ. Nếu không vì hình tượng cho nàng. Không chắc bây giờ hắn làm gì đâu.

“Memphis, chị biết rồi.”

Tôi chỉ cười nhìn cậu, lời hứa không bao giờ là thật, trên giấy tờ chưa được cam kết thì lời hứa sẽ ra sao? Một lời hứa gió bay. Khi Carol xuất hiện, Memphis còn nhớ sao? Nực cười, tôi chưa hề tin vào điều đó.

Xoay người rời đi, lời nói của tôi cũng chưa bao giờ đáng tin.

— ——— ——— —phân cách—— ——— —

Trên sa mạc rộng lớn, đoàn người từng bước đi về phía trước, từng bước chân nặng trĩu in trên cát nóng, từng bước từng bước một lặng lẽ đi. Sau lưng là một cỗ xe lạc đà, với lồng củi. Những khuôn mặt phề phạc và xanh xao, bụi bẩn lấm lem, che đầy cả đôi mắt. Trong số đó, một cô gái với mái tóc vàng co ro ngồi một góc, ánh mắt xanh vô hồn, hai tay nhỏ khấn khiu ôm chân mình, run lên. Hiện tại cô rất đói và khát, cô không hiểu tại sao dòng sông kia lại đưa cô đến nơi này, cái thế giới lạ lẫm này. Cô muốn gặp ba mẹ, và các anh mình. Con người ở đây thật kì lạ.

“Nước, các anh không cho tôi nước sao”

“Im đi!”

“Các anh muốn giết người sao? Tôi sẽ kiện các anh!”

“Hừ, thật đáng cười. Ôi thần linh ơi, cô ta nghĩ mình đang ở đâu đây? Nơi Hạ Ai Cập sao?”

Một tên béo núc ních cười lớn trả lời Carol, hắn nhe răng trên cột cổ. Đơn giản, con bé có ngoại hình kì lạ này, như bị quỷ nhập, không được thần linh bảo vệ nên trở nên quái nhân như thế kia.

Carol cắn răng, ôm cây củi mục làm thành hộp giam cô trước mặt, ra sức kêu gọi.

Giữa trưa nắng, không ai có thể chiều một vị tiểu thư thời hiện đại ngang ngược như vậy, liền cho Carol một cái bạt tai. Đánh cho cô ngất đi. Cuộc hành trình tiếp tục di chuyển.

16. Chương 16: Cứu!!

“Nữ hoàng, hay nghỉ lát rồi hẳn đi”

Trên sa mạc cát vàng, biển cát không người, nắng và gió. Mặt trời lên trên đỉnh thiêu cháy mọi vật. Đội quân lính theo sau bảo vệ Asisu cũng đã mệt rồi. Và Hassan nhìn thấy, con người nào kia dù phận nữ nhi vẫn cần rằng chịu đựng nhường nước cho quân lính mà không một lời than vãn, với cái nhăn mày khó chịu.

Hassan nhìn sắc mặt cô tái nhợt liền lo lắng.

Cô gái này tại sao phải cố chịu đựng như vậy? Xem cô như sắp ngã ngựa đến nơi.

Đầu bỗng râm ran một trận đau buốt, tôi cũng quên rằng mình chỉ mới vừa khỏi bệnh gần đây. Nếu sức khoẻ người đứng đầu như tôi không tốt thì những cấp dưới và thần dân của tôi phải làm sao đây.

Nhìn Hassan gật đầu, rồi đưa mắt nhìn quanh.

“Hassan nhìn xem, đó có phải là ốc đảo?”

Hassan nheo mắt nhìn cô, rồi nhìn theo ngón tay cô chỉ. Nơi đó thật sự có một ốc đảo. Quay lại gật đầu đồng tình với cô, anh không nghĩ lại gập nụ cười tươi như hoa trên con người kia.

Anh chợt ngừng ra.

Tôi nghe được lời tán thành của Hassan thật vui mừng, ít nhất rằng tôi không bị ánh nắng của sa mạc này tạo thành ảo giác. Lòng mừng vui, như vậy cũng đã tốt. Sẽ có nguồn nước để cứu binh lính. Họ đi bộ còn tôi lại đi ngựa, như vậy quá cực khổ rồi.

Quay sang đốc thúc binh lính tiến về phía trước, đồng thời ủng hộ tinh thần cho họ.

Đoàn quân lại tiếp tục đi.

Ốc đảo xanh rợp chỉ cách nơi bắt đầu xuất hiện một nét nhan tàn. Như vậy cũng đã quá gần rồi, tôi còn lo sợ ốc đảo kia chỉ nhìn thấy mà đi không tới.

“Được rồi, trưa nay hãy nghỉ ở đây. Mọi người cũng mệt rồi nghỉ ngơi đi”

Quân lính đồng loạt cung kính tuân lệnh. Hơn ai hết, trên quãng đường sa mạc đầy cát, họ nhận ra được sự đặc biệt của người nữ hoàng này. Không giống các bậc vua chúa khi thời xưa, họ thường nghe nói cao ngạo mà khó gần, đối với nữ hoàng đương thời của họ. Nàng là một nữ hoàng của người dân, nàng sống vì

người dân, quan tâm chăm sóc họ hết mực. Ngay cả mạng sống chính họ từ khi gia nhập vào hàng đội binh lính cũng không cần, vậy mà chính nàng lại dấy lên cho họ niềm khao khát được sống tiếp, được nhìn cuộc đời này.

Asisu như một vị thần thấp sáng con đường tương lai của họ.

Từ đó quân lính cũng chăm chỉ rèn luyện thể lực, võ thuật và sức khỏe hơn nhiều. Vấn đề là họ tự nguyện gia nhập đội ngũ quân lính để tham gia những cuộc tập trận mang tính rèn luyện về mọi mặt, có người còn xin ở lại luôn trong đội ngũ.

Chỉ bước đó thôi cũng đủ để Hạ Ai Cập có lực lượng tốt như bây giờ.

“Nữ hoàng, thức ăn”

“Ừm, cảm ơn. Hassan, trở về Hạ Ai Cập anh dự định gì?”

Hassan nhìn cô gái ngồi bên tảng đá quen hồ, chơi đùa gì đó với những cây cỏ mọc xung quanh hồ nước, anh mỉm cười đem một gói bánh lại cho cô. Ngồi xuống bên cạnh, nhìn con người của người trong lòng chớp động, dịu hiền.

“Dự định? Tôi đi theo em thôi, nãy việc khác, gần đây tìm một ít dược chữa bệnh mắt ngủ cho em”

Tôi nhìn anh mỉm cười, Hassan rất giống anh ấy, như một khuôn đúc ra. Ngày một giống hệt người con trai đã bỏ đi đó, với cô nó là một giọt nước mắt. Bây giờ nhìn lại, nếu anh ấy có thể ngồi bên cạnh cô như thế này có lẽ sẽ nói những câu hết Hassan cho xem. Vì anh ấy là người yêu thuốc, mà tôi và anh gặp nhau cũng vì thuốc. Còn là lần đầu tiên của một cặp thanh mai trúc mã.

Bây giờ nhìn lại Hassan, anh rất giống người đó, nhưng...đáng tiếc bóng dáng đó không thuộc về tôi, và một lần nữa có lẽ trái tim của các anh sẽ không ở bên tôi.

Vậy tôi đành mỉm cười mà chấp nhận.

“Asissu, ta...”

Hassan nhìn gương mặt nhỏ kia chợt lảng tránh quay đi nơi khác, liền vội gọi lại. Hỏi nguyên do, nhưng một giọng nói liền cắt đứt câu nói giữa hai người.

“Nữ hoàng, một xe chở nô lệ đang hướng về nơi này chạy tới”

“Nô lệ?”

“Vâng”

Tôi nhìn binh lính vừa báo cáo, gật đầu để anh ta đi nghỉ. Quay sang nhìn Hassan, anh vẫn thể mỉm cười ôn nhu nhìn tôi.

“Hassan, anh nghĩ thế nào?”

“Em cần thăm dò thế lực sao?”

Tôi gật nhẹ đầu, vì tôi biết Hassan từ nhỏ đã tự mò đoán suy nghĩ của tôi. Lúc đầu có chút khó chịu, nhưng rồi dần quen. Tôi biết đó là một phần công việc thôi. Vì vậy, tôi thả cho anh tự hiểu suy nghĩ của tôi mà làm việc

Nhìn Hassan cúi đầu cung kính rồi, dặn dò gì đó với quân binh, anh nhìn tôi một lần nở nụ cười rồi dẫn một nửa binh lính đi. Hướng về phía đoàn quân chờ nô lệ lao tới.

Tôi nhìn theo bóng anh nhỏ dần, rồi lại ngồi bên vách đá tiếp tục lấy phấn của loại hoa kì lạ này.

Trong trưa chói chang, một đoàn quân mệt mỏi, lê bước trên sa mạc, một đoàn với binh phục triều đu hướng về phía nhau đi đến.

Trong cốc đảo, Asissu vẫn không nghĩ người cô cần gặp lại đến sớm như vậy.

17. Chương 17: Hassan Bạo Gan

Bên cốc vài phút, Asissu chơi đùa với những đoá hoa kì lạ, nguyên cứu về loại phấn của chúng, cùng những sinh vật xinh đẹp. Một buổi, thì tựa người trên tảng đá đưa mắt nhìn bầu trời. Những đám mây nhẹ trôi lững lờ, chậm chạp.

Những ngày ở Thượng Ai Cập thật khiến người ta vui vẻ, nhưng đối với tôi, trở về với Hạ Ai Cập càng làm tôi vui vẻ hơn. Nơi đó có dòng sông nở hoa khi tôi ra đời, nơi tôi từng đứng bên bờ đón gió dưới ánh trăng. Nơi từng ôm khát khao chạy nhảy đến một vùng đất màu mỡ. Hạ Ai Cập, tuy là một nửa đất màu mỡ nhưng nó vẫn là diện tích rất nhỏ so với đại lục này. Nó đã từng rất rộng lớn và chỉ có cát và cát.

“Nữ hoàng, ăn chút gì đi!”

Ari bưng đĩa trái cây lại bên cô, nhìn chủ nhân mình lại bắt đầu trầm tư. Cô thật không hiểu, nữ hoàng luôn nhớ về một nơi nào đó rất xa. Có cả nỗi buồn, nhưng Ari không biết được, tại sao nơi đó chỉ toàn là niềm đau, Asissu vẫn cố chấp nhớ đến.

Đưa mắt nhìn vào đĩa trái cây rất phong phú, rồi nhìn binh lính xung quanh. Tôi chợt nhận ra, không phải bệnh phân biệt giai cấp khó trị mà là do người ta không chịu chữa bệnh.

Đẩy đĩa trái cây lại cho Ari, trước đôi mắt mở to của cô người hầu, tôi không bận tâm chỉ về quân lính.

“Hãy cho họ, họ là người cực khổ chứ không phải ta. Binh lính đã mệt mỗi một ngày dài, để họ bồi dưỡng đi!”

“Vâng, thưa nữ hoàng!”

Ari ngáp ngừng một hồi lâu, rồi cuộc cũng chịu đi. Vì cô biết cô sẽ không thể đổi chủ ý với Asisu. Ari quay đi, đem thức ăn phân cho binh lính, lúc đầu họ còn ngần ra. Sau lại cúi tạ ơn đức của nữ hoàng.

Tôi nhìn thấy họ hướng mắt về phía tôi cúi đầu, hiểu ý tôi chỉ vẫy tay cho qua chuyện. Lát sau giấc mơ liền kéo tôi vào sâu.

Đến khi tỉnh lại, một hơi ấm đã áp vào mặt mình, cùng tiếng thở đều đều của ai đó trên đỉnh đầu. Mở mắt nhìn, là Hassan, anh ta đã giải cứu được nô lệ trong nhóm kia rồi sao?

“Ừm”

Tiếng động của tôi làm phiền anh sao? Từ khi nào tôi ngủ bên chân anh ta thế này? Bên ngoài còn ngọn lửa tích tách thiêu đốt. Rồi nhẹ nhàng đẩy vào không gian với những tiếng côn trùng.

“Asisu..”

“Xin lỗi là tôi làm anh thức giấc?!”

“Không, Asisu, đêm tối rồi em muốn đi đâu?”

Tôi nhìn cổ tay bị anh kéo lại, nhẹ ngồi xuống vỗ tay anh, mỉm cười.

“Không, đến chỗ kia để ngủ, sẽ không làm tê chân anh!”

Hassan nhìn cô mỉm cười, kéo tay cô ôm vào lòng.

Bất ngờ bị kéo, tôi ngã dúm về phía trước, liền bị vòng tay Hassan ôm lại. Hoảng hốt nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, lưng cuống đẩy anh ra. Nhưng eo lại thêm một vòng đau nhức, đến giờ thì tôi nhận ra, cơ bản sức của tôi không bằng anh ta.

“Asisu, đi nghỉ thôi. Thần linh luôn bảo hộ cho nàng”

“Nhưng Hassan,...”

Môi bị chặn bằng ngón tay của anh, nhìn Hassan khó hiểu. Trước mắt tôi, người con trai kia chỉ mỉm cười dịu dàng nhẹ đặt nụ hôn lên má.

“Không cần nói, Asisu. Để ta gọi tên em, bên em nhìn em là được rồi!”

Hassan ôm lấy người nhỏ vào lòng, dịu dàng ôn nhu đến cực điểm. Anh sợ cô sẽ chạy mất, những việc làm quá khích này. Từ khi bỏ cô ở cốc đến nhóm người nuôi nô lệ kia. Thật sự lòng luôn không an, chỉ muốn giải quyết sớm để đến bên cô, chăm sóc, bảo vệ. Người con gái đó gieo trong anh một hạt mầm từ thần Arthor, thì có đau đớn anh vẫn không muốn nhờ bỏ nó ra.

Hôn nhẹ lên trán Asisu, Hassan cùng cô nằm xuống bên cạnh. Vỗ nhẹ vào tấm lưng nhỏ, từng đợt một, đúng tiết tấu, như vỗ về cho người ngọc thiếp đi.

Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng ban đêm Ai Cập lạnh lắm. Hassan như một tấm màn dày cuốn lấy tôi, trao ấm áp. Trong lòng anh tôi cảm nhận được sự yên bình, được bảo bọc. Thời gian dài tôi gặp thần dân, cũng gặp không ít người, kẻ xấu. Những lần đó đều là tôi vui vẻ dẫn họ đến con đường tương lai. Lần này, con đường tương lai của ai đây? Là cô? Là Unass, Hassan? Hay là những con người cô sắp gặp đây.

Hơi ấm của Hassan truyền vào cơ thể, mùi hương của anh tỏa ra thơm mát. Asisu theo quán tính vòng tay qua eo anh, dụi đầu sâu vào hòm ngực rắn chắc kia, nhắm mắt thiêu thiêu chìm vào giấc ngủ.

Hassan nghe hơi thở đều từ người trong lòng, như một con thú nhỏ cố thu thập sự nuông chiều của chủ nhân. Bất giác, Hassan nhẹ cười, cố gắng giọng mình phát ra, chỉnh sửa tư thế tốt cho cô. Sau ôm gọn cô vào lòng cùng chung giấc mộng với người con gái mình.

“Asisu, ta yêu nàng. Yêu rất nhiều”

Không gian lặng câm, tiếng côn trùng vang lên trong đêm tĩnh mịch, gió lùa vào các túp lều, quạt ngọn lửa nhỏ từ nến dầu. Khi mọi thứ chìm trong cơn mơ, cô gái tóc vàng ngán đầu dậy nhìn trời. Rồi tiếp tục ngủ thiếp đi.

Carol nhớ nhà.

Trong đêm đó, yên tĩnh bình yên. Nhưng chẳng ai đoán được, bánh xe số phận đã tiếp tục quay vòng theo con đường của nó.

18. Chương 18: Khi Asisu Gặp Carol

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh giấc đã là ngày mới, mặt trời ở sa mạc Sahara chưa lên cao đoàn người đã vội rời khỏi ốc đảo. Dù là buổi sáng sớm nhưng sa mạc Sahara vào sáng mặt trời cũng đã rất gần, như thiêu đốt mọi vật. Tôi ra lên mọi người vội đi nếu để tránh ánh nắng mặt trời. Cái đêm hôm qua...Tôi quay đầu nhìn sang Hassan, anh lại nhìn tôi mỉm cười. Tôi nhớ khi đó anh đã nói gì nhỉ? Nói gì đó, tôi không nghe rõ, hình như chỉ trong mơ mang tôi nghe khuôn miệng của anh mấp máy vài chữ, vài câu.

“Phía trước là vùng cát chết, gianh giới của đế quốc Babylon.”

Đột nhiên Hassan quay sang cất tiếng, với ánh mắt anh đào của anh dường như mọi suy nghĩ trong đầu của tôi, có cảm giác như đã bị anh nhìn thấu. Tôi cảm giá c được mặt mình đỏ lên, khó chịu quay đi nhìn về hướng phía cồn cát trắng, thực chất dưới chân, phía sau và trước mặt chúng tôi không có chỗ nào không nhìn thấy cát, những nơi này chỉ in dấu chân một chút rồi bị gió cát che mất. Nơi cồn cát bao la này làm sao mà thấy được những nơi gọi là đế quốc phồn hoa đây? Nhưng có lẽ tôi nhớ chứ, nhớ như in cái ngày đó mình ngồi trên ngựa, cùng trượng phu của mình là Ragash tổ chức hôn lễ, rồi một trước một sau đi đến nơi đó. Sống một cuộc sống của hoàng phi xa nước, nói đúng hơn là làm vật tế cho đất nước mình. Lúc đó tôi đã nghĩ mình đã chết, người chồng tôi không phải là người tôi yêu, cũng chẳng yêu tôi. Nuôi ý chí thù hận trong lòng chỉ mong một ngày được trả thù, mong ánh mắt của người nào đó quay lại về hướng tôi. Ngày đó tôi đi, bão cát, tôi rời xa khỏi đất nước mình khi bão cát nổi dậy. Đoàn người rất nhanh đã chết hơn phân nửa, đến nơi tôi như cái xác không hồn, bên cạnh tôi chỉ còn lại đúng vài ba cận vệ cố gắng nhận lên hoàng thượng đế cao của mình. Và ngày đó cái người tôi mong chờ quay lại nhìn tôi một cái nhất, lại đang yên ổn ngủ trong nệm ấm cùng hoàng phi của mình.

“Ari nghe nói Ragash có hôn ước với ta từ nhỏ đúng không?”

“Người nói là hoàng đế Babylon sao? Vâng đã có hôn ước với người từ nhỏ, khi đó hoàng đế đã hứa hôn để ban giao mới cho hai nước.”

“Ừm”

“Vậy là một nữ hoàng tôn quý, ta thân là thầy thuốc, Hassan muốn nữ hoàng đừng bao giờ đến nơi đó, hay đến gần cồn cát này!”

Hassan nghe cuộc đối thoại đột nhiên xen vào, hần cau mày khó chịu, đúng là cau mày khó chịu. Chưa đủ sao? Một tên hoàng đế Memphis, hai tên tướng quân Minue và Unas. Bây giờ lại đến tên hoàng đế gì gì đó chưa bao giờ biết mặt lại đính hôn ước với nàng. Thật rất muốn có nên hay không đem cho một liều thuốc độc giết sạch mấy tên đó?

“Hassan, Hassan!”

“À vâng, thưa nữ hoàng”

“Bên kia có người bị rấn cắn, anh xem có giúp được hay không?”

“À, vâng”

Tôi nhìn anh thần thờ một chút, lại dăm chiêu cau mày. Tôi không biết sẽ nên hỏi anh cái gì, đôi lúc con người ta không nên quá tò mò về cái thứ mà mình không được biết. Hassan cũng vậy, con người luôn có những bí mật riêng, ngay cả suy nghĩ của mình, tôi không muốn dùng uy lực của mình để hỏi họ. Cái chính vì nếu tôi mở miệng, cũng đồng nghĩa với việc họ sẽ được nhận lệnh ngay cả cái chết, và cái chết đó chắc chắn sẽ không rút lại được, cũng như lời nói tôi thoát ra cũng không thể rút lại hoặc sứt xóa. Đó là vấn đề tại sao tôi luôn ít nói chuyện, với tôi khi đã mở miệng một ban cho người ta một ân huệ, hai đem cái chết đến. Ngồi để vươn cao cao tại thượng như tôi hiện tại đang đứng có rất nhiều người yêu thích, và chiếm lấy. Rồi sau đó để làm gì khi những luật lệ, hà khắc, và sống cho mọi người không vì mình trở nên chen ép nhau lại. Người ta cứ nghĩ càng cao sẽ càng tốt đẹp, nhưng đứng một ngôi vị cao này, nhiều lúc tôi muốn thà làm người bình thường vẫn hơn.

Hassan rời khỏi ngựa sau khi nghe Asisu nói, anh đi về phía sau nhìn về đám người cần tụ tập, anh quát lớn để họ tránh ra, nhìn vết thương của người kia, rồi vội lấy dây buộc từ vải buộc vào chân cô ta. Anh ra lệnh cho quân lính dựng một túp lều tạm bợ để đưa cô ta vào trong chỗ mát, còn mình đem con dao ra chỗ nắng hâm cho nó thật nóng rồi đến bên chân cô ta đưa dao gần đến. Mắt cô gái thấy con dao gần kề liền hét lên.

“KHÔNG ĐƯỢC CHẶT CHÂN TÔI, LÀM ƠN ĐI!”

Hassan cau mày, liếc nhìn cô gái kia. Anh cảm thấy cô gái kia thật to mồm và ồn ào. Anh chưa bao giờ có ý định đem chân của cô ta lia người. Anh chỉ muốn khoét lỗ vết thương cho rộng, để đẩy máu độc ra hết thôi. Rấn trên vùng sa mạc này rất độc, nếu cô ta còn la như vậy anh bỏ mặt. Lúc đầu đi cứu người, nhìn cô ta như một tiểu thư, ăn sung mặc sướng, nhìn thấy người liền hét lên. Trong khi quân đội của anh đang trốn để quan sát mọi hành động, nhờ cô ta mà quân đội trong tay anh rất tinh nhuệ cũng đã bị thương hầu hết. Bây giờ lại còn chuyện này, nếu không vì Asisu, anh chắc sẽ bỏ mặc xác cô ta ở ngoài vùng sa mạc đầy cát này nhờ chôn họ. Hassan ra lệnh cho quân lính giữ tay chân cô ta lại, khống chế cho cô ta vùng vẫy còn mình lại tiếp tục công việc của mình. Con dao tiến sát lại gần chân cô ta, nước mắt Carol lại chảy ra đầm đìa và khóc ré lên như heo chọc tiết. Đến nỗi Hassan phải đem chiếc giày nhét vào miệng cô gái kia, khống chế cơn tức điên trong người của mình mà làm tiếp công việc, nhưng người kia vẫn không ngừng nẩy người và nẩy lên đành dạch. Cứ thế, Hassan biết cô ta đang làm chất độc chạy đi nhanh hơn.

“Muốn chết?”

” Ất ần à ết ờn ờn (mất chân thà chết còn hơn)”

Dù đang ngâm giày, nhưng giọng nói vẫn kiên cường quyết định. Hassan thở dài, đứng dậy. Đúng lúc xoay người, Asisu bước vào, lúc nãy không vì Ari ngăn cản cô sẽ không vào muộn như thế, trong lều tự nhiên thét ra tiếng hét thảm thiết, cô không hiểu, lại càng thấy lo lắng, rấn cắn cũng không đến nỗi thế đi.

“Nữ hoàng ra ngoài đi! Ari”

“Hassan tại sao anh không giúp cô ta?”

“Nữ hoàng, ta vô tội, cô ta không muốn chữa mà!”

Nói xong ánh mắt rừng rừng như cú nhỏ vô tội cầu khẩn, hoàn toàn gặt phẳng suy nghĩ lúc nãy muốn bỏ mặc xác người nào đó ở sa mạc.

Nhìn vào đôi mắt ước đắm lệ kia, tôi đành thở dài, đến gần người kia, xem xét vết thương. Rồi lại nhìn Hassan đứng đó, không nhúc nhích.

“Hassan cứu cô ta đi!”

“Cô ta cứ nãy đành dạch như thế tôi không làm được”

Tôi không biết nói sao, quay sang trừng mắt người kia. Thật bàng hoàng làm sao, khi cô gái kia nhìn tôi bằng con mắt to tròn, làn da trắng mịn, có chút mất hình tượng trong miệng giày. Nhưng với mái tóc vàng kia, tôi nhận ra người nào. Cuối cùng cô ta vẫn đến nơi này, thế ra câu chuyện này đã bắt đầu đi vào chủ cột của nó mà cô không hay biết gì sao?

Nghĩ như vậy, nhưng Asisu luôn quan điểm hiện tại tính mạng là quan trọng nhất.

Tôi liếc sang Carol, một ngọn lửa nóng cháy lên trong lồng ngực không rõ nguyên nhân, giọng nói tôi phát ra hiện tại có vẻ trầm hơn rất nhiều.

“Tại sao không muốn chữa?”

“Ừm..Ừm..”

Carol lắc đầu, tôi hiểu bước đến đem đôi giày rời khỏi miệng cô, và nước mắt bạch liên hoa bắt đầu rơi lả chả.

Tôi đứng hình, người ngoài nhìn vào thì có lẽ tôi giống bất nạt cô ta hơn, nhưng với tôi thì... Chẳng hiểu gì cả!

Tôi chỉ chỉ cô ta thôi chứ có đụng chạm gì cô ta đâu mà khóc đến hoa lệ thế kia.

Carol trong cơn thúc thích liền nhìn Asisu, giờ nhìn rõ, cô mới chợt nhận ra người này đã nguyên rủ lên cô khi bước vào căn mộ đó.

“Chị, chị em xin chị đưa em về nhà, đừng cắt chân em. Em nhớ nhà, em biết lỗi rồi, xin chị rút lại lời

nguyên đi!”

19. Chương 19: Asisu Ta Không Muốn

Tôi ngơ ngác nhìn Carol vùng vẫy khỏi binh lính rồi quỳ rạp xuống chân tôi, ôm chân mà khóc lóc. Tôi thật không hiểu, cô ta bị ếm thứ gì mà chạy đến nơi xuyên việt này, nhưng nếu đó là lời nguyện thì chắc chẳng không phải do tôi mang ra. Thời xa xưa các pharaong thường đặt trong ngôi mộ mình những cạm bẫy nhiều hơn là những lời nguyện. Họ tin với những chiếc bẫy kia sẽ được bảo vệ tốt xác họ, và nếu về lời nguyện, họ chỉ cầu xin thần linh đến trừng phạt những kẻ phá rối.

Và gia đình Carol cũng thuộc trong số đó.

Trong câu chuyện, tôi còn nhớ man mác rằng vì một nhà khảo cổ mới tìm ra một cánh cửa dẫn đến ngôi mộ của vị nữ hoàng Ai Cập thời xưa, đột nhiên kịch hoạt bấy, rồi từ đó, Carol lạc mất đoàn người của mình. Trong lúc mơ mơ tỉnh tỉnh, cô ta nghe thấy tiếng ai gọi tên mình, Carol đi đến lần mò tìm, xuất hiện trước mắt cô ta là một người phụ nữ xinh đẹp, nói sẽ phải chịu hình phạt lên người cô ta vì phá giấc ngủ ngàn năm của mình. Mà ma sui quỷ khiến như thế nào, tôi không biết Carol lại có thể tưởng tượng hình dáng kia là hình thể tôi như vậy. Thế là mọi tội lỗi đều bị quy chụp lên đầu.

Quân lính ở trong lều, cau mày nhìn cô gái dướ đất khóc hoa rơi dài vũ kia. Làn da trắng muốt, giọt lệ long lanh, trông như một thiên sứ cầu sinh vị thần tha thứ vì đã chuộc lỗi. Nhưng có lẽ trong mắt quân lính hiện giờ không phải là dành cho cái đẹp mà dành cho công lý. Nữ hoàng của họ, quân lính ở đây tin tuyệt đối, người chưa bao giờ mở miệng mắng chửi một ai thì đừng nói chỉ đến nguyên rửa. Vị nữ hoàng của họ là hoàn toàn bị oan.

Nghĩ đến đây, binh lính nhìn về Carol cũng không một chút vẻ gì là xót thương, hay mềm lòng. Bọn họ đến kéo Carol đè xuống bàn dài thẳng tắp. Đến lúc này, Asisu quay lại nhìn Hassan, gương mặt của anh lúc bấy giờ chơi đến cực độ hưng phấn. Anh từ từ bước lại gần Carol

“Anh..anh muốn làm gì?”

“Ôi chào, một nàng tiểu thư xinh đẹp nhưng lại quá kiêu ngạo chạm vào đúng nữ hoàng của ta.”

Hassan không trả lời câu hỏi của Carol, đổi lại đó là một câu châm chọc. Asissu không biết nên làm như thế nào liền im lặng xem kịch vui, cô sợ sẽ phải bị ăn thịt, Đún g trâu bò đầu, ruồi muỗi biết bên đây rất bao nhiêu. Chỉ cần một giờ nhìn Hassan từ từ đem vết thương hở mở ra, cố gắng đem máu độc đẩy ra hết. Anh nhìn, Carol hét lên. Thật sự anh muốn bắt miệng cô ta im lặng một chút, màng nhĩ của anh cũng không tốt như vậy để chịu âm lượng của cô ta.

Carol sau khi đã hét chán chê thì ngắt đi, Hassan đem chút thuốc vết thương băng bó lại cho cô ta, rồi để cô ta ngồi nằm ở đó, xoay người đi rửa tay. Trước đó, Asisu bị Ari vào nhanh chóng kéo ra ngoài, đang ngồi trong lều mình nhìn trời. Khi Hassan đến, cô cũng nhận ra mỉm cười với anh. Anh chỉ thở dài cúi đầu,

rồi đến bên ngồi cạnh cô. Hành động của anh cũng không có gì lạ với các quân lính, đối với họ, được sư Hassan được nữ hoàng sủng ái, còn suy nghĩ đến những chuyện tình cảm mập mờ. Ở Hạ Ai Cập, đang chia ra những suy đoán quyết định, nữ hoàng sẽ chọn được sư Hassan hay tướng quân Unas nữa kia. Nhưng đối với người dân và quân lính ở Hạ Ai Cập dù là ai cũng không quan trọng, đối với tướng quân Unas nóng tính, nhưng kiên quyết và dũng mãnh. Được sư Hassan lại dễ dàng mềm lòng, nhưng đối lại hẳn là một con tướng dũng mãnh của vị thần chiến tranh trao tặng cho Hạ Ai Cập này. Người dân binh lính đã sớm xem họ trở thành chồng nữ hoàng Asisu từ lâu lắm rồi.

Đáng tiếc, mọi chuyện ai cũng biết chỉ có một người là không nghe tới, hoặc có thể tin đồn bị ai đó chặn không thể lọt vào tai.

Bị Ari kéo ra khỏi lều cứu thương, nơi ở của Carol, tôi trở về với lều mình do binh lính dựng lên trong thời gian ngắn, đợi Hassan làm xong công việc của mình. Tôi biết như thế nào anh ta cũng sẽ đến tìm tôi để báo tình hình Nhưng có điều tôi không ngờ Hassan lại được quý trọng như thế, khi anh ta đến ngồi ngang hàng ghế với tôi lại không có quân lính nào bước ra cản hay nghi ngờ, bàn tán. Tôi khó hiểu nghiêng đầu nhìn anh, đúng lúc Hassan cũng quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, ánh mắt kia liền làm tôi ghen hòng. Anh ta luôn dùng ánh mắt đó đối với tôi, mặc dù tôi không thể nhận ra được hàm ý sâu xa trong đó, và tôi biết sự ôn nhu của anh ta chỉ có thể gọi là sùng kính chứ không phải tình yêu. Tình yêu của anh ta đã định thuộc về duy nhất một người, và người đó đang ở túp lều đằng kia. Dù lòng có chút chua, nhưng rồi mọi thứ không thuộc về tôi sẽ không quay lại, giống như các anh, sẽ mãi mất ở một thế giới xa lạ, và không bao giờ có thể gặp mặt lại nữa. Bao lâu nay tôi đã chìm vào sự ôn nhu của các anh đủ rồi, bây giờ nên hoàn trả lại đi thôi.

“Cô nữ nô kia sao rồi?”

Tôi quay mặt lại ổn định tinh thần nhìn anh. Hassan lắc đầu, đưa tay xoa gò má tôi, cười dịu dàng.

“Nữ hoàng không cần lo, nữ nô kia vì quá sợ hãi mà ngất đi rồi. Cô ta la hét cái gì chứ?”

“Vì cô ta sợ anh sẽ cắt chân của mình”

“Thật là suy nghĩ ngu ngốc”

Tôi che miệng cười, lắc đầu khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Hassan đây là lần đầu tiên tôi thấy anh đỏ mặt, lại còn có cảm giác ngại ngùng. Đúng có lẽ đó là tình yêu sét đánh thật, chẳng phải khi gặp người mình yêu thì tim đã có bóng hình sao? Còn là ân nhân cứu mạng của mình nữa, đây là anh hùng cứu mỹ nhân đi.

“Nữ hoàng đừng cười nữa, nàng cười thật có nhiều ý xấu đấy”

Hassan nhăn mày, vờ tức giận, gõ mạnh lên trán cô. Asisu cười rất nhiều trong cuộc sống này, chỉ có điều cuộc sống này có thể nhận bao nhiêu nụ cười thật tâm của nàng toát ra mà thôi.

“Hassan sau khi cô ta tỉnh lại anh hãy dẫn một đoàn quân đưa nô dịch ở đây về Thượng Ai Cập”

“Nữ hoàng, con đường cách Hạ Ai Cập rất xa, người không có một mình...”

“Hassan yên tâm, vì đối với ta không ai dám chạm vào. Người có thể xem, quân lính của Unass đã đào tạo tốt đến mức nào, từ đây đến Hạ Ai Cập cũng không xa, sẽ an toàn”

Hassan lắc đầu, tiếp tục khuyên cô. Hấn lo lắng khi cô ở một mình, trên nơi sa mạc này toàn là những gì điều xấu có thể xảy ra, hấn không ngại quảng nhọc nhưng hấn ngại đi xa cô khiến cô mất an toàn, Asissu hiện tại là nữ hoàng một nước, thông minh, sắc đẹp, tài trí đều được các nữ thần ban tặng. Nàng là niềm mơ ước khao khát của cá nước đế quốc, còn là tình yêu lẫn kế hoạch cướp lấy Ai Cập. Đối với Ai Cập, hấn chẳng cần quan tâm, nhưng đối với sự an nguy của nàng, cái tình yêu giả tạo về một cuộc sống đầy mưu kế liệu rằng nàng sẽ hạnh phúc? Trong khi đó, dù nàng lạnh lùng đến mức nào chẳng phải cũng có lúc yếu đuối, c ùng cần bờ vai hấn tựa vào và ngủ sao?

“Asisu, ta không nghe theo lời nàng đâu!”

20. Chương 20: Sa Mạc Là Nỗi Hiểm Họa

“Asisu đừng ép buộc ta, ta sẽ không nghe theo lời nàng đâu!”

Hassan cau mày, nắm chặt tay Asisu không cho cô nói tiếp, kéo tay nhỏ ôm cô vào lòng.

Bị kéo giật về phía trước, cơ thể liền mất thăng bằng, cảm giác đau nhức trên cánh tay lang tở, một nỗi đau ở âm trên trán lại bắt đầu phát tán. Khi định thần, tôi đã chôn vào ngực của anh rất lâu rồi. Hassan cứ ôm tôi thể không cho tôi cử động. Nhưng nếu không nói thì mọi kế hoạch đều bỏ hết. Tôi đẩy Hassan ra, cách xa anh một chút, cau mày.

“Hassan đừng quá thất lễ!”

“...Vâng thưa nữ hoàng...”

Hassan chợt khựng người nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt kia đã lạnh lùng và sắc bén. Asissu không nhìn anh nữa lại ngoái mắt ra phía chân trời, môi mỏng khẽ mấp máy.

“Nhân nô nơi này đa số là đem đi từ xa, một số người gần nhà đã nhanh chóng trở về, một số người khác cũng không thiếu người bị thương. Như vụ nữ nô vừa rồi, kéo dài không biết bao thời gian của cả đoàn. Hassan, ta sẽ không sao, anh đem họ về Thượng Ai Cập tránh làm họ làm cản chân trở về của ta”

“....Asisu, nàng phải biết tự bảo vệ mình”

“Được!”

Tôi nhìn thấy chân mày của người trước mặt dần ra một chút, tôi lại cười nhẹ với hắn. Hassan nhìn nàng ôn nhu, dễ chịu. Dem tay vuốt nhẹ lên mái tóc xinh của nàng, cúi người thở vào vàng tai nàng

“Ta sẽ đi rồi trở về, không cần đợi!”

“Được”

Hassan ôm cổ cô từ phía sau riết chặt, nếu không đi kêu bọn nô lệ thì hắn đã mất không biết bao nhiêu thời gian đưa cô về, vì trận bị răn cấm vừa rồi lại khiến hắn mất thêm một quân để đưa cô về trước kế hoạch.

“Phải cẩn thận khi quân lính có chuyện gì thì phải biết tự mình bảo toàn”

“Được rồi, ta lớn rồi mà”

Tôi cười nhìn anh, tôi biết một khi đã đưa Carol đến Thượng Ai Cập để cô gặp Memphis, là tôi hoàn toàn hết nhiệm vụ. Tôi sẽ không khuyên nhủ bất kì ai, dù sao đó cũng không phải là do cô bày ra mọi chuyện cho câu chuyện này, tính lại từng vế. Và Asisu cũng không muốn mọi chuyện lại tiếp diễn như câu truyện nguyên tác từ kiếp trước gì đó của cô nữa. Carol đã đến, cuộc đời cô không kể đến bất hạnh đến mức nào, bao năm qua cô chăm lo cho Hạ Ai Cập cũng một phần vì sợ cái quá khứ ác độc kia lại tiếp diễn và tức đoạt hết tất cả lại từ cô. Ngay cả tình yêu, lòng tin của thần dân, và cả quyền lực. Asisu hôm nay chỉ cầu mong cái chết không thể đến với cô không quá nhanh, để cô nhìn lại những lỗi lầm mình đã phạm phải và sửa sai, còn Carol, cuộc đời của cô ta sẽ tiếp tục ở nơi này, vì một lời nguyện nào đó, và nếu có thể sẽ là hạnh phúc bên Memphis. Nhưng chắc chắn, Asisu sẽ không bao giờ đem quyền lực và sinh mạng thần dân của mình dân cho cô ta một lần nào nữa.

Ngay sau Carol tỉnh dậy, Asisu rời khỏi lều, Hassan ra lệnh cho quân lính đi gấp tránh cái nắng của buổi trưa của quãng đường sa mạc. Còn anh lại dẫn một toán quân đem các nô nhân, trong đó có cả Carol quay về Thượng Ai Cập, giao cho Memphis xử lý, còn anh phải cấp tốc quay về cùng đi với Asisu. Từ đầu con đường đến giờ, trong tâm anh luôn lo lắng, không biết vì chuyện gì, mối nguy hiểm luôn rình rập nàng mọi nơi, nữ hoàng của anh lại chưa bao giờ nói mình có thể chống cự lại những tình huống xấu nhất được hay không.

Đoàn người chia về hai ngã, ngược chiều nhau, Hassan thúc ngựa đi gấp, quân lính theo sau anh cũng vội vã chạy chạy theo sau. Là quân lính của nữ hoàng, họ cần bảo vệ người lãnh đạo của mình chứ không phải đi hộ tống cho những người nô nhân này được an toàn trong đó nữ hoàng của họ có một lực lượng lính rất mỏng để giữ an toàn ngay bên cạnh. Con đường về Hạ Ai Cập rất xa, người họ chịu ơn thì không thể có chuyện gì. Trong lòng binh lính bây giờ đã đem Asisu lên một chức vị cao hơn không phải là con hay sứ thần, mà một vị thần đem cho họ cuộc sống này.

Tôi trên ngựa hướng về xứ Hạ Ai Cập trở về, quay đầu về phía sau, trên ngựa, tôi nhìn thấy bóng dáng của nam nhân cứ cỏi kia đi dần xa. Chính mình cũng tự hỏi tại sao trông rất giống cảnh chia tay hay không? Nhìn lại quân lính của mình và Ari, rồi lại nhìn lên bầu trời cao.

“Các người có thể tăng tiến độ, nơi này không có ốc đảo mặt trời lên cao thì quá trình đi rất khó khăn”

“Rõ thưa nữ hoàng”

Tôi nhìn người lính đi đầu, bước chân đã bắt đầu trở nên nhanh hơn, tôi cũng thúc ngựa đi vội. Quân lính cứ thế đuổi theo sau. Tôi hướng thẳng về hạ Ai Cập với niềm vui mong chờ, đã bao lâu tôi không trở về đó rồi, tôi thật nhớ.

“Lộc cục...lộc cục...vù...vù...vù...”

Đi được một quãng đường, tiếng ngựa dồn dập, và các bụi mù mịt. Ở quân đội của tôi chỉ có đúng hai con ngựa, một con do tôi, một con do Ari cưỡi. Trước mặt bước chân dồn phía trước, bụi bay mù mịt, quân lính bắt đầu dồn về phía trước mặt, đúng lúc tôi cũng dừng ngựa lại nép sang một bên. Nheo mắt nhìn về phía trước, đoàn người kia mỗi lúc một gần, dường như đang nhắm về hướng này đi đến, chính người dẫn đầu đoàn lại bịt mắt đeo mặt nạ. Có cảm giác bất an, quân lính bắt đầu tuốt kiếm, tôi cũng thúc ngựa xoay người rồi đi thật nhanh, nhưng không kịp. Một mũi tên bắt về phía đầu ngựa, gót giày ngựa chạm tới mũi tên lạnh buốt liền dừng lại, lùi ra ngoài sau vài bước. Tôi rời ngựa, quân lính đã bao quanh tôi từ bao giờ, đoàn người bịt mắt kia lại tiếp tục tạo một vòng tròn xung quanh đoàn người chúng tôi. Ari vội xuống ngựa đứng sát bên tôi, đem gương của mình tuốt ra, trong thời gian cô ở gần tôi, tôi đã nhờ Unas dạy võ cho Ari, anh chấp nhận, ngược lại đối với tôi anh chưa bao giờ chấp nhận, anh nói thể lực của tôi quá yếu để có thể dạy võ. Tuy vậy Hassan đã dạy tôi học chút độc dược, rồi chính mình lại lên ra thao trường để nhìn các chiêu thức, về nhà tự cảm khúc củi trong nhà bếp mà dùng.

“Người có phải là nữ hoàng Asisu?”

“....”

Tôi không trả lời, người đầu đoàn kia, nheo mày, hấn mắt kiên nhẫn, đem cuộn giấy trong túi giặt trên cổ ngựa ra, nhìn rồi lại quay sang nhìn tôi. Bất chợt hấn quát lên một tiếng.

“Đúng là nàng, bắt lấy!”

Tiếp đó những người phía sau hấn bắt đầu tiến tới, vũ khí như điện chạm vào leng keng, máu loang lỗ khắp một vùng đất, quân lính giao tranh quyết liệt, Ari vội kéo cô lẫn trốn, đi qua trận chiến mà chạy đi.

“Nữ hoàng, mau lên. Chúng ta cần rời đi ngay!”

21. Chương 21: Bắt Cóc

Chạy được một đoạn dài, Ari chợt ngã ra đất. Tôi vội chạy lại đỡ lấy cô, trước mặt liền xuất hiện một bóng đen, ngăn đầu cây kiếm kia đã đâm máu, người kia liếc mắt nhìn tôi từ trên cao hung dữ. Ari dưới đất đẩy tôi về phía trước, khiến tôi ngã nhào. Nhìn Ari bò dậy ôm chặt lại người kia, quay sang quát tôi chạy đi. Tôi ngăn người liền vụt chạy, tôi sẽ chạy chạy để còn có cơ hội cứu họ. Nhưng trời sẽ không thương tôi như vậy, trước mặt tôi liền xuất hiện ba người khác, kiểm chặt tôi lại, phía sau liền nghe tiếng quát lớn.

“Bắt nàng lại ngay!”

Ba người kia liền đè tôi xuống đất, quay sang nhìn Ari đã thấy cô nằm dưới mặt đất, ánh mắt mở trừng lớn, trên bụng đã có máu loang lổ. Hiện tại tôi không biết làm sao cả, bèn đem con dao dưới váy, rút ra chém về phía sau, nhưng đáng tiếc, ba người kia đã nhận ra hành động của tôi mà giữ chặt tay tôi lại, tôi liền đánh chân về phía sau, lại bị đè chặt lại, một cái đánh sau gáy, sau đó bóng tôi bao trùm lên trước mắt, trước khi mất ý thức, bên tai đã luôn nghe tiếng chửi rủa và tiếng hét thất thanh của ai đó.

— — — — — phân cách — — — — —

Sau một ngày, Asisu mở mắt trước mặt mình là những thức ăn, hoa quả, trái cây đủ loại được bày biện trong những đĩa vàng lấp lánh, nơi nàng nằm là lớp lông thú ấm áp. Bên cạnh là một cung nữ cúi đầu hầu hạ, phe phẩy chiếc quạt to bành về phía tôi, âm nhạc, những điệu nhảy, khúc hát ngâm nga, bên cạnh, ngồi bên cạnh cô là một nam nhi, với mái tóc xoắn để dài. Với đôi hồ ly, đảo một vòng liền nhìn về phía cô, môi mỏng khẽ mỉm cười

“Nàng đã tỉnh, hoàng phi của ta!”

Tôi đang trong cảm giác mơ, màng với hương thơm trái cây, và tiếng đàn hát, có thể tôi nghĩ mình đã thoát xác một lần nữa, nhưng trước mặt, nam nhân lạ hoặc gọi tôi là hoàng phi dường như không thể chấp nhận được. Tôi liền bật dậy, lúc này tôi nhận ra cơ thể tôi không có chút gì sức lực, dù có ngồi dậy cũng như không. Con nam nhân trước mắt kia liền nở nụ cười, nhếch mép. Đứng dậy đuổi tất cả những người trong phòng ra ngoài, cho đến khi vắng mặt, hắn lại quay sang đỡ tôi ngồi dậy, đưa bàn tay vuốt lấy khuôn mặt tôi.

“Nữ hoàng Asisu, nữ hoàng của những vị thần, một phúc lành cho Ai Cập, Hạ Ai Cập đã nhờ tay nàng mà đứng dậy, một đất nước giàu mạnh”

“Người....”

Nhìn người trước mặt, người này trang phục và chất liệu vải rất đắt tiền, chiếc mũ trùm đầu với những dây mắt xích bằng vàng nối tiếp với nhau tạo thành những đường nhăn mang tính sắc sảo, lắc tay, nhẫn, vòng vàng, hoa tai. Điều chất liệu nguyên thủy là vàng đặc, hành động vừa rồi của hắn có thể ra lệnh cho một đoàn nô tỳ như thế ra ngoài, ở thời đại này chỉ có vua. Nhưng cô lại không biết đây là vị vua nào trong lịch sử hay câu truyện đó đây. Vì Asisu trước giờ rất ít tiếp xúc với các đức vua cao quý, mọi giao dịch cô sẽ dùng sứ giả thuật lại, chính mình chỉ việc kiểm tra sổ sách và đứng phía sau điều hành công việc của mình.

“Nàng nghĩa đế quốc Assyria này còn ai có thể cai trị được đây”

Tôi nheo mắt nhìn người trước mặt cười ngả ngớn, tận lực tránh né với người kia, cố gắng gấn gồng cơ thể không bị ngã ập xuống dưới lại. Liếc mắt nhìn người kia, trong thế giới này, câu truyện này chỉ có một vị hoàng đế hèn hạ nhất nổi tiếng trong đất nước, là chủ đế quốc Assyria- Algon...

“Người...muốn...”

Thuốc tê liệt cả giọng nói, đầu lưỡi cũng khó chuyển động, ngay cả cách phát âm tôi cũng đã cố gắng lắm mới có thể nói ra hai chữ. Asisu chán ghét nhìn hấn, khi khuôn mặt hấn càng ngày lại gần.

“Tránh....ra...”

Asisu cố gắng hết sức, đẩy người Algon cách xa mình, nhưng cái sức ấy cũng đủ hút cạn lấy sức lực của cô bắt cô ngã xuống nệm nằm. Hơi thở đã bắt đầu thở dốc, hai gò má đã đỏ hồng. Algon nhìn thấy cô như vậy trong người lại càng nóng hơn, ai nói trong đời này không có mỹ nhân? Người đẹp nhất chẳng phải ở trước mặt hấn hay sao? Nàng đẹp của sắc đẹp một vị thần, như một viên ngọc quý, thật sự muốn chiếm của riêng mình.

Algon đem thân thể nặng trĩu đè lên người Asisu, cơ thể của cô muốn ngồi dậy lại bị hấn đè xuống một lần nữa, chân tay tê cứng, chính cô không biết phải cư xử như thế nào, đành cố lắc đầu để tránh những ma trảo hấn rơi xuống. Trang phục trên người cũng bị hấn xé rách, cơ thể đã có chút phơi bày.

Cảm giác một cơn tức ghen trong lòng dâng lên nhưng không thể làm gì được. Mọi ức uất cô nuốt trọn trong lòng, tận lực tránh các đòn tấn công của Algon. Mi nhắm lại, nước mắt xoay tròn tràn ra mi nhưng lại đọng trên mi mắt, nuốt lại trong cổ họng câm nín.

“Lạch cạch....bệ hạ...”

Một giọng nói nháo nhẹt từ cửa bước vào, tiếp đến là cánh cửa mở ra. Dù là ai tôi cũng cảm ơn người đó đã cứu tôi một mạng, nhờ người đó xuất hiện Algon mới thả tôi ra, mà ngẩn mặt lên. Người bước vào kia nhìn trang phục có lẽ là một tỳ nữ, thiếu vải trên tay còn cầm bình rượu, cô ta đưa ánh mắt sắc liệm liếc về phía tôi, rồi một đoàn thị nữ đem tôi đi. Để không gian đó cho hai người, họ vứt tôi xuống sông, rồi bỏ mặt tôi ở đó. Cứ thế tôi bắt đầu trôi đi. Nước lạnh ngấm vào cơ thể, nó làm tôi dịu đi rất nhiều. Có thể ít nhất làm tôi quên đi một chút về cuộc sống nặng trĩu hiện tại này. Và cũng có thể là chết.

Trong căn phòng vải son, mùi ám mùi nặng lên, vũ điệu lắc eo cùng mùi rượu ấm nồng, nam nhân ngồi trên nệm êm nhìn người con gái kia nhảy múa. Jamall tựa người vào phía sau, nhìn người con gái kia, lại nhớ đến thân thể xinh đẹp mềm mại như nước của Asisu. Jamall nhìn người chủ nhân của mình bữa nay không chú ý đến mình, trong lòng nổi lên tức giận và ghen tỵ. Cô chạy lại như thường ngày uốn éo như rắn nước bên người Algon, hấn lập tức đẹp đi suy nghĩ ôm người ngọc vào lòng, hôn trụ lên chiếc môi mềm mại. Asisu có một bờ môi mỏng, chín mọng và ngọt ngào, với lòng môi đậm màu hồng.

“Chết tiệt, biến!”

“Algon, chàng...hôm nay làm sao? Nào đến để nô tỳ hậu hạ”

“Đưa Asisu vào đây, không cần người biến!”

“Cô ta sao? Ta đã cho người đem cô ta vứt xuống sông rồi! Nào bệ hạ cùng ta vui vẻ”

“Chát!!!”

Tiếng bàn tay va xuống làn da trắng mịn vang lên trong, trên gương mặt xinh đẹp đã có thêm một vết lằn bàn tay. Jamall ngồi dưới đất oán trách, nàng đã từng là nô tỳ được đức vua Algon sủng ái nhất, những đêm hoang lạc, những đêm tình say, nhưng hôm nay chỉ vì một con nhỏ đó, bởi vì nó là nữ hoàng sao? Bởi vì nó là đứa con gái của các vị thần sao? Cô không cam tâm, vinh hoa phú quý của cô, quyền lực của cô.

Algon mặc kệ Jamall như thế nào, hắn vội khoác áo choàng lên vai, mở cửa điều động quân lính tìm dọc theo bờ sông tìm bằng được cho cô. Những gì đối với cô, hắn không biết là cảm giác gì, lần đầu tiên gặp nàng là sắc đẹp quyến rũ, nhìn nàng nói nhìn nàng cười, cũng đủ cho hắn muốn giữ nàng mãi bên cạnh. Nàng cư xử khéo léo, khác xa so với những kẻ quyền quý sang trọng, nàng đối với quyền lực là giả dối và thề ơ, hắn nhìn thấy nàng vui vẻ đỡ một đứa trẻ ăn xin bị ngã trên đường, còn nhờ quân lính tìm việc làm cho nó.

“Đã tìm thấy chưa”

“Thưa vẫn chưa!”

“Ăn hại tìm tiếp cho ta”

Hắn muốn tìm nàng, hắn không muốn đỡ mất nàng, hắn không muốn để nàng rời xa mình lần nữa.: “Asisu, nàng phải bình an”

Nước sông nơi này rất yên bình, tuy nhiên về phía thượng nguồn có nhiều lốc xoáy sinh nàng hãy an toàn.

22. Chương 22: Vì Nàng Ta Thay Đổi

” Isis tỉnh dậy đi con. Isis!”

Giọng nói dịu dàng ấm áp bên tai là ai đã gọi tôi, giọng nói này nghe rất quen và cũng rất lạ. Giọng nói

trìu mếm, chứa đựng bao yêu thương, rất lâu rồi tôi giả như không còn nữa. Là ai đang gọi tôi đến, gọi tôi đến tha thiết như vậy. Hơi thở của tôi, nó cũng không còn cảm giác rồi, mi mắt cũng nặng trĩu mà đóng lại. Một măn tối om bao bọc xung quanh tôi. Huê tay loạn về phía trước, lại khoảng không vô hình ấy, đã rất nhiều lần tôi tự một mình sống trong cái bốn tối này rồi. Nhưng sao lại thấy lạnh lẽo quá. Tôi ngồi bệch xuống nền đất, à mà chính tôi cũng không biết mình có ngồi trên nền đất hay không nữa, nhưng cảm giác lúc bây giờ là một cách lơ lửng không bờ bến. Tôi ngồi xuống, co mình, vòng tay ôm chặt lại chân mình, chôn mặt sâu vào trong khe hở giữa chân và tay khi cong người lại, chỉ để mắt để dò xét. Dù vậy, trong cái màn đêm quái lạ này, thì dù mở hay nhắm mắt cũng chỉ toàn vô vọng chìm trong không gian u ám và đầy bóng tối đến mức này.

“Isis, đứa bé ngoan của ta!”

“Ai đấy? Xin xuất hiện đi!”

Giọng nói một lại gần, nhưng ngay cả hình bóng cũng chẳng thể nhìn ra. Lời nói của cô vừa kết thúc, từ không gian đã bắt đầu dịch chuyển, hoa nở khắp mọi nơi, hang cốc, độc được nhiều loại hoa cỏ quý. Ánh mặt trời lung linh trên đỉnh đầu chiếu rọi, nhảy múa những tia nắng tinh nghịch ngày hè sà xuống bên cạnh cây hoa này để được hấp thụ chúng.

Từ trong không gian ấy, tôi nhìn thấy một người phụ nữ với mái tóc đen xinh đẹp, với chiếc áo mỏng, cổ áo xẻ nữa, kéo sâu đến giữa khe ngực, nó lại càng tăng lên vẻ yêu mị của người phụ nữ kia, trên đầu cổ tay luôn có một vòng tay bảo hộ, khi di chuyển còn nghe tiếng lanh canh nghe đến hay nhiều đến thế nào.

Asisu nhìn người con gái kia, vội đứng dậy, đến bên cạnh nàng, nhìn nàng. Đến gần bên bà, cô nhận ra bà không mặc gì cả, trên người bà chẳng một mảnh vải để che lấy thân hình, bà cứ ngồi đó, cặp ngực trắng nõn, cắn tròn, đôi chân thon dài, gương mặt mọng nước sắc sảo. Thật sự rất quyến rũ người nhìn, và lẽ như có nam nhân vào đây thì...

“Isis, đứa trẻ ngoan, không nhận ra ta sao?”

Asisu lắc đầu, theo như nàng nghĩ, đối với những người nàng gặp trong mơ hay có kiểu cách ăn nói kì lạ, và trang phục.. cũng kì nốt như nữ thần sông Nile- ANuket thì không phải loài người để phòng luôn là xu thế ưu tiên hàng đầu của cô.

“Ta là mẹ của con, Nut. Đứa nhỏ ngoan, đến để ta xem con lớn lên!”

Nut vừa nói, vừa đem chất giọng dịu dàng, ánh mắt ôn nhu hướng về phía cô mà gọi lại. Asissu tuy có nghi ngờ, nhưng cô vẫn bước lại, sà vào cái ôm của bà. Nut mỉm cười nhìn đứa con gái nhỏ. Vút lại mái tóc đen trong vắt. Bà cười hiền lành, ôm đứa bé thật chặt vào lòng, thủ thủ.

“Isis, nhưng năm qua con đã chịu khổ, bây giờ hãy sống cuộc sống của chính con đi. Isis”

Tôi không hiểu những gì bà nói, nhưng tôi có thể biết ánh mắt của bà dịu dàng, chân thật, và ấm áp đến

bao nhiêu. Nữ thần sông Nile nói nàng là con của thần Nut và Geb, vậy có lẽ đúng như lời vị thần nữ đó nói vậy người đứng trước mặt tôi có phải là mẹ mình? TÔI không biết, nhưng từ khi sinh ra ở thế giới kia tôi đã không có gia đình, sau khi đến với thế giới này tôi lại càng không cảm giác được bao nhiêu về cảm giác gia đình. Cả cuộc đời này đối với tôi sống trên quyền lực và tính nhiệm của nhân dân Ai Cập như thế vẫn là đủ tôi được sống yên lành.

“Mẹ ơi, người là nữ thần Nut. Tại sao con phải rơi xuống nơi này?”

“Duyên kiếp không thể tránh, thần chúng ta cũng vì loài người mà xuất hiện, cũng vì loài người mà biến mất. Duyên đến ai sẽ ngăn cản được.?”

Nói đoạn Nut đưa tay vút nhẹ lên đầu của cô, cười dịu dàng.

“Đứa trẻ ngốc, mau tỉnh dậy đi thôi. Nợ đào hoa của con vẫn chưa trả hết!”

“Khoan..khoan đã...”

Chưa nói hết câu, Nut đã biến mất. Không gian kia liền đá văng cô ra ngoài, mắt thấy mình ngày xa nơi kia, bị hút theo một đường hầm tối om, thất thanh hét lên. Cô sợ, đúng cô sợ. Cảm giác từ sâu đáy lòng không một hai bên cạnh, chơi cả. Không một ai hết. Lạnh lắm lạnh lắm!

Cứ thế Asisu một lần nữa chìm vào khoảng không vô định.

— — — — —phân cách— — — — —

Algon tìm thấy nàng sau đó một ngày, nàng không biết tại sao bị trôi dạt vào bờ, nếu không nhờ sơ cấp kịp thời Asisu cũng không còn đủ hơi thở. Hắn điên tiết ôm cơ thể nhỏ kia vào lòng, sau khi đã chữa bệnh thật tốt liền sai người đem một phòng hoàng phi cao lớn bên cạnh phòng hắn. Và cấm bất kì ai dám đến lãng quăng, càng kĩ càng hơn khi tìm được liệu tốt nhìn hắn rồi quay lại nhìn nàng, liền gật đầu.

Ngày hai bữa, một bữa cơm hắn ngắm nhìn nàng, một bữa cơm hắn bỏ để ở bên giường nàng, đợi khi nàng tỉnh dậy hắn thật sự muốn nói xin lỗi. Lần đầu tiên hắn nói xin lỗi nên cần gia sư cần dạy học cách, mà tìm người tốt nhất chỉ có đứa anh em ruột của hắn- Shar. Bao ngày nàng nghỉ ngơi cũng là bao ngày hắn tập cách cúi chào, lại cố gắng kiểm đi cơn thịnh nộ của mình. VÀ đến khi nghỉ ngơi, lại ngủ bên cạnh giường nàng.

Đủ một ngày, Algon sống trong lo sợ, những thủ đoạn của anh rất ít khi làm nhiều chuyện vô nghĩa, mà nếu làm thì phải có lợi. Cái cho cái trả luôn là định luật rất bình thường. Nhưng nàng chán ghét hắn, chán ghét về tính cách của hắn, mắt nàng hắn không tin Algon_bệ hạ của Asyssia còn có thể đứng tốt nơi vương vị lạnh lùng đó.

Algon nhận ra rằng, hắn cần tình yêu của nàng thật sự. Không cần toan tính, chỉ cần Asissu hiểu được

tấm lòng của hắn.

23. Chương 23: Âm Mưu Và Tình Yêu

Trong căn phòng rộng lớn, trụ cột to giáp vàng, chạm khắc tinh xảo những hoa văn với hình thù kì lạ, trên ghế cao, bậc thang cấp cách bên dưới lần 10 bậc, một vị người thanh niên ngồi thẳng lưng nhìn về phía bên dưới, người con gái quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu. Hắn đảo mắt hồ ly nhìn một lượt rồi lại nhìn đến thân thể bé nhỏ kia, neho mắt hồ, môi mới mở ra rồi đóng lại, tựa như chưa từng nói gì.

“Đi nhanh!”

Jamall từ dưới đất cúi đầu tạ ơn rồi nhanh chóng lui ra, trên khuôn mặt mềm mại, đổ ửng lên phần đỏ, như một thiếu nữ ngại ngùng e ấp. Thực chất, sau lớp áo dài, ngón tay đã nhanh chóng tạo thành những hằn máu rơi xuống. Jamall về đến phòng liền đóng cửa lại, nhìn lên chiếc bàn, đem tách trà đập xuống, nàng không còn cái nét e thẹn kiều mị lúc nãy, mà là ánh mắt đỏ ngầu rực lửa và đầy mùi chết chóc. Chỉ trong hai tháng trời, tất cả quyền lực, địa vị của nàng không còn một mầm mống trong mắt của Algon.

“COn nhỏ chết tiệt!”

Cái gì là con của vị thần chứ? Cái gì mà là được vị thần ban cho tất cả trên thế giới này chứ? Cô không tin, nó từ nhỏ đã là đứa con của vị vua, khác xa với những đứa ăn ở như cô đây, đem thân xác của mình để đánh đổi quyền lực. Từ nhỏ phải không ngừng dùng mọi thủ đoạn để giẫm lên đầu người mà sống. COn nó, chỉ là một con công chúa sống ăn sung mặc sướng trong cái lâu đài, cung đình to tổ bố, cái gì mà biết đến người dân như cô đây? Một nô lệ? Trên cuộc đời này, tự mình đánh đổi tất cả để sống, nó là định luật sống của JAmall, cô tìm mọi cách dùng sắc đẹp của mình, và thủ đoạn của mình không ngừng nhĩ leo lên ngôi vị hoàng phi của đế quốc Assyria, tìm mọi cách quyến rũ lấy ông vua ngu ngốc, hèn hạ của đất nước Algon. KHi kế hoạch thành công thì cô ta xuất hiện, đẹp sao? Cô ta mang một nét đẹp lạ thường, nhưng cũng đủ khiến đàn ông mê đắm, nhưng Jamall như cô chẳng phải quyến rũ hơn sao? Ngược Asisu cũng không đến nỗi quá khổ bằng cô, con nhỏ kia chỉ biết chôn mình trong các lớp áo kính đáo thì làm sao có sức quyến rũ nam nhân? Nhưng ấy vậy, cô ta lại đem trái tim, và tâm trí của Algon cướp mất, từ cái ngày mà hắn từ bữa tiệc trở về lại ít đến gặp cô hơn, nếu có chỉ làm đến nửa đoạn lại rời đi. Hại cho Jamall khổ sở phải đến tìm quân lính tiếp tục cuộc hoan ái của mình. Rồi hắn tìm đủ mọi cách để lên kế hoạch bắt con nhỏ đó về, về rồi thì sao? Hắn nói cho nàng hành hạ cô ta, nhưng chính hắn lại tấ vào mặt nàng khi Jamall muốn đến gần cho con nhỏ đó thuốc độc. Cho đến hôm nay, nàng muốn nghĩ kế sách giúp hắn vui, chứng tỏ mình không thua kém gì con nhỏ nữ hoàng kia, thì hắn chỉ ằm ừ rồi bảo nàng đi nhanh. Thực chất là biến nhanh.

Bàn tay nắm chặt, bờ môi đầm máu.

Trong lòng dấy lên một bóng đen đứt đoạn, Jamall nắm chặt lấy cạnh bàn, rồi đột nhiên hất nó lên. CHIếc bàn vì lực đẩy lật ra đất những đồ trên mặt bàn cũng theo quán tính mà rơi xuống, vỡ lan canh. Jamall quay mắt nhìn về hướng góc tối xa xôi nhất, cắn nát môi mình. RỒi đây đến Ai Cập, nàng sẽ có nhiều cơ hội hơn, biết đâu tên Pharaong đó lại chết mê chết mệt vì nàng? Nàng sống trong thế giới này, nhất định sẽ báo thù, một khi đã làm hoàng phi Ai Cập chắc chắn sẽ đem quân tàn sát cái nơi chó má này, và Algon

hãy chờ xem, ta chơi người trên lòng bàn tay như thế nào. Isis, người đã cướp của ta, phá hủy toàn bộ kế hoạch của ta, vậy hãy để ta xem đến khi ngôi vị nữ hoàng cũng xóa bỏ, thần dân khinh rẻ người thì người sống như thế nào. Isis con gái của nữ thần sao? Vậy ta muốn xem đứa con gái của các vị thần có phép nhiệm màu gì để cứu chính bản thân mình đây?!!

“Hahahahahahahahahaha...”

Jamall nghĩ đến khi nhìn thấy cảnh Isis quỳ gối bên chân mình mà liếm giày lại vui vẻ, cười phá lên. Cô mong ngày đó sẽ đến, đến với cô, và đến với Isis. Sẽ có một ngày cô đến ngày đó, và Isis sẽ không bằng một con chó.

— — — — — phân cách — — — — —

Algon quay lại phòng ngủ của Asisu, nhìn thấy thái y đi ra từ phòng, cúi chào mình hắn cũng gật đầu cho qua. Hắn có thể giết bọn chúng bất cứ lúc nào, mỗi tên một, từng kẻ ăn hại một. Nhưng hắn không thể, trên tay hắn đã có quá nhiều máu rồi, từ khi còn là một thái tử cho đến ngôi vị đỉnh cao này. Hắn muốn để nàng nhìn thấy cái thiện trong hắn, Asisu không có giết người, nàng chưa từng giết người. Có phải hay không? Asisu trước giờ hắn nghe qua lời miệng đồn thổi, nàng là nữ hoàng kì lạ nhất từ trước đến nay, nàng đem sức mạnh của mình chuyển về trên tay nhân dân. Hắn nghe mật thám nói, trong lễ mừng sinh nhật của nhân dân Hạ Ai Cập tổ chức mừng sinh nhật nàng, Asisu đã đến bên bờ sông cầu phúc trước những đóa hoa xanh nở, rợp cả đất trời trên mặt sông. Sau này, khi đến doanh trại, nàng nhìn những binh lính lười biếng không chịu tập, Asisu không nói xoay người rời đi. Sáng hôm sau không biết nàng đã làm cách nào lại khiến bọn chúng chăm chỉ hơn cả những người được khen tặng trước đây.

Asisu nhận định về muôn dân như con người thật của nàng, nàng sống đặt niềm tin vào nhân dân, và nhân dân đặt niềm tin vào nàng. Cận về bên nàng nhiều nhất chỉ có hai người, Unass và Hassan. Ba người đứng hơn như thanh mai trúc mã từ thời nhỏ. Hắn biết, Hạ Ai Cập đang làm gì với những thùng phiếu đầy ắp lá qua từng năm kia. Và gần đây ngay cả dân chúng của hắn cũng đã nổi lên một vài thành phần tham gia.

Thật khó chịu.

“Asisu, khi nào nàng mới chịu tỉnh đây. Đã hai tháng rồi, nàng cứ mãi nhắm mắt thế làm sao ta đưa nàng về Hạ Ai Cập?”

Algon, ngồi bên giường, đem khăn ướt thấm vào môi nàng, mày kiếm bắt đầu dần ra, người con gái này, khi đi vào mộng cũng bình yên đến vậy. Nàng chỉ lạnh khi mở mắt thôi sao? Một phần vì hắn, nàng như thế này vì hắn cả, giá như lúc trước hắn thận trọng hơn, sẽ không có chuyện gì xảy ra, hắn phải để ý đến Jamall hơn thì sẽ không đến nỗi này.

Algon đưa bàn tay thôi rập vuốt loạn tóc trên vai nàng, khẽ cúi xuống hôn lên trán nàng, nhẹ nhàng.

“Asisu, nàng mau mở mắt đi, ta muốn nói xin lỗi. Nàng biết không, ta đã nói được thành thạo rồi này, và chỉ muốn nàng nghe thôi. Asisu à, nàng biết không? Hôm nay trên triều chính tên đại nhân đó lại hỏi ta sinh con đây, nàng nghĩ nực cười không, khi người ta yêu nằm ở đây thì sinh như thế nào đúng không? À

còn chuyện nữa, đứa em trai nàng liên tục áp đảo thành của ta đấy, hẳn thật ngang bướng, nàng mau tỉnh nói với Memphis kia dừng lại đi, ta không muốn giết hẳn đâu, và....cũng không muốn mất nàng. À ở bên sườn phía Tây hoa ong nở rồi đấy, ta muốn đưa nàng đi xem loài hoa của đế quốc Assyria này, xem xem có đẹp bằng nàng hay không. Mà chắc sẽ không nhỉ?! Asisu?....”

Algon ngồi bên cạnh nàng, kể từng chuyện một hằng ngày hẳn gặp phải và nghe qua, mỗi câu chuyện hẳn đều muốn cùng bên nàng biết, hiểu và đi tới đó. Chỉ có điều nàng phải tỉnh dậy, hẳn mệt mỏi lắm rồi, hẳn yêu nàng như thế nào nhỉ? Chỉ vì sắc đẹp hay vì tính cách lạ của nàng không như những nơi khác? Không, nếu như thế có rất nhiều con gái hẳn sẽ yêu đấy, hẳn yêu nàng khi nào nhỉ? Khi nhìn vào ánh mắt đó chẳng? Một bầu trời đêm lấp lánh, yên tĩnh, và đem cho hẳn cảm giác tự do, thoải mái, và chỉ có mình vùng vẫy một khung trời.

Nam tử đó cứ thế kể luyên thuyên bên giường của cô đến tối, hẳn lại ngủ quên bên cạnh giường.

Nhiều ngày qua, hoàng đế của họ vẫn như một thói quen ngồi liêng thuyền bên cạnh nữ hoàng Hạ Ai Cập, kể về những điều của một ngày. Không gian thật khiến người ta cảm động, hoàng đế của họ đã thay đổi thật rồi, thay đổi vì tình yêu của mình, thay đổi vì nữ hoàng Isis. Nhưng như vậy, nữ hoàng vẫn không tỉnh, nàng cứ nằm đó yên lặng cả hai tháng trời như người đã chết.

24. Chương 24: Ta Chờ Nàng-lại Thêm Đau

Tôi tỉnh mộng vào lúc nào tôi không biết, nhìn trần nhà đầy vàng, và đá quý. Đưa tay xoa đầu mình ngồi dậy, không ngờ tay tôi liền cảm giác có ai đó nắm chặt lấy không buông. Khi hành động của tôi, bàn tay kia lại càng riết thêm một vòng, xoay mắt nhìn xung quanh nhìn lại con người gầy gò đang ngã đầu lên phía mép giường, còn từ phần cổ trở xuống là ngồi dưới đất, bất quá bàn tay hẳn khô ráp, và còn rất to. Có động dậy thế nào cũng không thể rời khỏi bàn tay của người kia, đến nỗi tôi đành bất lực nằm lại trên giường, nghiêng người nhìn gương mặt khi ngủ của người con trai kia. Ừm đừng nói tôi quá tùy tiện mà là vì hẳn rất đẹp, dù có gầy gò thế nào, nhưng khuôn mặt hẳn góc cạnh cũng không thể đối lại được nét hồ li trên gương mặt kia, ngay tại mí mắt không kẻ mà tự cong, nhìn kĩ hơn hẳn có một đôi chân mày kiếm, rất sắc là đằng khác. Bộ dáng lười ngủ của hẳn rất giống một con hồ ly đang ngái ngủ. Những loài hồ ban ngày thường rất ranh mãnh, và khó có thể tìm nó được, nhưng với hẳn, một con hồ đang ngủ lại toát lên cái vẻ đáng yêu và quyến rũ người nhìn.

Tôi thừa nhận tôi trước giờ không mơ gì về sắc đẹp của con trai, ngược lại là mỹ nữ thì tôi có thể chảy nước dãi ra trước mặt người ta. Nhưng rồi chính tôi lại nghĩ lại mình, có phải vì tôi bị bách nên mới gây ra cái chết không đáng của các anh? Rồi lại tự cười cho tâm mình, dù nó sẽ cố gắng sống, hướng về phía trước nhưng trong tâm trí, trong vô thức vẫn luôn nhớ về những kí ức quá xa xưa, còn lại đã qua một kiếp người.

Nhưng giấc mơ tôi gặp bao năm qua, là những buổi gặp gỡ với các vị thần. Có cả cha tôi, có cả ông nội _Thần Shu, có cả thần địa ngục, có cả thần Thomas_ vị thần thông thái,..Ngay cả chủ tôi, và những vị thần được mệnh danh xấu xa trong tâm của Ai Cập cũng đã đến cười nói, và chào hỏi với tôi. Thực ra, nếu là một vị thần, có thể nắm bắt được số phận của con người, nhưng ngược lại, số phận của thần sẽ không biết ai nên nắm bắt. Có phải không là con người, trí tưởng tượng của con người rất phong phú, đối với những vị thần là một ơn huệ, chính những trí tưởng tượng ấy mà các vị thần đã xuất hiện, nắm giữ các chức vị, và địa vị. Tuy nhiên đó chỉ là phần nhỏ, tất cả các vị thần từ khi sinh ra đã có chức vị, địa vị, và nhiệm

vụ của mình. Nên trí tưởng tượng của con người về hôn nhân, và cách giành ngôi vị, có vị thần chặt ra từng khúc, nổi oan hận. Đường như thần không có, họ cũng giống như con người, biết yêu biết hận. Cha và mẹ nàng cũng không phải cùng huyết thống, mẹ nàng là đứa con của nữ thần Mặt Trăng, sau này mới được ông nội thu làm đứa con gái nuôi, rồi mới cưới được cha, vì hai người có nhiệm vụ khác nhau nên ít gặp nhau chứ không phải là bị phạt và xa cách hoàn toàn. Lúc ở trong giấc mơ đó, tôi còn nhìn thấy ông nội_Thần Shu đối xử rất tốt với cả hai người rất tốt nữa là đằng khác.

Bà nội_Tefnut, thật dịu dàng, hai ông bà Atum và Iussas lại rất hiền hòa. Một vị thần cao nhất thần Nu, lại coi tôi như trân quý. Chỉ đó điều tôi không nhìn thấy anh cả của mình, dù cha mẹ nói anh có đến gặp mặc dù vậy, dưới mắt tôi không nhìn thấy được anh ấy, chỉ riêng hai vợ chồng Set và Nephtys là vui vẻ đến cúi chào tôi một tiếng rồi họ rời đi ngăn chặn bão cát tràn vào các ốc đảo. Nếu nói về thần Thoth, Set là người ác động, giết chết anh trai mình, thì trước mặt tôi, Set là đứa em trai với đứa em gái_Nephtys-vợ của Set là cặp vợ chồng ân ái có chết cũng không rời. Và tôi với anh cả_thần Osiris cũng chẳng phải có mối quan hệ vợ chồng, hay tình cảm hơn anh em, chỉ có Osiris thích tính muối không.

“Um...”

Ngủ trên giường một giấc, Algon cảm nhận có ánh mắt nhìn chằm chằm về phía mình, anh cau mày thức dậy, đối diện với con ngư đen tuyền, sâu thẳm kia. Tâm anh lại trùng xuống một đoạn. Là nàng, ánh mắt đó không người con gái nào sở hữu được, ánh mắt sâu thẳm như chân trời đêm, yên bình đó. Là nàng,...Nhưng khoan, hắn đang mơ, nàng đã nằm trên chiếc giường này...Dù không tin nhưng môi hắn vẫn mấp máy vài chữ, rồi bật thốt ra những tiếng ngắt quãng

“A...si..su...”

“Phải ta là Asisu, và bây giờ hay bỏ tay ra đi!”

“Asisu, cuối cùng nàng cũng tỉnh.”

“Á...”

“Asisu ta nhớ nàng, ta mong tới ngày nàng nhìn ta như thế này. Asisu ta tin nàng sẽ lại mở mắt, ta tin ngày đó, và ngày đó đã xuất hiện. Asisu...Asisu..”

Chỉ đợi nàng mở miệng rằng người đó là nàng, Algon không ngần ngại, bỏ qua lí trí nhảy lên ôm chồng lấy nàng, ghì chặt vào lòng, giọt nước mắt nam tử, bắt đầu nhỏ xuống.

Hắn đã bao lâu không để nước mắt rơi xuống, đã bao lâu hắn không còn cảm giác được vị của nước mắt. Nhưng hắn mặt kệ, nàng đã tỉnh, hắn cũng không còn gì chờ đợi, hắn chỉ cần ngày nàng tỉnh dậy, như thế này là đủ.

Vì lực đẩy của hắn, người kia cứ thế nhảy lên giường tôi, ôm ghì lấy tôi. Với lại tôi đang nằm, tư thế này rất ái muội, tay bị hắn nóng cũng tự do, nhưng cơ thể hiện tại bị hắn ghì chặt không thể cử động, nàng

không có sức lực để đẩy hắn ra. Còn có cảm giác trên vai mình nóng lên, còn có kiểu ẩm ướt của chất lỏng. Nàng cũng dịu đi một chút, vòng tay vỗ lưng an ủi hắn. Nàng bị ném xuống sông, người con trai này lại quan tâm nàng như vậy có phải là fan hâm mộ của nàng hay không đây.... Được rồi, nàng nhận sau khi gặp được người nhà là các vị thần tính tình của nàng có chút bị xóa trộn, ở đâu cũng có thể đùa.

“Khoan,...Asisu nàng có đói không?”

“Ta..”

“Người đâu mau đến mang đồ ăn nóng lên cho nữ hoàng!”

“Rõ”

Bên ngoài lại the thé giọng nói chuyện, rồi bóng người rời đi. Còn tôi lại đổ hắc tuyến, thức chất tôi muốn hỏi nơi này là đâu, tôi đã ngủ bao lâu rồi, và hắn là ai. Nhưng câu nói chưa nói ra khỏi miệng, thì hắn đã chặn họng tôi rồi. Không thể nói được đành chịu, thở dài. Những lần sau cũng như vậy, hắn luôn là người nhảy vào họng tôi để nói. Còn tôi chỉ có thể ứ ể được vài tiếng liền câm miệng. Thật ức uất.

Nhưng cũng tốt, hắn thay tôi lo cho mọi thứ từ đồ ăn đến nước uống. Trong mơ tuy tôi không cảm giác đói, nhưng thân xác lâu ngày không ăn uống, nó cũng không còn đủ sức khỏe để cử động nữa, thế là hắn bón cho tôi. Nhìn người này, nếu nhìn rõ hơn tôi có thể hình dung đến một người nào đó rất quen.

“Asisu, nàng không phải là quên ta?!”

“...Anh là...”

“Ta là Algon, đức vua của đế quốc Assysia”

“Xoảng...”

Tiếng bát vỡ liền rơi xuống đất, dù cơ thể không thể cử động hay hết sức lực, Asisu vẫn cố gượng người, giữ khoảng cách rất xa với Algon, với đôi mắt tối sầm, và đầy nỗi sợ. Giờ đây trong đầu nàng hình thành những kí ức đáng ghê rợn vào đêm hôm đó. Nhưng Asisu nghĩ mình đã bị vớt xuống sông và dòng nước cuốn đi rồi, làm sao trong đêm đó hắn có thể tìm thấy nàng. Hoặc nàng cũng cố thể trôi ra đầu nguồn chứ không phải ở đây, vì nàng biết trên sông Nile không có thứ gọi là bãi lau sậy quá rộng để cản được cái xác con người.

Algon thấy nàng tránh né mình, trong đôi mắt kia liền hiện ra tia sợ hãi, và kiên rè. Tâm hắn một lần nữa lại bị ai đâm mạnh, đau, nhưng không thể rút con dao kia ra. Lần đầu tiên hắn thấy như cả thế giới này sụp đổ là khi nàng biến mất trên dòng sông Assysia. Lần thứ hai, hắn như ngã khụy khi nhìn người con gái hắn yêu đã bao ngày không tin. Nhưng cái hy vọng len lỏi trong hắn vẫn chờ đợi, và hy vọng đó đến, cũng là lúc hắn cảm thấy mình thất bại nhất. Nàng tránh xa hắn, xem hắn như một thứ bẩn sợ chạm đến.

Đúng dù nàng không nói, nhưng ánh mắt run sợ của nàng cũng đủ cho hắn biết Asisu xem hắn như một con thú dữ. Cái đêm làm mất lí trí đó cũng là cái đêm khiến nàng trở thành ác mộng.

“Asisu, ta...”

“Tránh xa ta ra, ta ghét người. ĐỪNG lại gần ta, người giống như dã thú, người đem ác mộng đến cho ta. Đừng đến gần ta!”

“Asisu, ta...Được, nàng hãy ở lại dưỡng thương đi. Đây là lỗi của ta, ta đã biết nàng sẽ ghét ta. Nhưng Asisu...ta...ta....Asisu..ta yêu nàng! Đúng là ta yêu nàng, Asisu vì đánh mất lí trí nên đêm đó...xin lỗi. Ta thật sự xin lỗi nàng. Yên tâm. Sau này nàng đã về Hạ Ai Cập, ta...sẽ...không...xuất hiện trước mặt nàng nữa. Và Asisu, ta xin lỗi. Ta xin lỗi nàng”

Nói đoạn, Algon, đem ánh mắt lưu luyến nàng nhắm xuống, rồi xoay người rời đi. Asisu, nhìn bóng người biến mất sau khung cửa, lòng bắt đầu nhiều tâm lý xáo trộn. Bây giờ trong tâm nàng nỗi sợ có, niềm thất vọng có, lại có thêm lòng áy náy.

Nàng lúc này không hề biết Algon đã thay đổi.

+Chương này có nhiều tên vị thần, ai không biết vào bác google hỏi nha ^^

=Đổ nè: Bất bí, Osiris chuyển hóa vị thần thành người, và đầu thai vào một trong các nam chính, các nàng đoán xem Osiris_anh trai Isis, là ai trong các nam chính nha ^^

+Cảm ơn các nàng đã cmt cho ta thêm động lực há ^^

25. Chương 25: Âm Thầm

Asisu thần người ở đó được hai ngày, trong hai ngày đó Algon không đến gặp mặt cô lần nào nữa, đúng hơn hắn giữ lời hứa không để đứng trước mặt nàng. Algon luôn đứng sau góc cửa khuất, theo dõi từng cử chỉ của nàng. Được hai ngày hồi lại sức khỏe, cung nữ đưa Asisu ra bên ngoài đoán nắng và gió ấm, rồi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Trước phòng nàng có rất nhiều hoa, đủ loại màu sắc, và đẹp nhất là loài hoa tím nở giữa mặt hồ nước trước sân. Nhưng nơi này, loại hoa này dường như là không có.

“Đóa hoa kia, là loài hoa của Ai Cập”

Nàng đưa tay chỉ về phía những đóa hoa tím đang khoe sắc trên mặt nước xanh ngắt, trong veo. Algon đứng sau bức tường liền thấy lòng vui hơn, những đóa hoa đó nàng đã thích, hắn biết nàng sẽ thích nó.

Cung nữ bên này nhìn theo ngón tay chỉ của cô gật đầu, nhún người một cái, cung kính trả lời

“Thưa nữ hoàng, những đóa hoa đó do đức vua dùng một số tiền lớn để đem hạt giống về cho người. Đức vua đã tự mình trồng chúng xuống đất hồ để chúng dần lớn lên”

Asisu im lặng, thu tay lại, ánh mắt liếc nhìn đóa hoa kia một chút rồi theo cung nữ đỡ dậy bước vào phòng. Đóa hoa đó làm nàng nhớ đến Hạ Ai Cập, tiếc cơ thể của nàng hiện tại nếu ra ngoài chắc chắn sẽ bị chết giữa sa mạc nóng ẩm kia. Bao thời gian qua nàng không nhớ, chỉ nghe cung nữ bên cạnh nói về nàng và Algon ra sao, và nàng đã ngất đi đúng ba tháng trời. Asisu nghe xong chỉ cười trừ, vì sao a~? Thật ra với nàng, một giấc mơ cũng rất dài, mơ một giấc mất đi hai người đàn ông yêu nàng nhất trên đời, khi tỉnh lại là căn phòng trắng xóa, và đầy thuốc khử trùng của bệnh viện. Mơ thêm một giấc, nàng chuyển kiếp người, và mơ thêm một giấc nữa, nàng đã rời xa quê nhà mình đến ba tháng trời dài đằng đẵng. Nàng không biết, nơi đó giờ ra sao, Carol đã đến nơi này, nếu có thể chỉ có thể họ nhớ đến cô ta thôi. Từ trước đến giờ, nhân dân chưa bao giờ để mắt đến nàng khi Carol đến, kiếp trước đã vậy, và có lẽ...kiếp này...

“Nữ hoàng, hoàng tử đem thức ăn đến cho người”

Tiếng từ bên ngoài vọng vào, rồi một cậu bé chừng 15, 16 tuổi bưng khay thức ăn bằng vàng, và đầy đủ dinh dưỡng đến cho nàng. Đặt khay thức ăn bên cạnh bàn, rồi ngồi lên chiếc giường êm lót lông thú, với đôi mắt tròn xoe và cười tủm tỉm, cậu bé nhào vào lòng cô, hôn lên một tiếng thật kêu trên má Asisu.

“Shar, hôm nay em như thế nào?”

Asisu, cũng xoa đầu cậu, cúi xuống hôn lên trán cậu gọi là chúc phúc. CHuyện này cũng đã thường tình lắm rồi, Shar là đứa em trai của ALgon, từ khi hắn không đến phòng nàng nữa, ngược lại cậu bé thường ngày luôn đem cơm đến cho nàng, ba bữa trong tuần cậu luôn nói líu ríu về những bài học vào mọi ngày. Trong căn phòng này, Asisu trở thành ma bệnh nên cũng không đi đâu nhiều, với lại nơi này không phải là của cô, đi loạn không chừng sẽ nhảy vào nơi nguy hiểm. Nhờ có SHar, Asisu mới cảm giác được cuộc sống này của cô ít buồn tẻ hơn rất nhiều.

Shar, lắc nhanh cái đầu. Vui vẻ đem thìa cháo lớn huê huê trước miệng cô. Asisu nhìn cậu, lại rất phối hợp ăn ý mở miệng để cậu cho thức ăn vào miệng.

Thật ra cậu nhóc này có bệnh, nên ít khi đi ra khỏi phòng mình, đó là lời của người hầu nói lại với tôi, nhưng từ khi đến phòng tôi rồi, Shar lại rất chăm chỉ học tập, tích góp thời gian chạy đến chơi với tôi, và còn rất chăm điều trị. Tôi nhìn cậu bé kì lạ này, tính tình có lẽ rất trẻ con nhưng khi ăn nói về mặt chính trị thì lại tỏ ra một khí thế lạnh lùng bức người. Và thằng nhóc này rất muốn có đứa em nhỏ, dù tôi giành thìa hay bát đến mức nào thì cậu vẫn muốn mớm thức ăn cho tôi, ba bốn lần thế tôi đành bỏ cuộc tranh giành với nhóc, và khẳng định nhóc này là ấu muội khổng.

“Asisu, chị khi nào sẽ đi?”

“Là ngày mai, vắng ta lâu lắm rồi, Hạ Ai Cập sẽ lo lắng!”

Đúng dù tất cả nhân dân ghét nàng, nhưng nàng mong Hạ Ai Cập còn một ai đó nhớ về nàng. Asisu mong những công sức bỏ ra bao năm cho nhân dân, thì đánh đổi một người con gái mới xuất hiện sẽ là lớn lao hơn.

Shar nghe câu nói kia gương mặt thoáng chốc liền buồn, ánh buồn đó set qua dấy mắt rồi nhanh mắt, cậu đứng dậy, bưng khay thức ăn rời đi. Với bát cháo như vậy Asisu ăn đã đủ no, còn những thức ăn còn lại chỉ để trưng cho đẹp mắt. Shar tươi cười cúi chào cô rồi, nhảy chân sáo rời đi. Sau góc khuất, Shar gặp anh trai mình-Algon, hai người nhìn nhau gật đầu, rồi xoay người đi về hướng ngược lại, đợi ALgon đi khuất, Shar dừng cước bộ, quay mặt về hướng phòng Asisu, ánh mắt sâu thẳm hiện lên những điều khó nói. Lúc này Shar không phải đứa trẻ mà là khí tức lãnh ngạo và cô độc đến đáng thương. Một lát lâu sau, cậu mới giật mình rồi xoay người rời đi.

— — — — —phân cách— — — — —

Lúc này ở bên ngoài đế quốc Assysia, một toán quân cắm trại, binh chủng nghiêm ngặt. TRong lều, một tấm bản đồ bằng da đặt trên bàn, bên cạnh ba cái đầu tụ họp lại một chỗ, một người đưa tay vẽ vòng trên bản đồ, Hassan nhìn vòng tay vẽ của Unas liền cau mày khó chịu. Anh đẩy Minue ra một bên, bước ra khỏi lều, hướng mắt nhìn về phía trời xanh thở dài.

“Asisu, đã qua ba tháng rồi!”

26. Chương 26: Mục Tiêu

“Báo có tin khẩn”

Một quân lính từ ngoài doanh trại hô to, chạy vào. Hassan cau mày nhìn tên lính kia quỳ rạp dưới đất, anh nhận lấy bức thư rồi phát tay cho người lính kia đi nghỉ. Anh nheo mắt nhìn một lần về phương xa, rồi bước lại vào trại. Cùng lúc, Unas, Minue cũng nghe được tiếng người lính hồi nãy, ngồi trên chiếc ghế chờ Hassan. Anh bước vào lều, ngồi trên ghế, ngắm nhìn phía bên ngoài bức thư.

” Là của ai? Dò thám?”

Minue cau mày lên tiếng, đã ba tháng qua, nàng biến mất. KHÔNG biết trong lòng hấn lo đến phát điên như thế nào, tin thám liên tục từng ngày báo cáo, từng ngày gửi về. Tất cả đều vô vọng về tin tức của nàng, chỉ có đường đi, cách nước bước. Hôm nay lại có thư, chỉ có thể là mật thám giao ra. Hấn trông chờ tin của nàng mòn mỏi, đến phát điên lên. Hấn cố gắng giữ bình tĩnh, kiềm chế cảm xúc khi muốn tự mình xông vào đó cứu nàng.

“KHông, là của Memphis”

Cách nói của Hassan đã quá quen thuộc, anh từ từ bóc thư ra. Hassan, cũng như Unas trước giờ không

cho tên hoàng đế nào đó vào mắt. Từ lúc bọn hắn sinh ra chỉ có một chủ nhân, và đến chết chỉ để nàng là chủ nhân của mình. Cũng chính vì thế, trước mặt thì xưng hô cung kính tránh việc người ngoài lăm mồm nói Asisu không biết dạy thuộc hạ, nhưng khuất mặt hắn thoải mái gọi thẳng tên. Và chính vậy Unas cũng giống hắn chín phần, còn có lúc không kiên nhẫn hơn nữa.

“Hắn gửi làm gì?”

Unas cau mày, đứng dậy, đối với anh hiện tại an nguy của nàng lên hàng đầu. Anh sắp phá nát cái thành của Assysia để tìm nàng. Ba tháng không gặp nàng, không đúng hơn năm tháng, kể từ khi Asisu đi Hạ Ai Cập đến nay, tin nàng biệt vô âm tích. Anh phải công nhận, tên Algon kia giữ tin rất kĩ, mọi mật thám tin luyện nhất từ anh cũng khó mà dò la được thân tích, những lúc có sơ hở, vài ngày sau liền như biến mất như không hiện diện. Thế là anh phải dò la lại từ đầu. Unas, đứng dậy nhìn vào bản đồ, cau mày kiếm. Tâm trạng của anh hiện tại rất không ổn, dễ nổi cáu, còn rất dễ giết người. Unas đã đem lời thề lập với thần linh, anh phải bảo vệ cô, nhưng mọi thứ đã vượt mất, cô biến mất từ đêm hôm đó dằn dò hắn trước khi đến Thượng Ai Cập.

“Huh?”

Minue không nói, dõi theo mắt tấm bản đồ trên tay, lại lắng tai chờ đợi Hassan đọc bức thư. Quân lính hắn đưa đi, không có tấu chương với Memphis, hơn một nửa ở đây, cộng với quân lính Unas đem đi hơn một nửa trở thành quân đội hùng hậu một nước. Lúc rời đi rồi, hắn không thể quay về, hắn lo sợ lực lượng mỏng ở Ai Cập hiện tại sẽ khiến ngoại ban nhìn ngó, nhất là Ragash cùng Izumin, hai tên đó không phải là cáo già, mà là cáo đội lớp người. Nếu Ai Cập xảy ra chuyện dù có thể nào Asisu cũng sẽ ghét hắn, cũng trách hắn không bảo vệ được thần dân của nàng. Nhưng nếu thần dân còn nàng biến mất.... Minue sẽ giết hết thần dân tế nàng.

“Memphis muốn chúng ta đưa quân về, ngoài nước bị Ragash tấn công!”

Hassan đọc bức thư một lúc lâu liền lên tiếng phá vỡ không gian yên lặng. Hai người kia đang chăm chú vào suy nghĩ của mình liền giật mình tỉnh giấc. Ánh mắt lại càng bốc lửa thêm, tên hoàng đế đó....

Unas nắm chặt quá đấm của mình, rồi giáng một đoàn lên bàn trước mặt, chiếc bàn bề vụn thành từng mảnh nhỏ, Minue cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, đứng dậy.

“Lúc này địa hình Assysia dễ thủ khó công, như chúng ta thấy trong ba tháng qua. Nên rút quân.”

“Người...Người chắt rút quân sẽ không bị quân bên Assysia quay đầu phản ngược đoàn chứ?”

Unas cau mày, muốn đập hắn, nhưng rồi nhìn về hoàn cảnh hiện tại. Hắn là một tướng quân anh biết mình cần làm gì, Hạ Ai Cập là tình yêu của nàng, nàng thà chết chứ không để Hạ Ai Cập thất thủ. Hắn lúc này không trở về, dù nàng có được an toàn cứu ra, thì như nàng đã chết. Và với tính tình của nàng, Asisu chắc chắn sẽ không trách hờn bọn hắn, mà là chính mình. Có khi sẽ tự giết mình.

Minue cau mày, dừng cước bộ hướng mặt ra ngoài cửa, tâm trạng khó chịu. Asisu hiện không biết tin tức, Ai Cập đang lâm vào nguy hiểm. Tình thế lúc này tiến không được lùi không xong, quân đội bị mắc kẹt.

“Vậy sẽ rút!?”

“Ta sẽ rút, Hạ Ai Cập là mạng sống của nàng, ta liều mạng sống này bảo vệ nó!”

Unas kiên quyết, Minue cắn răng, Hassan liếc nhìn anh, hẳn cũng đã cùng nàng lớn lên, nàng là phép màu cho cuộc sống của hắn, cũng là trọn trái tim hắn. Để nàng thất vọng, hắn không thể. Để nàng chết hẳn càng không thể. Nhưng nhìn vào lập trường sống của nàng, hắn biết hắn sẽ quay lại bảo vệ Hạ Ai Cập, công sức bao năm nàng đã xây dựng lên. Ngồi nhìn tấm bản đồ về địa hình một chút, liền đứng dậy.

“Không rút được, thì cũng phải rút. Hạ Ai Cập là dòng máu của nàng, hãy bảo vệ nó thay nàng, vì lời hứa với thần lính trước mặt nàng.”

Unas bước đến nhìn vào bản đồ, Minue xoay người kiểm tra an toàn xung quanh trại, mới đến chỗ hai người nghe ngóng.

Không gian tiếp tục chìm trong yên lặng, đem tiếng vẽ xoàng xoạc trên trang giấy vang lên ề người.

Mất cả buổi trưa nắng gắt, ba người hoàn thành cuộc họp rồi trở lại lều mình. Tâm trạng như mớ bòng bong, đầy khó chịu. Trước mặt họ đây là nơi người con gái kia bị giam giữ, bây giờ... thật khó khăn cho khoảng cách càng xa.

— — — — — phân cách — — — — —

Trên đài cao, nập vàng. Những chiếc cột rồng điêu khắc đầy kĩ xảo. Bể đá, con ấn được hình thành sáng lấp lánh. Căn phòng rộng lớn, gió thổi vào rít lên những cơn ớn lạnh da người, dù ngoài trời là ban ngày, nhưng trong phòng này luôn là một màu đen xám xịt, còn rất ám muội. Người nam nhi tóc đen tuyên bố gọn trên đỉnh đầu, mắt ứng sáng vắt, lạnh lùng tựa người lên ghế nhìn nữ nhân quỳ dưới đất, lại nhìn lên tờ giấy nhỏ được vẽ hình ngoằn ngoèo. Môi mỏng mở ra rồi đóng lại như có như không phả ra âm thanh trầm ổn.

“Ta nghe các người hầu nói người là con gái của nữ thần sông Nile?”

“Không, tôi không phải?”

“Không có lửa làm sao có khói? Người tự tung tin đồn sao?”

“Không, tôi không có làm gì cả, họ nhìn màu tóc và mắt tôi nên họ nói vậy”

“Người chắc chứ?”

“ANH thật không biết...”

“Ngậm mồm, ta đang hỏi người!”

Memphis khó chịu quát lớn, đối với người này do Asisu bảo Hassan đưa đến, là nô tì mà xem mình như công chúa, làm tất cả mọi thứ đều hư hỏng, còn có khi làm hư cả cái nhà bếp hoàng cung, là nô tì nghèo khó không biết an phận còn dám lên mặt dạy đời, đem thức ăn nô tì chê bai. Hắn có rất nhiều lần muốn đập cô ta, chặt cô ta ra từng khúc một. Nhưng đây là người của nàng. Nàng đưa đến luôn có lý do của nó. Và Hắn nói nếu nàng không về vứt cô ta đi hắn sẽ điên mất.

Nên biết chế độ ăn của một nô tì ngày xưa không phải là sơn hào hải sản mà là bánh mì khô, mỗi bữa ăn hai cái bằng bàn tay. Khi Asisu chuyển đổi luật, thức ăn đã có thịt cá, đổi món và đủ dinh dưỡng. Như vậy Carol lại chê là cho súc vật ăn. Chính vì lời nói của cô ta mà hậu cung dưới cấp đã không ít lần gây sóng gió, rồi cô ta lại khóc lóc đến kể lể và dạy đời cho Memphis. Tin Asisu mất tích khiến anh không vui vẻ gì, cái hỏa lại thêm dầu không chắc sẽ thế nào thêm tro.

Nghe Memphis quát lớn cùng đôi mắt giận dữ của hắn, Carol câm miệng, cúi đầu thấp, càng ngày càng thấp hơn, rồi nước mắt lưng tròng từng giọt từng giọt nhỏ xuống đến tan thương.

“Nói!”

“...hit...hít...ta...không phải..hít hít... hít hít...”

“Ta hỏi người có thể làm dòng sông chuyển hướng đổ về Assysia không?!”

“...được...ta làm được!”

“Vậy người lui đi, lần này sẽ là quyết định, người dám đem chuyện này lừa ta. Đầu người sẽ không còn. Nhớ kĩ!”

Carol gật gật đầu, lấy tay vệt nước mắt rồi lui ra. Lúc này, ánh mắt kia càng có thêm lửa đỏ. Đứng dậy cho người gọi Imhotep. Khi lão già lưng khụ đến, anh liếc lão một cái, cắt đôi từng chữ một.

“Imhotep, đem toáng binh lính một nửa hiện giờ canh chừng căn mật đất nước. Tập hợp các quân lính tinh nhuệ nhất lại đây trong vòng một hồi nanh. NHANH ĐI CỨU NỮ HOÀNG ISIS!!”

“Rõ, thưa bệ hạ!”

Imhotep cúi người nhận lệnh, từ khi gặp nữ hoàng, đức vua của hắn cũng đã thay đổi rất nhiều, lạnh lùng đến đáng sợ. Còn có khi đứng nhìn tội phạm vẫn cười rất tươi, đúng là cười đầy, nhưng mở miệng lại nhấn từng chữ một

“ĐEM RA TỬ HÌNH”

Thế đấy, hắn cũng chẳng dám gan chạm vào nữa, đối với các vị thần hiện tại trung thành hết mực, có âm mưu tạo phản. Nữ hoàng Isis đã kịp thời mỗ dê treo đầu chó, dám tạo phản trong đất nước nguy cấp? Không còn xác để chôn, bờ ngoài nữ hoàng chỉ nhìn nhân dân, ai dám đụng vào tâm can bảo bối của nàng ta sẽ không toàn thây đâu! Imhotep nhớ đến cảnh tượng hai vị quan sai ăn xén tiền của mà bị chặt đầu treo trước cổng thành cả tháng trời rồi đem vứt vào rừng để thú hoang ăn đã thấy đáng sợ. Nữ hoàng Isis ít khi ra tay, nhưng nếu nói nàng ác thì chẳng ai dám xưng mình hơn.

Đứng trên bục cao cao, nhìn về hướng xa, tuốt thanh kiếm khỏi vỏ, hướng mũi kiếm lên trời, ánh mặt trời chiếu rọi vào nước da mật rắn chắc của nam tử trưởng thành, cơ bắp cuộn cuộn, mắt ưng sắc sảo, dăm một vòng người bên dưới. Gió từ những vũng cát xa thổi vật cánh áo dài của hắn, đem người ta xâm nhập vào tâm một bức tranh vẽ hoàn mỹ, của bậc đế vương tuần kiệt ra trận. Memphis nắm chắc chuỗi gương nghiêm mặt hô lớn.

“ĐƯA NỮ HOÀNG VỀ, DỪNG MẠNG SỐNG ĐỔI SINH MỆNH NỮ HOÀNG!”

Tiếp đến là đồng loạt hô lớn, đồng thanh. Âm thanh vang dội cả đất trời. Thượng Ai Cập kết nối Hạ Ai Cập, người dân ở đó đã trước cổng thành nhìn về phương xa. Họ muốn nữ hoàng Isis không một ai khác, chỉ nữ hoàng Isis.

“Dừng mạng sống đổi sinh mệnh nữ hoàng”

“Dừng mạng sống đổi sinh mệnh nữ hoàng”

“DỪNG MẠNG SỐNG ĐỔI SINH MỆNH NỮ HOÀNG”

.....

Tiếng vó ngựa, tiếng bước chân dồn vang. Đoàn quân đi lần này nhắm vào Assysia xóa sổ. Memphis hắn muốn đem nàng trở về, mãi mãi ở cùng. Gió quất mạnh vào yên ngựa, bụi cát bay mù, đoàn quân gấp rút hướng đế quốc Assysia rời đi.

Trận chiến lớn sẽ bắt đầu, Assysia sẽ bị xóa sổ hay không?

Lúc này hướng Bắc, một đoàn quân khác đang đi đến, trên lưng ngựa là nữ tử mái tóc đen tuyền xinh đẹp. Lần này Algon đã để nàng trở về, Asisu mong ngóng chờ gặp thần dân của mình.

Một bão cát nổi lên, một đoàn quân khác tiến nhanh về hướng Thượng Ai Cập. Đoàn quân đầy đủ lực lượng vũ khí, và đem lên chiếc võ rất thiện chiến.

27. Chương 27: Là Nguy Hiểm

Tôi trên con ngựa phi nước kiệu về Hạ Ai Cập, nhưng trong tâm luôn cảm thấy thật khó chịu. Đúng, lúc tôi đi Shar, cậu bé không đến, những người hầu trước kia quanh tôi được cho là vui tính nhất bây giờ cũng đang trầm mặt. Lúc đó tôi muốn gặp Algon, nhưng họ ngăn tôi khi hắn đang bận chính sự. Chính sự của đế quốc Assysia có vẻ như ngày một căng thẳng nhỉ, với những người trước kia hay gặp, bây giờ trước mặt tôi cũng không còn xuất hiện nữa rồi, quân lính ở quanh khu tôi đã bị điều động đi nơi khác.

Đúng có kì lạ, và tôi cứ thế sẽ đi về sao?

Hai tháng trời, dù tôi cố gửi thư hay dùng thư trôi trên sông vẫn không thấy bất cứ tin hồi âm nào. Nếu tôi không phải là người trong lòng của Memphis, ít ra hắn có thể gây chuyện để giữ lại danh dự cho hắn của hoàng đế Ai Cập, đằng này mọi chuyện rất yên bình.

Asisu hướng đôi mắt về cồn cát trắng, gió nơi khô cằn cuốn những bụi cát mù mịt làm nhô thêm những đồi cát nhỏ.

Tâm nhìn lại bắt đầu mông lung, đời người dù chết hay sống cũng phải trở về cồn cát này, những quân lính Ai Cập cũng đã chết nơi này, cũng từng có những nơi chiến trường đổ máu. Nếu có chiến tranh, chuyện đó không tránh khỏi, nhất là thời buổi một nước quá nhiều vua như thế này, sẽ không tránh khỏi câu chuyện cá lớn ăn cá nhỏ. Dù lòng người không muốn, tuy nhiên chiến tranh rồi sẽ thế nào? Khi ấy dù muốn hay không vẫn phải xảy ra.

Chỉ có một điều...

Chiến tranh không những làm hi sinh người chiến trường mà cả những nhân dân vô tội. Tôi lo lắng, cái thế giới mà tôi tạo ra không có chiến tranh liệu có thành sự thật?

“Nữ hoàng Asisu, từ đây đến Hạ Ai Cập cũng không còn xa, người có thể tự đi”

Một người lính dừng lại quỳ rạp dưới chân ngựa trước mặt tôi. Đang ngạc nhiên không biết hắn định làm gì thì những nguyên nhân từ miệng hắn tôi cũng có thể hiểu đôi chút. Ba tháng qua tôi là con tin nhưng lại được đối xử rất tử tế, hôm nay đi về còn có quân lính của Assysia hộ tống. Đúng là đại ngộ đến kì lạ, bất quá trong tâm tôi còn chút lo sợ. Những quân lính Assysia trong ba tháng qua tôi nhận ra được kỉ luật rất nghiêm khắc dù có vắng mặt người đứng đầu đi chăng nữa, nhưng hôm nay một đội tướng quân lại làm lỡ nhiệm vụ của mình. Có thể tôi nghĩ quá xa, nhưng bọn họ không phải đem về làm mạt thám sao?

“Tướng quân, thật ra đế quốc đang có chuyện gì?!”

“...Chuyện này...xin lỗi nữ hoàng, đây là bí mật quân sự, tiện dân không thể nói ra được.”

Asisu nhìn người trung niên dưới chân ngựa, liền gật đầu.

“Được vậy nếu đế quốc có chuyện thì mau đi đi, ta sẽ an toàn!”

Nghे xong tướng quân kia liền vội đứng dậy cúi chào rồi, thúc ngựa hướng Assysia chạy đi gấp gáp.

Asisu nhìn theo bóng lưng ngựa, rồi mới thúc ngựa chạy về Hạ Ai Cập. Chạy được một đoạn đường, không gian Hạ Ai Cập đã trở nên rất yên tĩnh. Vào thẳng thị trấn nhỏ gần đó, cư dân ở đây không còn ồn ào như xưa.

“Ôi! Thần linh, phải nữ hoàng Isis không?”

Tiếng một người phụ nữ trung niên vang lên, tiếp đến những người dân trong nhà liền ủa ra, quỳ rạp dưới chân ngựa của cô, tung hô mừng rỡ. Asisu liền rời ngựa tới đỡ một người già trước mặt đứng dậy, cau mày nhìn xung quanh, giọng nói có chút lạnh lùng nhìn người lính sau những người dân.

“Chuyện này là sao? Quân lính của Hạ Ai Cập đâu hết rồi?”

“Nữ hoàng, người đã về, người không biết.. đế vương đã đem hơn một nửa quân lính ở Hạ Ai Cập và Thượng Ai Cập đến đế quốc Assysia để đòi quốc vương Alon thả người ra!”

“Ta đã gửi thư đến, nói mọi chuyện vẫn ổn mà?”

“Là không một bức thư nào gửi tới thưa nữ hoàng”

Tên lính kia quỳ xuống dưới chân, cúi đầu cung kính trả lời. Asisu liền hiểu tâm trạng của mình, và những hành động kì lạ trong cung điện Algon mấy ngày qua. Cô lại nhìn người lính kia, dịu giọng.

“Xin lỗi, ta đã trách lầm các người.”

“Không, nữ hoàng là đứa con của thần, thuộc hạ thấy xứng đáng. May mắn nhờ có một nữ sứ giả dẫn dắt nên mới có thể đưa người về”

Asisu nghe tới đây, liền hoài nghi, có chuyện gì đó không ổn ở đây. Tình huống này rất giống với cảnh tượng, rất quen. Nhưng cô lại không nhớ nó xảy ra như thế nào.

“Sứ giả? Người nói...”

“Sứ giả là một nữ tử có mái tóc vàng, với đôi mắt xanh dương”

Một đứa bé lên tiếng chen vào cuộc nói chuyện, người phụ nữ trẻ bên cạnh liền ôm đứa trẻ lùi ra xa, cúi đầu tỏ ý xin lỗi vì hành động thất lễ. Asisu lắc đầu không sao, cô rời chỗ đứng của mình đến ngồi đối diện đứa bé nhỏ. Dịu dàng xoa đầu nhỏ của nhóc, mỉm cười hiền dịu.

“Bé ngoan, nói cho ta biết sứ giả đó là dẫn lối người dân Ai Cập như thế nào nào?”

Cậu bé lần đầu tiên được vị đế hoàng tối cao xoa đầu, với cách xưng hô dịu dàng. Nhiều đó thôi cũng đủ tự hào, và vang danh khi mấy đứa nhỏ cùng lớp, từ nhỏ cậu bé biết nữ hoàng tối cao ở nơi mình sống là người rất thương dân, nhờ có nữ hoàng mà ngôi nhà rách bươm của gia đình cậu không còn bị mưa gió hắt vào. Hôm nay lại được nữ hoàng từ lâu đã là thần tượng trong lòng nói như vậy, liền vui vẻ đem mọi sự việc mình biết nói ra.

“Là sứ giả nói dối ngược hướng chảy của dòng sông Nile, phá vỡ thành trì của Algon kia, sau đó cứu được nữ hoàng”

“....Là thật sao?”

Asisu đưa cho cậu bé cây kẹo nhỏ do quân lính đưa đến, quay người hỏi người lính kia. Và anh cũng xác nhận.

“Bây giờ quân đội Ai Cập còn bao nhiêu người?”

“Trước Hạ Ai Cập có 5 ngàn quân, khi tướng quân Unas đem đi chỉ còn đúng 1 ngàn quân cộng với quân đội hiện tại ở Thượng Ai Cập....Tổng cộng chúng ta chỉ có 6 ngàn quân.”

“Dem quân lính Hạ Ai Cập cộc tốc đến bảo vệ Thượng Ai Cập, có nguy hiểm liền đem pháo hoa cầu cứu!”

“Rõ!.. Nhưng nữ hoàng...Khoan nữ hoàng..”

Lời nói chưa dứt, Asisu đã phóng lên ngựa mà phi nước đại chạy đi. Người lính kia bàng hoàng không biết chuyện gì, lời nói của anh cơ bản không thể đến tai của nàng, vậy anh đành làm theo lời của nữ hoàng, đem các quân lính đến Thượng Ai Cập, bảo vệ tốt.

28. Chương 28: Sa Mạc Khát

Ở hướng Tây Bắc của đế quốc Assysia

Một toán quân làm việc hì hục đem những cây thân gỗ lớn cùng đất cát đá, và những bọc vải đầy đá thả xuống dòng sông lạnh ngắt ở sông Nile. Bên bờ là tiếng hô vang dội của các tướng dẫn đầu. Đội quân làm việc chảy cả mồ hôi, nhập thêm một số quân từ phía Unas và Minue đến càng làm cho khu vực có một chút sôi động nhưng tuyệt đối không thể ồn ào.

Trong sâu bên gốc cây quen sông, một túc lều trắng che chở cho tầm nhìn người đến bốn nam nhân ngồi quanh một chiếc bàn tròn bên trên là tấm da thú vẽ những hình ảnh chi chít khó nhìn thấy, và khó hiểu.

“Minue, chuyện này để toáng quân Unas và ta đem đến làm, người đưa quân đóng lại chỗ cũ, tiếp tục khiêu chiến. Nhớ đánh giữ tốt mạng sinh lực quân ta!”

“Hoàng đế, đây là kế hoạch của ai?!”

Trong khi Memphis đang bàn luận, thì Hassan khó chịu xen vào. Memphis vừa vặn đưa mắt ứng nhìn lên, đầy tia lửa.

“Người có cần biết quá nhiều?”

“Đó là nữ hoàng của chúng tôi, công việc này ngài cũng nên xem lại!”

Unas trầm giọng chen vào, từ đầu gặp hắn khi Memphis trốn khỏi hoàng cung chạy đến Hạ Ai Cập này để gặp Asisu thì Unas đã không để một chút tia hào cảm đối với hắn.

“Nên nhớ, Isis cũng chính là chị của ta, và sau này là hoàng phi của đất nước này. Dù nàng muốn hay không, là bổn phận, ta có quyền tối cao để ra lệnh cho các người, và sử dụng kế hoạch giải thoát nàng!”

“Nham nhí!”

“Người dám không tôn kính?!”

Memphis hạ lực xuống bàn gỗ, chiếc bàn đã muốn nứt làm đôi. Nhìn tình hình không ổn định, Minue trầm mặt nãy giờ mới lên tiếng.

“Im hết đi, Asisu còn bên trong, các người ở đây gây rối như đứa trẻ! Lần này đi cũng sẽ dâng mạng của người lính cho tử thần, các người nghĩ cách an ủi nàng còn hơn ở đây đem mọi chuyện ra tranh cãi với nhau!”

“Người...Minue từ khi nào người đã bỏ kính ngữ đối với Nữ hoàng tối cao của Ai Cập?!”

Hassan liếc nhìn Minue khi hai người kia đã im lặng, từng câu một cắn răng mà đem nhả ra. Thật sự hắn

ghét nhất nam nhân đem tên của nàng lai gọi thân mật.

“Từ khi nàng biến mất trên sa mạc mà chính ta không biết sẽ làm gì!”

Minue xoay người tiến bước ra ngoài, giọng nói không giữ độ ấm mà phun ra. Thế đấy, cuộc bàn luận lần này xem như xong, đối với nàng tất cả nam nhân ở nơi tối cao này không thể giữ được bình tĩnh. Và Minue nhận thấy chính mình cũng chẳng thua kém gì họ, nhắc đến nàng, hấn muốn giữ nàng mãi bên cạnh, không phải là cái chức hoàng phi hay nữ hoàng, mà là người hấn yêu và là người hấn muốn bảo vệ cả đời. Nhưng nếu nàng không yêu hấn, Minue nhất định sẽ không để đoạn tình cảm này đem ra bên ngoài, vậy tâm trạng hấn rất tức giận khi ai dám gọi tên nàng không bằng kính ngữ mà lại còn quá thân mật trên cả mức thân mật thì sao đây?

Hắn sẽ không kiềm được mà giết bọn chúng mất.

Minue đứng bên bờ sông Nile ngược mắt nhìn bầu trời xanh trong, ánh nắng sà xuống, ngay ngắn trong không gian kia. Lại tiếp tục ôm trán mình lắc đầu.

“Asisu, ta sắp điên lên vì nàng. mau về đi!”

-----phân cách-----

Về phía Asisu, cô đã cưới ngựa gần hai canh giờ, mặt trời lên nắng gắt, ngựa mỏi và người cưới cũng đã kiệt sức. Asisu cố sức thúc ngựa chạy nhanh theo thời gian nhưng có vẻ là...

“Á...”

Con ngựa đã quá kiệt sức mà ngã quỵ xuống dưới đồng cát nặng, nóng bức. Asisu cũng theo đó mà lăn thêm mấy vòng trên mặt cát trắng xóa, cháy buốt da. Cái nắng, cái gió, và hơi ẩm trong không khí. ĐỐI với một con ma bệnh chỉ mới khỏi cách đây vài ngày như cô là đã quá giới hạn. Asisu loạn choạng ngổn dầy trên nền cát nóng, bò đến chỗ con ngựa, ánh mắt nó như nhìn cô mà cầu cứu. Cô lại quá tiệt vọng với những thứ hiện tại mình đang có. Con ngựa khát, cô cũng khát.

“Leng keng..”

Chiếc đuôi ngựa vung vẩy phát ra âm thanh thanh thúy trong không gian im ắng này, khi con ngựa đang cố đứng dậy. Asisu liền nhớ ra, đem cái lục lạc trên cổ của ngựa tháo ra rồi đến cái bình nhỏ bên hông ngựa gắn liền với sợi dây đeo đuôi giữ ghế ngồi cố định. Asisu tìm cách bẻ đôi nó ra, nếu đúng như cô nghĩ trong nơi này chắc chắn có cái gì đó cho sa mạc khô cằn này. Vì người đi xa ở một hoang mạc thường rất hay tìm cách giữ nước thật lâu hay giấu nước đi tránh bị tắc cướp mất.

“Rào..”

Đúng như cô dự đoán, chiếc bình khi mở ra liền có một ít nước đổ ra đất, Asisu đưa chiếc bình đầy nước cho con ngựa. Trông nó cúi xuống liếm từng ngụm một thật rất tội. Asisu đem tay xoa đầu nó, rồi kéo nó đi một đoạn đường. Cô không chắc nếu bây giờ lên con ngựa đó không biết nó có chết không, nhưng nếu thả nó đi thì đến lúc cô mệt thì không ai cứu cô cả. Ngựa khát nước cô cũng không có một ngụm nước trong miệng, khi nó uống cô vẫn không uống giọt nào.

Thật là.

Đến khi ngựa đẩy đẩy tay cô, Asisu mới từ từ leo lên ngựa, cứ thế hướng thẳng về phía ngoài Assysia mà chạy đến.

29. Chương 29: Nói

Trong đế quốc Assysia.

“Rầm..rầm...kettttt...ketttt..”

Tiếng nổ cùng những thanh kim loại sắc bén va chạm vào nhau nghe rộn người, khói bốc lên từ những vụ cháy lớn rất nhanh thành một đám mây đen to tướng, bầu trời đã bắt đầu đổ xuống những hạt mưa lất phất. Là mưa cuối mùa của năm, sắp tới sa mạc lại bắt đầu khô nóng hơn rất nhiều. Trong thành người dân dường như được li tán hết, chỉ còn trở lại vài quân lính và vị hoàng đế Assysia đối đầu với những người đầu quân.

“Algon, ta hỏi lại lần nữa, Asisu đâu?”

“Ketttt...”

Thanh kiếm va vào nhau lạnh gai óc người. Algon đấu với ba người Minue, Memphis và Unas. Hắn đã cảm nhận mình sắp kiệt sức, nhưng với những người dân trong quốc đã kịp thời sơ tán đi, nhiều đó cũng đủ. Trước giờ hắn đã làm cho quốc gia này, sống cuộc sống vì quốc gia này cường mạnh mà học cách vô sỉ, nhưng giờ, Algon chỉ xin một lần, để cho nàng được mãi trong tim hắn, dù là những ngày qua chỉ dám nhìn nàng từ xa dù nàng rất ghét hắn, nhưng nhiều vậy cũng đã đủ với hắn. Một đứa trẻ được nuôi sống từ trong quyền lực, trong bờ ngoài bóng loáng nhưng bên trong đầy hiểm độc. Ở Asisu, Algon có thể thấy mình trong đó, những giấc mơ về một ngày hắn được tự do, cùng với nàng...Thế là đủ...

Đúng lúc Minue lui lại, xoay người đánh với tướng quân Assysia, chỉ mình Memphis đấu với Algon, anh biết hắn cũng đã kiệt sức. Để một mình Memphis cũng đủ giết chết hắn.

Memphis cắn răng gầm gừ đầy dã thú.

“Algon, Asisu đâu?!”

“Ket...Huh, ta không nói cho người biết đấy, làm gì ta!”

“Cứng mồm!”

Hassan xử xong bọn lính gác, nằm la liệt trên nền đất, từ trước mặt đập mạnh vào bụng Algon.

“Memphis giết hắn, chúng ta đến cứu Asisu!”

Memphis liếc Hassan, riết rồi những tên dưới phẩm của nàng liền không để ai vào mắt. Thật không biết Asisu quá hiền hay không biết dạy các thuộc hạ của mình nữa. Memphis thở ra, đem kiếm giờ lên cao khí thế hùng hực hạ chém xuống. Dù sao nếu thành này còn thì nàng chắc hẳn sẽ ở đâu đây.

Algon có chết cũng chẳng sao.

Algon nhìn gọn kiế, kẻ người, chỉ biết cười lặng lẽ. Cứ thế rồi đi, liệu nàng sẽ nghĩ đến hắn dù chỉ một lần trong đời chứ? Có lẽ sẽ không, nhưng hắn mong nàng gặp hạnh phúc. Hắn đã đem đến những ác mộng và nỗi khiếp sợ của thần cho nàng còn gì. Đúng rồi, hắn vì bảo vệ đế quốc này mà chết, chỉ hắn không thể gặp....

“Khoan, Memphis!”

Kiếm hạ xuống một bóng đen xuất hiện, Memphis nhìn nữ nhân trước mặt vừa mừng lại vừa tức, vì sao nàng phải bên vực cho hắn. Asisu là chạy từ đâu ra.

“Memphis, đây là ân nhân của chị không nên!”

“...Ân nhân?”

Memphis bỏ kiếm, nhìn Asisu, Hassan cùng Unas, Minue dừng lại mọi hoạt động. Đình chiến nhìn Asisu.

“Asisu chuyện này la sao?”

“Algon là người cứu mạng chị, nơi ở hoang mạc. Chị gặp cướp, bọn chúng muốn bắt chị để uy hiếp triều đình. Nhưng giữa đường lại gặp đức vua Algon đây. Nên chị được cứu”

Memphis ôm cô vào lòng, kiểm tra xung quanh. Đến khi chắc chắn đã ổn mới, thả cô ra, nhưng trên bả vai của cô vẫn giữ chặt. Mày kiếm cau lại thành một đoàn, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy kia.

“Mọi chuyện là thật sao?”

“Đúng, là thật. Em không tin chị sao?”

Tôi đem thái độ quả quyết ra đối với cậu, đến lúc sau Memphis gật đầu. Kéo tôi ra ở sau, rồi chìa mũi kiếm về phía Algon. Tôi giật thót tim, đây không phải là nói đã tin nhưng sao giờ lại.

“Memphis..”

“Khoan, Asisu, nàng yên tâm ta sẽ không làm gì hần”

Tôi nhìn hần lòng đầy nghi hoặc.

Memphis nhìn vào đôi mắt kia của cô lại thấy tâm mình trù xuống. Tại sao...Asisu chưa bao giờ tin đến hần một lần?

Xoay người liếc về phía Algon, tên đức vua được xem là thấp hèn nhất trong các triều đại vua chúa ngày xưa và lúc bấy giờ. Hần cứu mạng Asisu là ý đồ gì? Hay là chuyện cướp kia cũng là do hần bày ra? Có khi nếu hần muốn lấy đi trái tim của nàng để thực hiện tốt cho vương quốc mình.

Asisu nàng bị lừa rồi.

Xoay người nhìn thấy Memphis đưa ánh mắt đầy thương cảm nhìn tôi, tôi lại không hiểu gì, mở mắt to đối lại với Memphis. Cậu lại lắc đầu, đem tay ấn tôi vào sau lưng cậu. Và tôi biết từ trước đến giờ đứa em này vốn lạ tính, nhưng sao hôm nay uống nhầm thuốc gì lại đổi thế kia.

“Sông Nile sẽ đổ vào thành sắp tới, người nên thu xếp cho người dân tránh nạn đi!”

“....Memphis, em nghe lời Carol để thực hiện chuyện này đúng không?”

Nghe xong câu nói của Memphis, Asisu liền giật tay cậu lại, đưa mắt nhìn cậu. Memphis không nói gì chỉ gật đầu.

“Memphis, chị biết em vì cứu chị mà làm nên những chuyện này. Nhưng chị muốn em phải đặt tính mạng của con dân lên hàng đầu.”

“Asisu...”

“Memphis, chị chết không sao, nhưng đổi lấy chị để bằng máu của những con người vô tội thì thà chị chết

còn hơn. Memphis đã hiểu chưa?”

“....Uk..”

“Đã hiểu rồi?”

Memphis không nói, xoay người nhìn Minue

“Nhanh đến để quân tháo chạy ra, nếu không nước liền tràn vào!”

“Rõ!”

Minue xoay người rồi đi, ánh mắt còn có chút lưu luyến nhìn về bóng dáng nhỏ kia. CHợt nhìn thấy nụ cười dịu dàng của mình hướng về mình, Minue liền vội xoay người đi nhanh. Hắn không muốn để nàng thấy lúc này.

Hai gò má đang rất nóng!

30. Chương 30: Nước

Bốn người cùng hướng khúc sông Nile đổ mà phi ngựa chạy đi. Algon đem con ngựa của Asisu thay đổi, hắn từ trên ngựa mình ra lệnh cho quân lính đưa dân đi sơ tán gấp. Những nơi trú ngụ trên núi giờ đã không còn an toàn.

“Mau đưa người dân lên vùng đất cao hơn!”

“Đức vua, hiện tại không kịp, người dân quá đông không kể người già và trẻ nhỏ!”

Một người lính chạy đến thông báo. Algon cau mày, ra lệnh người lính kia làm những gì nhanh nhất có thể. Hắn hiện tại đặt mọi hi vọng vào nàng, Asisu.

Về phía Asisu, cô cấp tốc chạy đến bên bờ đê chắn, nhìn xuống dòng sông. Nó như một bức tường rào rất chắc chắn, những thứ nào cản trở xuống chắn nước đã là ở dưới giữa dòng. Nước sông Nile ngày một lên cao, đổ ào ạt nơi nguồn xuống, có thể tràn ra ngoài bờ. Nước dưới chân đang lang rộng.

“Asisu đến đây, nơi này quá nguy hiểm!”

Memphis, ôm eo cô nhấc lên ngựa, rồi đi sau đó, hấn không thể hủy đi cái dê chẵn kia, dòng nước này rất mạnh chỉ sau vài phút đồng hồ nó sẽ tràn ngập nơi này.

Tôi bị ôm lên ngựa, cứ thế rời đi. Nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn nơi đáy thác kia, lòng liền hoảng sợ Tôi nhớ rồi, trong cái ngày đó, Carol bị Algon bắt trên đường đi chơi. Ừm đúng là cô ta đi chơi, và Algon dụ dỗ. Lúc này cô ta đã là hoàng phi của Ai Cập cổ đại. Bắt cóc một hoàng phi ham chơi không lo chính sự thì rất dễ dàng với hấn. Sau này Memphis hình như tức giận mà đem quân đánh, đáng tiếc nhiều ngày như vậy chỉ có thể phá được một thành trì. Carol gửi thư nói dòng nước sông Nile sẽ đổi hướng nên Memphis đã tìm mọi cách ngăn dòng nước lại.

Tôi còn nhớ khi đó mình ngồi trên điện, nghe được tin liền tái xanh mặt. Dòng nước sông Nile đã cuốn trôi, xóa sạch tất cả đế quốc Assysia, sau này cô cũng không còn nghe tin tức gì về người dân hay đế vương của đế quốc Assysia nữa. Cũng có thể mất đất nước họ đã phải chạy đi tứ xứ. Tôi còn nhớ, năm đó mùa vụ thất thoát, triều đình lại đánh thuế cao, nhân dân dường như muốn bạo loạn, trong số người dân bạo loạn đó, hình như lúc tôi vô tình nhìn thấy ấn kí của người Assysia trên ngực gần cổ phía bên trái. Dấu ấn mà người đế quốc đó luôn có, sau này tôi cũng không nhớ nó nữa. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người dân mất đi quê hương và cả người thân của mình có chắc họ sống tốt?

“Asisu, không xong. Nàng mau trở lại với Hạ Ai Cập, còn chuyện nơi này để ta!”

Memphis bỏ cô xuống ngựa đem một con ngựa khác giúp cô trèo lên.

Tôi nhìn đứa em mình làm những hành động kì lạ, liền nắm chặt dây cương, phi ngựa vờ đến Hạ Ai Cập.

Memphis thấy Asisu đi xa, liền xoay người ra lệnh cho quân lính rút quân. Hấn không muốn Algon sống, thế thôi.

Đến khi một đoạn xa khỏi thành trấn, tôi mới bỏ ngựa xoay người chạy vào rừng hoang, chạy đến một đoạn, đến bên đập của đế quốc Assysia. Thành này là nơi kiên cố nhất trong vùng, và là một thành trấn được tự hào nhất từ trước đến giờ. Memphis nhắm vào thành này để phá vỡ, và đưa nước lũ đi vào.

“Leng keng...”

Tiếng động từ tà áo bay theo gió, với tiếng nhạc của nước khiến lòng người nghe thật yên bình. Mây đen kéo đến bầu trời, mưa bắt đầu đổ. Đúng Asisu còn nhớ khi đó mưa cũng đổ xuống như thế dưới bầu trời Assysia, mà mọi người gọi là một cách để các thần linh giúp mình. Và đem đi những sinh mạng vô tội, đó là cách mọi người nghĩ một vị thần có thể làm.

“Isis, con nghĩ sao lại ở nơi này?”

“Anuket”

Asisu xoay người nhìn lại, nữ nhân kia đã đứng sau lưng nàng rất lâu rồi. Anuket là nữ thần sông Nile, bà đã canh giữ dòng sông và điều tiết nguồn nước ở đây lâu lắm rồi. Hôm nay như mọi bà đến kiểm tra các lượng chảy của dòng sông liền phát hiện điều kì lạ. Liền đi dọc theo trên cạn tìm hiểu lại thấy Asisu đứng dưới vách tường này. Nơi này nước chuyển chiều sẽ rất nguy hiểm cho cô bé.

“Isis, mau đến chỗ cao, nơi này nguy hiểm!”

“Anuket đúng lúc cháu muốn gặp dì, giúp cháu phá vỡ bờ đê”

Asisu không để ý lời nói cảnh báo nguy hiểm của bà. Điều cô đang nghĩ đến liền xuất hiện, vậy nên nhờ giúp đỡ gấp.

Anuket nghe thế liền cau mày.

“Trò này là ai bày ra?”

“Không biết, nhưng dì giúp cháu đúng không ạ!”

“Với sức lực của ta sẽ chẳng giúp được gì. Nhưng nếu...”

Anuket trầm tư một lát, liền ôm Asisu đến bên bờ cao.

“Ta không có khả năng nhưng nếu được sẽ có người khác. Còn con, dù là thần nhưng thân xác là người không thể đặt mình nơi nguy hiểm được. Mau giúp người dân sơ tán đi!”

Asisu gật đầu, xoay người rời đi. Anuket nhìn bóng cô liền biến mất ngay sau đó, bà cần làm một số chuyện.

Asisu trở lại phía Algon, hấn nhìn nàng như người ngoài hành tinh. Khi hấn đang chăm sóc thương binh, liền đứng dậy kéo tay nàng ra ngoài.

“Asisu đi về chỗ nàng cho ta!”

“Ta có chuyện cần làm!”

“Không cần, đất nước ta, ta sẽ lo về ngay cho ta!”

“Người thật ngang ngược!”

“Từ đầu ta đã vậy rồi. Đi ngay!”

Asisu bị đẩy ngã ra nền đất, cô cắn răng ngồi dậy, dưới chân cũng đã trầy xước. Dù tức nhưng với cô không thể nói được gì, hôm nay xảy ra kẻ sự như thế này là vì cô. Nếu sức khỏe của cô tốt hơn, nếu cô lúc đó có sức để chống lại mấy tên kia, hoặc ít nhất là việc gào thét để không bị ném xuống sông thì có lẽ. Quân Memphis cũng không thay đổi chiều nước chảy như thế này.

31. Chương 31: Phép Thuật Của Một Vị Thần

Algon cắn răng nhìn người ngọc ngã trên đất, xoay người tránh mặt. Hắn không muốn nàng ở đây, hắn không muốn nàng chết đi. Algon hắn có lỗi với nàng sống trên thế giới này hắn chỉ còn một ước nguyện mong nàng được hạnh phúc. Lạnh lùng và dứt khoát, Algon xoay người vào trong lều.

“Nữ Hoàng Ai Cập, nàng nên trở về với đất nước mình. Đất nước Assysia này là do ta làm ta gánh, vậy nên... đừng có đau lòng, sống nhớ nỡ nụ cười vào. Biến đi đừng ở đây vướng chân ta!”

Nói xong bóng ALgon khuất bóng sau lều, Asisu đứng trân người. CON người nói dối là dối, tính cách của hắn cũng đổi quá nhanh rồi chẳng phải sao. Lúc đó hắn còn rất dịu dàng khi ở hoàng cung, hắn đem bộ mặt như tức phụ nhìn nàng khi lần đầu nàng mở mắt. Hắn dối là dối, nhanh hơn trở bàn tay, giọng nói hắn lạnh lùng hơn cả đi. Bất quá tim nàng có chút nói lên, có thể là bị thất vọng.

Asisu khẽ mỉm cười xoay người rời đi, hắn nói nàng phải nở nụ cười, đúng nàng phải nở nụ cười khi làm xong công việc của mình. Nàng viết một bức thư trên lá cọ lớn, dùng mực bằng mủ cây đó, gửi cho quân lính đến canh vệ giao cho ALgon. Còn nàng xoay người rời đi khỏi lều đó, lại đến bên bờ tường thành lớn. Lúc này Anuket và nữ thần Amunet_ nữ thần nguyên thủy hiện ra trước mặt nàng, các bà ôm hôn nàng được xem là chúc phúc. Anuket đưa cho nàng cây thần trường bằng ngọc đen tuyền, chạm khắc hình thù kì lạ trên đỉnh đầu của gậy là một viên ngọc màu xanh bích lớn to như một bàn tay người được những cái rổ rửa tua từ gậy đen ôm trọn.

“Isis, ta đã đi bàn với các vị thần để giải thoát cho các sinh linh vô tội. Hai đứa nhỏ Nephthys và Set đang cố gắng phá vỡ cái đê kia, sợ thời gian không kịp ta cùng nữ thần nguyên thủy đến đây ngăn chặn nguồn nước, các vị thần khác đang liên tục thay đổi hướng gió và đem dòng nước theo lưu lượng dâng kiểm hãm lại. Mọi chuyện sẽ xong, chỉ sợ không đủ thời gian. Isis nhân danh cũng là dòng dõi của vị thần hãy thực hiện cùng chúng ta”

“Con cảm ơn mọi người. Nhưng Anuket dì, con không có sức mạnh con sẽ phải làm sao đây?”

“Isis, mẹ con đã nói, trong tiềm ẩn bên người con vẫn luôn mang một sức mạnh cực đại, nếu con có thể chịu đau đớn để biến đổi thân xác phàm tục này thì hãy cố gắng đi!”

Amunet dịu dàng xoa lấy đầu đứa trẻ ngoan, mỉm cười nhẹ. Asisu nhìn vào mắt bà một mảnh trời bình yên, liền gật đầu.

“Vậy bây giờ con nên làm gì?”

“Con chỉ cần sử dụng sức mạnh của mình bằng ý muốn và tập trung thôi!”

Anuket ôn nhu giảng giải, bà vừa dùng phép thuật của mình làm ví dụ, vừa truyền khai phép thuật lại bắt nàng thực hành ngay lập tức. Lâu dần những bài học cũng được học rõ và sử dụng lành mạnh, chỉ có duy nhất một bài cuối thì...

“Rầm....rầm...rào...rào..”

Nước đập vào thành trì phát ra tiếng lạnh lẽo kêu ngào, bọt nước như mưa trên trời đổ xuống bắn tung tóe mọi nơi, Anuket nhìn sang Amunet khẽ ngật đầu, hai người hiểu ý xoay người mỉm cười với Asisu rồi bay lên không trung.

Amunet dùng gió thổi đẩy mạnh vào hướng nước, đồng thời đem đá chất lên một thành trì thứ hai sát bên thành trì kia. Anuket đem dòng nước hướng đến truyền đẩy đi, phép thuật của bà làm trên mặt sông nở ra những bông hoa sinh đẹp màu trắng rực rỡ. Hai người một đẩy một đỡ, cứ hỗ trợ nhau liên tục nhanh chân liền đẩy lùi được nguồn nước. Nhìn dòng nước chảy xiết giảm dần, Anuket mỉm cười đưa tay lên lau đi mồ hôi

“Anuket cẩn thận!”

Amunet hô lớn, liền bị sức nước đẩy ra sau. Anuket cũng không ngoại lệ. Không biết vì sao sức nước đẩy liền bức ra mà đổ ào vào bức tường. Nguồn nước mạnh đẩy nát bức tường cuồn cuộn như tên khổng lồ hung dữ luôn lách qua kẽ hở ào ạt tràn vào, như sóng thần mạnh bạo gom góp tất cả vật quý.

Mất thấy trước mắt mình cảnh tượng ghê ngớm kia, không chút chần chừ, Asisu chạy nhanh đến bên giữ dòng bức tường, giơ cây gậy lên cao. Hai nữ thần cả kinh, hô lớn

“Isis cẩn thận!”

Nhưng tất cả đã muộn, nàng bị dòng nước mạnh bạo lấp lấy cả thân hình rồi cuồn cuộn đổ tiếp qua thành. Memphis lúc này cùng đoàn quân nhận ra con ngựa khác của Asisu đang nhàn nhã gặm cỏ bên rừng liền cốc tốc chạy đến doanh làng đóng quân của Algon, nhận được tin báo Asisu mất tính. Memphis liền thúc ngựa rời đi, Algon liền xoay người lệnh quân lính đưa nhân dân đến nơi cao hơn chính mình vội thúc ngựa chạy theo Memphis một đường chạy thẳng đến thành Assysia. Vừa đến nơi liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé kia khuất sau dòng nước lớn. Nước vỗ rầm rầm trên thượng nguồn, lại như cắt mạnh vào tim của những nam tử kia ngẩn ngơ, trở mắt không có biện pháp giải cứu người mình yêu rời khỏi nguy hiểm đó. Không gian trầm xuống một mạng đáng sợ.

Dường như ai đó đều chờ đến một kì tích xuất hiện, dù là gì cũng được đem nàng trở lại dù hình dáng nàng ra sao cũng được chỉ cần đem nàng trở lại.

Anuket cùng Amunet trợn tròn mắt nhìn đứa nhỏ vừa mới dịu dàng thông minh trước mắt mình liền biến mất. Cả hai bay lên dồn hết phép thuật của mình đẩy đi dòng nước lũ, đáng tiếc chúng không còn nghe lời các nàng nữa. Phép thuật phản phệ, đánh bay các nàng về sau, Anuket đem ngậm máu nhỏ ra, Amunet lại định lực mạnh hơn nhưng không tránh khỏi thổ huyết ở khóe miệng.

“ASISU KHÔNG!!!!”

Memphis gọi lớn cơ thể như muốn nhào ra ngoài lòng nước lớn, không bị quân lính cản lại chắc chắn hẳn liền nhảy xuống để bên nàng. Bị kéo về, hẳn không còn sức để đến, liền nện quả đấm mạnh xuống sàn gạch cứng, từng cái từng cái như muốn đem tay mình gảy đi, máu loang lỗ đổ trên nền gạch ngày càng đậm.

Unas quỳ phục xuống dưới chân, đôi mắt ngẩn ngơ nhìn về một phương trời trống rỗng, nàng lại biết mất, chưa gặp được nàng chưa bên nàng, nàng lại biến mất. Vì cái gì lão thiên đều trêu nhân.

Minue cắn nát môi mình, đem nắm đấm nện vào tường bên cạnh, cố gắng dùng sức để phệ đi cánh tay hẳn ra. Một lần nữa, hẳn vẫn không đủ mạnh để bảo vệ cho nàng.

Hassan cùng Algon đứng cứng người nơi đó, mở to mắt nhìn nơi dòng sông. Bọn hẳn cần kì tích, cần một cái gì đó mang nàng về, Algon không muốn nàng chết, nếu có thể đem mạng hẳn đi thì hãy đem nó đi đi để Asisu được sông vui vẻ. Hassan nắm quả đấm sau lớp áo thành gân xanh, bước từng bước tới gần Memphis, xách cổ áo hẳn lên, nện cho hẳn một đấm vào mặt.

Memphis bị tấn công bất ngờ không thể đề phòng, hẳn rủ rượi nằm trên mặt đất, cười ha hả

“Memphis, hãy mang nàng về đây! Kế hoạch này người mang đến, đã cướp mất nàng đi. Mau đưa nàng về đây!”

“Hahaahaaha... Asisu, Asisu....hahaaha...”

Hai người liền mất hy vọng người nằm trên mặt đất nhìn trời cười đã rồi im lặng, hẳn đã hối hận rồi. Hassan liền ngồi bệch xuống dưới đất, ôm trán mình cười đến mĩa mai.

Hai nữ thần đứa đó, nhìn đến nhau lại nhìn đến dòng nước. Họ không tin Isis đứa bé kia liền chết như vậy. Một lần lại một lần không cần dọa họ đi, nếu dòng nước kia còn lưu lại pháp thuật chỉ sợ con bé...

Dòng nước chảy siết thét gào trên hang động. Một vòng xoay giữa dòng cuốn lấy dòng nước, từng chút một tạo thành một cái hố thật sâu thật lớn. Một vòng xoáy dưới đáy hồ.

Lúc này Anuket cùng Amunet vui mừng hô lớn: “Isis!”

Liền kéo theo sự thu hút của các nam nhân khác, chỉ nhìn nàng một bóng dáng nhỏ nhắn, mái tóc đen

tuyền như thác nước đổ quanh chân, một cây trượng ngọc giơ lên cao, viên ngọc lớn sáng chói như nở những đóa hoa sắc tử trên giũ dòng sông Nile. Rồi từ từ dòng nước cuộn lại dưới chân, đem thân hình nàng nhấc lên cao, xung quanh Asisu lúc này là một vòng khói nước trong suốt sinh động đang từ từ nhảy múa xung quanh nàng. Đôi chân trắng ngần bị gió đẩy vạt vấy liền lộ ra đầy sức quyến rũ.

Người bên dưới đều ngẩn ngơ, reo hò, có người quỳ xuống bái lạy nàng. Nhưng có lẽ vui mừng nhất chỉ có 5 nam nhân kia, mỉm cười nhìn nàng như muốn ôm ấp. Asisu bọn hắn không phải chỉ tầm thường.

Cột nước dần mở to khi bao quanh lấy nàng, Asisu càng bay lên cao bay cao hơn đến khi chỉ còn nhìn thấy chấm đen trên bầu trời sáng. Nước dần hội tụ bên người nàng thành một vòng tròn khổng lồ. Trong giữa dòng, Asisu đem thần trường xoay vòng trên tay nhảy múa vẽ ra những hình thù chú ẩn, cùng vòng tròn ma pháp kì dị. Đem vòng tròn nước phá hư. Một cơn mưa rào đổ xuống đến vòng đất hoang mạc khô cằn, tạo thành một trận mưa kì lạ nhất ghi lại trong lịch sử hiện nay. Anuket cùng Amunet không chần chừ, đem sức mạnh của mình tái tạo lại những gì đổ nát đi, dùng ma lực xây lại thành trì lớn của Assysia, cùng lúc bên kia dòng nước con đê đã được khai thông, nước dòng sông Nile lại theo đúng hướng của nó mà chảy đi.

Dân chúng reo hò, cổ vũ mạnh mẽ, quân lính ôm nhau không còn phân biệt hai nước cách biệt.

Lần nữa Assysia liền mở tiệc vui mừng, Ai Cập lần này sẽ kết giao tốt với đất nước này.

Lúc này Asisu từ trên trời rơi xuống, mất cả trí thức nàng nhắm nghiền mắt. Cơ thể nàng cứ thế tự do rơi xuống, Weneg_con trai thần Ra dúi trì trật tự vũ trụ, liền nhanh tay đỡ lấy nàng. Hạ xuống, nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp ngất đi, liền mỉm cười. Giao nàng đưa cho hai nữ thần. Trên bầu trời đã hiện ra những hình bóng của 12 vị thần oai nghiêm hùng vệ, duyên dáng, quyến rũ sinh đẹp. Một người trong đó uyển chuyển bay đến bên cạnh Asisu đang ngất đi, đưa tay sờ lên khuôn mặt nàng mỉm cười. Werethekau_nữ thần bảo hộ quân vương với khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, liếc mắt sang các nam nhân kia.

“Isis nơi này không ai bảo hộ, để nàng gặp nguy hiểm. Vậy hãy đem nàng trở về nhanh thôi”

“Đúng ta đang suy nghĩ như vậy”

Thoth liền gật đầu chấp nhận. Các vị thần kia cũng gật đầu, cơ thể Asisu dần được nâng lên cao.

“Các thần xinh dừng lại, Asisu nàng là hoàng phi của ta, nàng chết đi ta liền đem sinh mạng mình đổi lấy cho nàng. Xin các người đừng đem nàng đi”

“Xin các thần hãy để nàng lại, người dân Ai Cập cần nàng, ta cần nàng. Mạng ta sẽ lấy đổi nếu để nàng ở lại!”

Lúc này Memphis cùng Unas, Minue, Hassan liền quỳ rạp xuống. Bỏ đi tôn nghiêm của một vị vua, vị tướng mà cầu xin, bọn hắn không thể để nàng đi như vậy không đời nào muốn để nàng rời xa.

“Phịch..”

“Xin các người đừng đem nàng đi, nhân dân Assysia này chịu ơn nàng xin hãy để nàng lại chúng ta chăm sóc. Để ta đem sinh mạng hiến dâng cho nàng. Xin các người để nàng bên cạnh nơi này.”

Chúng dân cùng quân lính cũng liền quỳ xuống dập đầu trên nền đất, nín giữ nàng ở lại. Các vị thần nhủ mày tỏ vẻ suy nghĩ.

Tefnut dùng giọng trầm đầy ôn nhu của mình liền thay đổi giọng.

“Thật không biết xấu hổ, không một ai đến giúp nàng giữ dòng sông, các người còn xin để nàng ở lại. Ở lại với các người? Để một ngày bị các người hại chết?”

“Xin thần, ta biết người là Thần Mèo, ta biết người cao thượng. ta xin thề lấy mạng sống của ta đổi lấy mạng sống của nàng nếu để nàng bị nguy hiểm lần hai”

“Chỉ do mạng người?”_ SheShat-nữ thần bản thảo khinh bỉ

“Đáng một cái mạng quèn!”_Maat- nữ thần công lí, nàng càng dùng giọng trêu đùa hơn trêu cợt.

“Còn có tin mạng cả người dân Assysia”

Tất cả lúc này đều hô lớn, kiên quyết giữ nàng ở lại. Thần Nu lúc này xuất hiện nghiêm túc nhìn xuống, tất cả các thần khác đều im lặng lui ra sau chờ phán xét.

Nàng ở như thế nào đây?

32. Chương 32: Nội Tâm

Tôi tỉnh giấc khi trời đã sập tối. Màng hơi lạnh thổi vào khung cửa mang theo hương hoa trong vườn toả nhẹ. Khẽ chuyển động thân hình, xoay người nhìn xung quanh, căn phòng này rất yên tĩnh, dường như là không có người.

Nhẹ lắc đầu khó chịu, đem tay xoa nhẹ mi tâm, cau mày. Tôi đã ngủ mơ bao lâu rồi, đã quên bao nhiêu chuyện rồi. Cái này tôi không nhớ, dường như kí ức tôi đã trống rỗng.

Một dòng kí ức chạy qua chỉ là thời gian đó, tôi gặp được Algon cùng quân lính sau đó... Mọi thứ đều chôn theo dĩ vãng, càng muốn nhớ lại càng đau nhứt vùng đầu.

“Phanh”

Tiếng cửa mở ra, tiếp đến là tiếng bước chân người đi đến. Nữ tử đó nhìn Asisu trên giường liền mở tròn mắt, vui mừng hô lớn.

“Nữ hoàng, công chúa cuối cùng người cũng tỉnh”

Tôi ngược mắt nhìn đến cô gái kia, với thanh âm quen thuộc, lại đôi mắt có hồn đầy sáng rõ. Tuy bề ngoài có đổi nhưng cũng không tránh được cảm giác ven thuộc. Não vận động, nửa tin nửa ngờ nhìn cô gái kia.

“Là...Ari?”

“Đúng, nữ hoàng người còn nhớ em. Người lại tỉnh”

“Lại tỉnh?!”

Tôi nghiêng đầu khó hiểu nhìn Ari, lúc này ánh mắt tròn kia liền mở to hết mức, đem tay tôi lay động.

“Là nữ hoàng tỉnh lại, đưa ánh mắt vô hồn nhìn bệ hạ, sau đó không nói một câu, hể bệ hạ ôm vào lòng lại nhắm mắt ngủ”

Tỉnh dậy? Không nói một câu? Liền ôm Memphis? Rồi ngủ?

Tất cả đều không đúng logic gì cả, chuyện này là sao? Chẳng phải tôi ngủ liên miên sao? Không có giấc mơ, chỉ gặp toàn bóng tối, chỉ nhắm mắt và thả mình lạc lỏng vào cái bóng tối vô hồn đó. Tại sao? Cơ thể tự điều khiển?

Hay thực chất là...

Tình cảm kiếp trước tự mình thức dậy?

Tôi không phải là người sinh ra với thân xác mới mà chỉ là linh hồn trong một thân xác bị lưu lạc, đến khi xuyên qua thế giới này mới dần hợp lại làm một. Tuy là kiếp trước nhưng thực chất kiếp trước linh hồn chỉ giữ một nửa, thể xác lại giữ một nửa. Có thể trong trí ức này, vô tri vô giác mà thể xác tự động làm điều mình khao khát khi linh hồn bị chiếm vào bóng đêm.

“Công...công chúa!”

Nhìn nàng không nói, ánh mắt lại bắt đầu vô hồn. Ari hoảng hốt, những ngày qua nàng đã ngủ rất nhiều,

lại thêm tình trạng tỉnh lại với cái xác không hồn liền làm cả cung điện lo lắng. Nhất là đức vua, cùng thế, Ari cũng thấy sợ mất đi một vị chủ tử như thế này, những vị chủ tử khác có chắc sẽ tốt với nàng hơn công chúa không. Với lại...bọn họ đã cam chịu nguyên đổi lấy linh hồn mình khi làm nàng biến mất.

Vì ngày đó một thân vị thần Shu đã tự mình tuyên quyết nếu Asisu tỉnh lại chán ghét nơi này, bất kể lúc nào thần cũng sẽ đem nàng đi. Bỏ mặc Ai Cập tự sinh tự diệt.

Cái tự sinh tự diệt thần dân không sợ, họ sợ nữ hoàng tôn quý kia liền bỏ họ đi.

Nhất Hạ Ai Cập, trong 10 năm qua nàng đã đem gì đến cho sinh mạng nhỏ bé của con dân nơi này liền biết, thần dân cần nàng hơn bất kì lãnh đạo nào hết.

Nhưng khi nàng mất hôn, đôi mắt vô trọng liền nhìn về phía trước. Nàng không chán ghét nơi này, nhưng vẫn im lặng liền làm tất cả mọi người cảm thất khó chịu, cùng tội lỗi. Nữ hoàng hi sinh cho Ai Cập nhiều, nhưng không thể đổi lại được gì cho lòng tin của nàng.

“Ari, ta hôn mơ bao lâu?”

“Là, một tuần trăng*(một tháng) rồi”

“Vết thương trên ngực...”

“Nữ hoàng, không phải ở ngực mà tay, một đao rơi xuống kia nó liền phun máu dính bẩn”

“Dù sao ta vẫn luôn lo cho người, không sao tốt rồi”

“Nữ hoàng người nên dưỡng bệnh!”

“Memphis đâu?”

“Ái...nô tỳ quên. Bộ hạ dẫn nô tỳ khi người tỉnh phải đi báo với người. Nữ hoàng mau nằm nghỉ thần đi tìm hoàng thượng..”

“Không cần. Nơi này là đâu?”

“Thưa... Là Hạ Ai Cập”

“Người nói Memphis còn ở đây? Vậy việc chính sự của hân?”

“Là, bệ hạ nói muốn ở chăm sóc người, chính sự quốc gia liền mang thẳng đến nơi này làm”

“Như thế không được.”

“Bệ hạ quyết không ai dám cản thưa nữ hoàng”

Ari khẽ cúi đầu khom người, nàng không muốn khiến chủ nhân thất vọng nhưng là ý hoàng thượng còn rất cứng cỏi, mà một khi đã là người hấn trọng liền gấp trăm lần uy hiếp. Bậc dưới ngay cả Imhotep cũng không dám mở miệng.

Tôi đưa mắt nhìn Ari ra bờ lúng túng nhưng vẫn tích cực giấu đi, liền phất phất tay cho qua chuyện. Để nàng đem tin báo cho Memphis. Hấn như thế nào gần đây không còn muốn nghe nàng nữa?

Chính mình xoay người nằm trên giường đưa mắt nhìn trần nhà nấp vàng lấp lánh, gắng thêm những viên kim cương nhỏ xíu tí mĩ. Đưa hơi mình thở ra, đánh cái nhắm mắt, dưỡng thần.

Chỉ đợi một lát Memphis liền mở cửa bước vào, nhìn nữ nhân nằm ngủ say trên giường hấn cũng không có ý định đánh thức nàng, nhẹ đến gần ôn nhu đưa tay vén lên loạn tóc loạn ngời bên nàng nắm lấy đôi tay nhỏ xíu suy nghĩ. Là những thứ hấn muốn, nàng lúc trước luôn xem hấn là em trai, tình cảm chị em cũng đã quá thân thiết rồi. Nhưng tình cảm của hấn đã muốn không còn như vậy trong sáng nữa, màu hồng pha chút ngọt, vui vẻ khi nàng mỉm cười. Hấn biết làm cách nào để nàng yêu hấn đây?

Hấn sinh ra định mệnh đã gắn liền với sứ mệnh đất nước, nhưng khi gặp nàng, hấn đã xem đó là nhân duyên kiếp người. Càng ngày hấn lại muốn được nàng ôn nhu săn sóc, cùng nàng nắm tay dạo hoa viên, cùng nàng cười nói sau lần tập võ toát mồ hôi, lại lần lên triều bực bội.

Mọi chuyện tưởng như đã là mãi mãi nhưng ngày nàng tỉnh dậy đã thừa vua cha đến Hạ Ai Cập rồi không còn gặp mặt ở đó mấy năm trời. Ngày cha mất, nàng chạy về hỏi hấn lướt qua hấn đến quỳ trước mộ cha một ngày, ánh mắt kia liền ôn nhu xoay lại ôm lấy hấn vào lòng an ủi. Nhưng nếu nói hấn cần an ủi hay là nàng? Giọt lệ nóng đã lăn dài trên má thấm sâu vào tim hấn khi nàng úp mặt vào ngực hấn cắn răng không phát ra tiếng động, im lặng khóc.

Sau cái ôm đó nàng liền rời đi. Hấn nhớ nàng, muốn kéo lại, ngày đêm bức rút liền trốn đi thăm nàng. Hấn muốn bên nàng lúc này chỉ thế để nàng được an ủi. Khi đến nhìn nàng ngồi bên cửa sổ ngẩn người, tâm liền trùng xuống đau nhói. Nàng có phải người thân duy nhất của hấn không? Đúng vậy nàng người thân duy nhất của hấn. Một lời của nàng liền khiến hấn quên đi mệt nhọc để đứng lên ngôi vị ngày hôm nay.

Trong thời gian đó, Memphis đã cố gắng rất nhiều áp chế đi cảm xúc muốn gặp nàng. Rồi ngày sinh thần hấn đến, vui mừng vì nàng sẽ đến lại lo sợ nàng thay đổi ghét hấn.

Lúc nàng xuất hiện, hấn đã bất ngờ. Hình ảnh lúc nhỏ liền biến mất, nàng công chúa ngày nào đã nhanh trở thành một thiếu nữ với chức danh nữ hoàng, cao quý, quyền lực, quyền rũ, và tinh ranh. Nhưng đâu đó trong đôi mắt đen tuyền kia liền xuất hiện một tia ôn nhu khi gặp hấn. Vẫn cư xử cùng hấn như thế

nhưng với nàng đã có một chút khó xử của thiếu nữ khi hấn đến gần. Bất quá, nàng không thích hấn sẽ không cố ý chạm vào.

Có điều...nếu không làm nàng sẽ mãi từ chối tình cảm của hấn. Vậy nên đánh liều một lần đi. Khi môi chạm môi kia là lúc vị ngọt tràn bờ, tim liền nhảy nhót thật khó chịu. Một lần lại một lần liền muốn có thêm. Nàng quỳ xuống bên chân hấn thì tốt nhất nên ôm hấn bên gối mà ngủ đi.

Memphis xoa người thay áo, lên giường kéo Asisu vào lòng ôm chặt.

Hấn không chắc sau này sẽ ra sao, cũng không cần biết đến quá khứ như thế nào. Chỉ cần ôm nàng, bên nhau cả đời như thế này hấn cũng đã thấy vui vẻ.

Dần dần Memphis thiếp đi, Asisu lúc này từ từ chớ mắt mở ra nhìn hấn.

Đứa trẻ này đã quá mệt mỏi rồi.

Thực chất khi tự mình sà vào một vùng ấm áp nàng đã tỉnh dậy. Tuy không quá tỉnh hấn nhưng đủ để nghe được mùi hương trên người đôi phương, biết hấn không cần làm gì quá phận, nàng liền an ổn cho hấn làm gối ôm mà ngủ.

Có lẽ cũng đến lúc nàng giúp hấn một chút về chính sự rồi.

33. Chương 33

Một tuần sau đó, tôi bị Memphis cấm cửa, ngày nào hấn cũng kè kè bên tôi, có đuổi cũng chẳng chịu về Thượng Ai Cập. Như thế công vẫn liền được chuyển ngay đến phòng nghỉ của tôi và hấn làm việc, ban đêm lại tự tiện trèo lên giường tôi, xem tôi như cái gối mà ôm thành một đoàn.

Thật sự là... người chị này muốn biểu tình được không?

Đáng tiếc, gần đây lá gan Asisu lại rất nhát, cô không hiểu vì cái gì Memphis chỉ cần trừng mắt một cái liền khiến mồ hôi lạnh đổ ướt cho người mình.

Với lại, chàng hoàng đế của chúng ta đã quyết định không nhường nhịn nữa, hấn nhường nữa thì sẽ không biết khi nào liền mất vợ.

“Asisu, nàng lại ngán người?”

Đặt văn kiện trên bàn, Memphis đứng phía sau Asisu, vươn tay tóm gọn cô vào lòng, đặt cơ thể nhỏ bé kia ngồi trong lòng mình, liếc mắt một chút nhìn ra ngoài cửa.

Nói hẩn tóm gọn là đúng vì từ trước, cô luôn có ý muốn tránh hẩn.

Ngoài cửa mưa bắt đầu lất phất rơi. Hạ Ai Cập khí hậu khác khá xa với Thượng Ai Cập ở hẩn. Nơi này không khí lại rất dịu và mát mẻ, lượng mưa một ngày cũng khá nhiều. Việc trồng trọt nơi này cũng nghĩ đến khá tốt rồi, nơi này cũng là nơi thích hợp nhất dưỡng bệnh cho nàng. Cũng chính vì vậy, Memphis năm lần bảy lượt muốn ở lại nơi này chăm sóc cho nàng.

“Asisu, Unas có chuyện gì đứng bên kia mãi đấy?!”

Liếc mắt một cái, Memphis phát hiện Unas cũng đang trừng lớn mắt nhìn mình.

Tôi nhìn đứa em trai đột nhiên toát ra khí lạnh chợt rợn người. Hôm nay ông tướng này bị ai chọc giận đây?!

Đứa mắt nhìn ra cửa sổ, bên kia một dãy hành lang, Unas đứng đó thật, trên tay còn cầm đồ gì đó.

Unas nhìn Asisu đứng dậy quay vào phòng, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác mát mát. Hẩn bên nàng từ nhỏ, hiểu tính khí của nàng, đáng tiếc lòng nàng không thể tự dò được. Chỉ khi nàng tự nguyện mở lòng mình hoặc không đối với hẩn mọi thứ đều vô ích.

Ngày nàng tỉnh lại, hẩn đã vội bỏ quân trại chạy đến phòng nàng, cuối cùng là nhìn tên Memphis kia lợi dụng mà ôm ấp nàng, ánh mắt vô hồn kia khiến hẩn đau nhói. Nàng không nói một tiếng, cũng không biết hẩn là ai, chỉ cần nắm được tay Memphis nàng liền thiếp đi. Cứ một lần như thế liền trải qua ba nén nhang. Mỗi lần nàng tỉnh cũng chỉ tìm Memphis mà ngủ. Số lần lặp đi lặp lại cả tháng nay, tên hoàng đế kia cũng không biết mặt dày chuyển qua phòng nàng ở.

Chỉ tiếc...nàng không nhận ra hẩn, càng không mở miệng nói với hẩn câu nào. Nàng vui hẩn sẽ vui, nhưng ít nhất hẩn vẫn còn hi vọng nhỏ nhoi được ở bên nàng.

Asisu cứ như thế, thật sự là tra tấn hẩn dã man

“Unas, ngươi làm tướng quân lại không tự giữ sức khỏe cho mình sao?”

Một tấm áo choàng từ phía sau khoác lên vai hẩn vô nhẹ. Mà lúc này hẩn bị giọng nói kia làm giật mình. Xoay người nhìn người kia, ánh mắt đã cay xè, tay bưng khay khẽ rung.

Unas đang cố gắng kìm cảm xúc của mình.

“Nữ hoàng..”

“Unas anh đứng ngoài này làm gì? Vào phòng sưởi ấm đi anh sẽ cảm lạnh mất!”

“Hoàng phi, nàng mau bỏ tay tướng quân Unas ra!”

Cô vui vẻ như thường ngày, thân thiện nắm cổ tay anh hướng phòng mình đi đến. Vì Unas là tướng của quân đội hẳn đau các nữ dân sẽ buồn rồi lại lấy uy nghiêm giết cô đấy nên đưa hẳn vào phòng chắc đi.

Memphis phía sau nhìn đến một mànng rất tự nhiên này, tâm liền xuất hiện tư vị chua lè, khí huyết khó lưu. Cậu chen vào giữ hai người rồi tách ra, kéo tay nàng vào lòng ôn nhu nói.

“Asisu vào phòng đi, ta có chuyện nói Unas tướng quân”

“VẬY...”

Tôi e ngại xin cáo lui, bọn chúng cho cô thoát thì chạy đi a~ chưa nghe câu trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết sao? Tôi chính là ruồi muỗi, chuồng không biết bị sát thương thêm nuối không a~.

Memphis nhìn bóng nàng biến mất trừng mắt nhìn Unas nghiêng răng.

“Nàng là hoàng phi của ta ngươi đừng mơ quá phận!”

“Điện hạ cao quý,Asisu chưa chính thức mà gọi là hoàng phi sao?”

Unas không ngại phá hư bộ mặt đầy tốt của mình cũng đối lại với người đối diện.

Người qua kẻ lại như vậy, cũng chán chường. Một người hừ lạnh rời đi, đưa Ari bát cháo rồi xoay người đi. Memphis lại muốn một tay rất bóp nát chén cháo kia liền bị Ari ngăn lại kiên quyết.

“Đức vua đây là đồ của nữ hoàng xin không chạm vào”

“Huh?”

” Nô tỳ làm sai vì?

“Không cần đâu, Ari ngươi đứng đây. Còn Memphis về Thượng đi!”

“Chị nỡ để ta một mình về đó sao..nặng nịu”

Cô không quan tâm xoay người cản dấn Ari xong liền xoay người bỏ đi

34. Chương 34: Truy Thê

Ari nhìn thoáng qua Memphis lập tức xoay người chạy theo Asisu.

Đùa a~ nàng không biết nhưng cũng hiểu, nếu ở đây tgem vài giây nữa. Nàng-Ari lập tức là bao cát cho đức vua tức giận.

Thật là nữ hoàng. Người cũng thật cô tình đi, đức vua đã làm gối ôm cho người một thành qua mà.

Haizzz!!

“Ari, tại sao lại thờ dài?”

“A..nữ hoàng ăn cháo!”

Chén cháo do tướng quân Unas làm không nên để nguội. Ngài ấy cũng hết lòng vì một nỗi cháo cho nữ hoàng.

Tôi nhìn bát cháo trên bàn, tâm liền có chút khó chịu. Ngược mắt nhìn Ari, nhìn nha đầu kia đang thần thờ tiếc rẻ bát cháo trên bàn lại khó hiểu.

“Ari, cái này là do Unas nấu?”

“Đúng thừa nữ hoàng”

“Hắn mất bao lâu?”

“Là hai canh giờ”

Ari cung kính trả lời từng câu hỏi của Asisu. Cô nhìn bát cháo, sau ngời xuống ăn từng ngụm một. Có thể chỉ là bát cháo, nhưng đủ cho người ăn cảm thấy ấm lòng. Nó chứa đủ tình cảm yêu thương của ai đó đối với người mình yêu. Từng vị nhỏ trôi vào cổ họng rồi hòa tan.

Unas thật sự đem hết lòng mình bỏ vào món ăn.

Dù đó chỉ là món cháo trắng đơn giản.

Memphis từ ngoài cửa bước vào, nhìn Asisu ăn ngon lành trên bàn, lòng lại bất giác vui vẻ. Đã nhiều lần thời gian hần không nhìn thấy cô ăn như thế này, cơ thể mỗi khi tỉnh trong tháng qua là tỉnh mà say. Nàng như chìm sâu vào giấc mộng của chính mình. Bất quá, hần vui khi giấc mộng kia nàng có hần.

Nhưng bây giờ hần bực tại sao món ăn nàng ăn lại không phải do hần nấu.

Thế là vài ngày sau, phòng bếp của hoàng cung luôn xảy ra những vũ nổ kì lạ, còn có cả tiếng thét thất thanh của cung nữ hầu bếp, lại có tiếng rít của gió.

Một tháng sau đó, ngay lập tức. Một khi Memphis hướng phòng bếp đi đến, dân cư-các nô tỳ phòng bếp lập tức chạy lấy thân.

Bất qua đó là chuyện sắp tới, bây giờ xoay lại với gian phòng của điện Isis.

Asisu ăn xong chén cháo, nhờ Ari đem thêm cái khác. Memphis chăm chú vào công văn trên bàn, chân mày đã cau lại từ lúc nào.

Tôi nhìn đứa em trai mình trở nên nghiêm túc kì lạ liền vui vẻ. Rất hiếm khi thấy được nhóc này như thế a~ bất quá với trạng thái này nó thực sự soái nha.

Nói vậy, nhưng là nữ hoàng nên giúp một chút vị đức vua dễ thương này.

Tôi đưa trở chỉ vào mi tâm của Memphis mỉm cười. Hần đưa mắt nhìn lên bất ngờ liền đem ma trảo kéo luôn tôi vào lòng.

Này...cái quỷ gì đây?!

“Memphis...”

“Im nào, Asisu. Đã lâu ta không cảm nhận cảm giác này”

Lời nói chưa hết, một vòng tay khác lại ôm cô giáp vào ngực, Asisu không biết làm sao, vùng vẫy cũng vô lực. Cơ thể cứng ngắc ngồi im. Một lúc sau, Memphis vẫn bình thường xem tấu chương, chỉ có chuyện tay hần không bỏ khỏi eo của cô, còn rất tùy tiện xem như đồ chơi xoa nhẹ.

Thời gian trôi qua, không gian vẫn cứ thế im lặng, ngoài trời mưa không ngớt. Dường như là không muốn ngừng, lại nói cái kiểu mưa râm râm lại khiến không khí trong phòng dễ chịu hẳn. Asisu nhận thấy Memphis không có hành động gì quá đáng thêm, trừ cái tay không yên phận ra!

Asisu giữ lấy tay hắn, một tay khác đem công chương trên tay Memphis kéo lại gần mắt mình đọc nó.

“Memphis. Babylon tấn công Thượng Ai Cập khi nào?”

“Là khi quân ta tiến đánh đế quốc Assyria”

“Như vậy tổn thất gì?”

“Không có. Chỉ một số quân lính bị thương, nhờ nàng tập trung quân lực sớm bảo vệ Thượng Ai Cập nên thoát nạn”

“...Xin lỗi...”

Memphis trầm ngâm nhìn người trong lòng, lúc nàng thả lỏng người hắn biết. Hắn chỉ muốn ôm nàng như thế này như thỏa nguyện ước trong mơ.

Cùng nàng cai trị vương quốc này.

Bây giờ không gian yên lặng lại làm hắn lo lắng, hàng mi dày như ong bướm che đi đôi mắt kia. Từ trên cao nhìn xuống thật sự làm ngứa lòng người. Hắn biết nàng lại tự trách mình.

Bỏ công văn xuống, vòng tay còn lại ôm trọn nàng vào lòng, đầu kê trên hóm vai nàng mà cọ cọ, yêu chiều mở giọng nói.

“Là ta sai, Asisu. Lúc đầu không nên vì quá nôn nóng, chút nữa liền lấy mạng nàng trong dòng sông. Là ta tự ý rút bớt quân đội mà bỏ đất nước. Ta làm vua không nên hồ đồ. Vì Asisu biết chuyện lần này sẽ trách ta”

“Memphis...”

“Huh!?”

Chất giọng đủ yêu chiều, vòng thêm một lực tay ở eo nào, mắt ưng ôn nhu nhìn con ngư xinh đẹp lấp lánh mà đầy hoảng loạn kia.

“Ta thật vô dụng phải không? Nếu không phải vì ta...”

“Suyt!...Hoàng phi của ta vô dụng chẳng ai trên đời này có lợi cả”

Memphis đặt ngón cái lên bờ môi nhỏ, chặn đi lời nàng. Sững nình mà nói ra. Memphis thật sự cảm giác cả thế giới này hạnh phúc, Asisu thật sự có lúc như mèo nhỏ trong lòng hắn. Có phải nàng mở lòng với hắn hay không?

Đôi mắt nhìn nhau, môi Memphis bắt gặp một nụ cười tươi, ngây ngô, cờ má nàng cọ cọ. Vợ hắn, hắn rất muốn làm nũng.

“Memphis,ngưng!”

“Hoàng phi, nàng sau này là vợ ta nhớ không? Ta muốn như thế này mãi”

“Ngưng, ngưng. Duyệt công văn...phía Tây Thượng Ai Cập mùa màng thất bát. Đệ muốn giải quyết?”

“Huh!? Hoàng phi của ta sẽ có cách, ta theo nàng”

“M-E-M-P-H-I-S!!!!”

Nghे chất giọng lạnh tanh của cô, Memphis giật mình. Hắn nói hắn nói, không cần để vợ giận.

“Ta nghĩ nên đem lương thực trong cung phân phát cho người dân nơi đó, đến nơi tìm hiểu nguyên nhân, cày sỏi lại đất trồng, một số khác nguyên cứu lại giống, phân loại giống mới và dạy họ cách canh tác”

“Ta nghĩ nên có thêm, vận động người dân cùng chia sẻ khó khăn. Sẽ tăng lên tinh thần đoàn kết, và tấm lòng nhân ái. Kiểm soát chặt chẽ các hội tình nguyện. Còn điều tra bí mật về quan viên và tìm hiểu ý kiến về người dân nơi đó”

Memphis gật đầu, riết cô vào lòng vui vẻ.

Hắn sẽ không nghĩ đến, nên vợ hắn đã chính rồi. Có phải cặp trời sinh không?

Asisu mà biết suy nghĩ của tên đàn kia chắc chẳng sẽ mỉa mai.

“Tên tự kỉ!”

35. Chương 35: Truy Thê Dài

Asisu ngủ cũng đủ giấc mình, hôm nay Memphis rời Hạ Ai Cập trở về. Nàng cũng nghe loáng thoáng được Carol hiện giờ đang ở trong cung làm nô tỳ. Memphis hẳn nói: “Vì đó là nô tỳ nàng đưa cho, nên giữ lại.”

Thực chất Asisu không biết Memphis đã nhốt Carol một thời gian trong ngục tối.

Đơn giản hẳn ghét người này.

Trong thời gian qua, Carol cũng ở trong ngục đủ, tới giờ hẳn đem cô ta đi nhún nước. Đưa mắt nhìn một lượt, lại dừng lại ở bóng nhỏ kia, cậu liền thở dài. Cùng là những người lãnh đạo, cùng là một dòng máu, nhưng khoảng cách tình yêu của nàng đến với hẳn thật sự xa vậy sao?

Memphis rời ngựa, bước dài đến ôm chặt lấy nàng vào lòng. Hẳn biết lần này trở về Thượng, Asisu cũng như những năm qua mãi không đến gặp hẳn.

“Memphis, đệ nên đi thôi, để mặt trời lên không tốt”

“...Asisu...nàng sẽ đến thăm ta??..”

Bất ngờ trước câu nói của Memphis, với ánh mắt ngập nước, cún con. Lại bàn tay ở eo siết chặt cầu xin. Có thể tưởng tượng nếu tôi nói không, đứa nhỏ này liền ăn vạ nơi này.

“Được, chị sẽ đến thăm em”

Memphis nghe xong, liền mỉm cười, ghì chặt eo nàng cúi đầu hôn trụ môi nhỏ, dịu dàng hút hết mật ngọt. Đến khi thả nàng ra cũng đủ biết nàng khó chịu như thế nào, nhưng hẳn thấy vui.

“Memphis...!!”

“Asisu! Chờ ta, để ta khiến nàng yêu ta. Chỉ một lần thôi, ta muốn nàng yêu ta”

“...”

Memphis rời tay, xoay người lên ngựa, hạ lệnh xuất phát.

Đoàn người đi rồi, Asisu cũng trở về phòng mình, đến xem các công văn trong thời gian qua. Chính là

Memphis đã âm thầm làm thay nàng tất cả mọi chuyện trước khi hắn đi rồi. Nhìn đồng công vẫn chất thành ngọn núi nhỏ, cau mày.

Đưa tay lên môi, nơi này còn hương vị của hắn. Là thật, không phải mơ. Xem ra đến lúc nàng nên nghiêm túc tránh mặt Memphis.

“Nữ hoàng thái y Hassan đến gặp”

“Vào đi”

Tiếng Ari đánh thức tôi ra khỏi suy nghĩ, nhìn đến Hassan. Cũng khá lâu rồi tôi không gặp anh, hiện tại đứng trước mặt đã trở thành một chàng trai đúng nghĩa. Đầu đó phản phát trên người hắn là khí ôn nhu, hiền dịu. Đôi mắt to, mày kiếm, môi mỏng. Đủ khẳng định một con người cứng cỏi.

Tôi nhận thấy Hassan thay đổi cũng khá nhiều.

Bao nhiêu tháng không gặp, anh đã trở thành một soái ca đúng nghĩa.

“Nữ hoàng, người khỏe”

“Đứng lên đi, hiện tại không có người ngoài không cần dùng kính ngữ. Hassan, anh đến có chuyện gì?”

“Thuốc của nữ hoàng”

Hassan đem lọ thuốc đặt trên bàn, nhìn Asisu ngồi kế bên, ôm tách trà uống.

“Thuốc gì?”

Tôi nhớ tôi đã không còn uống thuốc mấy tuần rồi. Hassan là quên, hay tôi còn bệnh khác?

“Thuốc chữa vết thương”

Tôi không hiểu, nhưng nhắc đến thương tích tôi lại nhớ đến quân lính.

“Hassan, quân lính bị thương ra sao rồi? Có ai bị nghiêm trọng không?”

“Là không có gì đáng ngại, lực lượng tập rèn trong thời gian qua đánh chỉ thắng không thua. Vết thương do kiếm chắc để lại sẹo nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Câu trả lời Hassan thật sự làm tôi có chút đồng ý. Tuy vậy điều tôi sợ, không phải ở Hạ Ai Cập mà là ở Thượng Ai Cập. Trước giờ, Memphis nổi danh nhất trong truyện là hiếu chiến, tôi sợ nhờ lực lượng hiện tại của họ sẽ kéo quân đi chiếm nước người ta. Tuy hiện tại tôi nhìn vào sẽ không có những tính tình nóng nảy của họ, thì tôi đã nhìn rõ. Nếu một nước gây áp lực, đang lúc căng thẳng, một lời nói kích thích, chắc chắn sẽ lập tức ra quân xuất trận.

“Asisu”

Suy nghĩ miên man, tôi không biết Hassan đến gần từ lúc nào, anh đứng đối diện, đem tay nâng cằm tôi. Buộc phải nhìn vào anh, bắt gặp đôi mắt đầy lo lắng, chân mày cũng đã cau lại thành một đoàn. Trên môi bất giác có vị mát mát, còn cả mùi bạc hà.

“Has...”

“Im nào Asisu. Ta đang khử độc giúp nàng”

Tôi ngẩn người, cái gì là khử độc? Đúng hơn hẳn nói tôi ăn nói xay nghiệt hả?

Nhận thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của nàng Hassan chỉ cười, đặt lọ thuốc lại trên bàn, bế nàng xoay người ngồi trên chân mình. Đưa tay xoa nhẹ bờ môi nhỏ kia.

“Là cái này, không được cho ai chạm vào”

“Huh?”

“...Nàng không hiểu sao Asisu?”

Hiểu cái gì? Bây giờ thì bỏ tôi ra.

“Buông”

“Asisu thật không công bằng. Thằng nhóc hoàng đế kia có thể gần gũi bên nàng, còn ta nàng bỏ bơ vơ”

“Thôi đi Hassan, cái gì bơ vơ? Tôi có bỏ anh đâu, với tôi và Memphis là mối quan hệ chị em”

“Phải không?? Có chị em nào lại thân thiết đến vậy chứ Asisu? Dù nàng không làm bất cứ hành động gì, nhưng Memphis hẳn có đấy”

“Đó là...ừm...ân...”

Trợn tròn mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ ở gần mình, môi lại lần nữa ướm át. Hassan không chế tôi chỉ bằng một tay, một tay khác để lấy gáy. Cơ bản tôi không thể nhút nhích, thân thể lại bị càng ghì chặt vào lòng Hassan, ngực tôi cũng trở nên đau.

“Hassan...tìm...”

Hassan mở hé mắt nhìn Asisu, rồi con ngư kia liền nhắm tịt. Asisu vùng vẫy dần lặn đi. Cô bị hấn hút hết khí lực không thể còn sức cử động. Đến khi hấn bỏ cô ra cũng là thở dốc, bị hấn ôm vào lòng.

“Asisu, nàng nhận định là của ta rồi không thoát được đâu”

Hassan đem tay cô hôn lên, đặt cằm hấn lên đầu nàng cọ nhẹ, sau càng cúi thấp hơn để cọ má mình và má nàng. Hơi thở nóng hổi nàng phun ra bên tay thật khiến hấn ngứa ngáy.

” Asisu này”

“ ... ”

“....được rồi ta biết nàng ghét ta. Nhưng cho ta một cơ hội chiếm trái tim của nàng được không?”

” Cơ hội bên em, và để anh yêu em. Trái tim em có anh, tình yêu em thuộc về anh”

Đó là những gì tôi nghe được từ những lời nói kiếp trước. Anh đến dạy tôi cười trong nước mắt, từ từ đánh thức tình yêu tôi lần nữa. Và cũng là người con trai hi sinh nhiều nhất vì tôi.

Cuộc đời này đẹp không phải những tình yêu dang dở, mà những hạnh phúc để lại trong nhau mãi là kí ức vui vẻ nhất.

Người con trai từng ôm tôi, từng ngắm mưa với tôi. Có phải là anh ở kiếp này? Hassan tuy không giống về ngoại của anh, nhưng lại tính cách lẫn những câu nói.

Thật sự tôi muốn chứ. Muốn được ai đó yêu trong thế giới này. Cũng có một thứ gì đó giữ lại, làm tôi hi vọng. Nhưng tôi cũng biết được thế giới này nhân vật chính không phải là tôi, tôi chỉ đang cố thay đổi tương lai của mình tránh khỏi cái chết.

Hassan tuy giống anh, nhưng tôi không muốn biến anh làm người thay thế. Tình cảm tôi chưa xác định được, vì vậy trong sợi dây tình cảm quá mong manh này tôi không muốn làm ai bị tổn thương.

Bởi tôi biết, tôi sẽ không vui vẻ khi mãi phải nhớ đến một quá khứ.

“Asisu”

“Hassan, để tôi một thời gian suy nghĩ. Hiện tại tâm trạng rất rối. Xin lỗi anh”

“Được. Asisu, ta chờ nàng. ”

“Nữ hoàng tướng quân Unas muốn gặp người”

Hassan nghe tiếng Ari ngoài cửa liền bế nàng ngồi lại trên ghế, đem thuốc xoa lại môi nàng, nhẹ cười.

Đến khi Unas vào cũng không có ý định muốn thả tay ra.

“Hassan, ra ngoài đi!”

Unas lên tiếng với giọng nghiêm khắc. Cơn tức anh nhẫn nhưng cũng không thể nhẫn lâu hơn được nữa. Ông bướm cứ lớn vờn quanh nàng khiến hấn sắp nổi điên.

Unas không biết bình giấm chua nhà mình đã tràn chung.

“ ... ”

“Unas, ngươi nên nhớ không có quyền”

Asisu liền tránh né khí lạnh. Hassa trừng mắt liếc sang Unas, đè giọng.

“Nữ hoàng, xin người”

Unas không quan tâm đến những lời kia xoay người chờ đợi nàng. Asisu liền thở dài, phất tay cho Hassan ra ngoài, gọi Ari đóng cửa lại nhìn Unas.

“Chuyện gì sao?”

“Là...”

Unas giờ mới nhận thức được mình lỗ mẩn, tự nhiên chạy vào phòng này rồi đuổi người đi. Thật sự là...tại tin đồn đó...nhưng mà...

“Bên ngoài phao tin, Memphis hôn người...”

Suy nghĩ chậm hơn lời nói, nói xong thật sự muốn vả vào miệng mình. Mà chính xác cũng vì cái hôn đó mà hấn bỏ cả quân hàm chạy đến đây.

Asisu hiện tại ngăn người không biết nói gì.

“Là...Asisu...nàng quá bất cần!”

Unas suy nghĩ một hồi liền quyết định, nghiêm túc. Hấn không muốn mất vợ đâu.

Asisu tiếp tục ngăn người.

“Asisu, lúc này Hassan đã làm gì nàng?”

“ ... ”

“Asisu!”

“...Không có...không có gì”

Unas đứng dậy, đến gần nàng xem xét, là dấu hôn. Hấn lần đầu biết, nhưng trong quân hàm cũng có nhiều người bàn về chuyện này khi nói về gia đình mình. Hấn căn cứ vào đó mà nhận ra. Đặt tay cái trên môi nàng, xoa nhẹ. Asisu tránh né, đôi mắt cục xuống thắm thừng.

Chỉ thiếu cái tai bông của mèo thôi.

“Asisu. Nàng chịu đã kích nhiều đúng không?”

“ ... ”

“Là bọn họ đã nói những lời đó với nàng?”

“ ... ”

“Asisu, nàng không cần vội. Suy nghĩ thỏa rồi quyết định. Họ nếu đã chờ thì sẽ chờ nàng”

“Unas...”

“Chịu nói rồi sao?”

Unas dịu dàng quỳ dưới chân nàng, đưa tay xoa mặt nàng, vén loạn tóc trên vai, chỉnh tốt phía sau. Ánh mắt ôn nhu chảy ra nước khi người khác bắt gặp. Anh cười tươi, xoa vành tay cô.

“Asisu, dù nàng quyết định thế nào, thì không ai trách nàng. Khi một nam nhân yêu thật lòng họ sẽ chấp nhận mọi thứ của cô gái đó. Dù đau đớn. Vì vậy Asisu, mọi chuyện đều do nàng, vết thương nàng gây ra cũng sẽ lành lại. Họ sẽ đều chấp nhận.”

“Unas..”

“Asisu, nàng là tình yêu của ta. Không cần cảm thấy trách nhiệm. Chỉ cần một ít nào đó nàng không tránh mặt ta”

“.....cảm ơn...”

“Được rồi, Asisu đến phòng bếp ta nấu ăn cho nàng”

Unas mỉm cười, đứng dậy, đưa tay kéo nàng khỏi phòng, nắm tay nàng hướng phòng bếp đến.

36. Chương 36

“Nữ hoàng tướng quân Minue đến”

“Ta đã biết mời, tướng quân nghỉ ngơi”

Asisu đặt quyển sách dày lại trên bàn, nhìn ra hướng cửa sổ bóng người vừa đi khỏi. Xoay người nhìn đến Hassan đang nhìn cô. Asisu chưa nhận được bất cứ thông tin gì về Minue đến đây, hẳn là một tướng quân hẳn nên biết chuyện rời đi khỏi nhiệm vụ của mình là như thế nào. Nhất là khi đế quốc Babylon vừa tấn công đến.

Tôi đứng dậy nhìn về phía ánh sáng, Minue đến tôi cũng muốn ra đó gặp anh. Từ khi tôi tỉnh dậy đến bây giờ Minue không có xuất hiện, anh là tướng quân nhất là sau vụ quân đội Babylon lợi dụng thời cơ để tấn công, công việc của anh ngày một dày thêm. Asisu mới khỏi bệnh, công việc còn chất đống dù Memphis đã giải quyết giúp, nhưng nó vẫn không bằng một nửa công việc kia. Thời gian của tôi thư giãn cũng không nhiều.

“Isis nàng biết Minue sẽ đến?”

“Không, chuyện này hoàn toàn bất ngờ”

Hassan bỏ ly trà xuống bàn, đứng dậy đến bên cửa mở ra. Xoay người nhìn nàng đứng ngăn người ra đó suy nghĩ. Hassan càng không muốn Isis bước chân ra khỏi phòng này, từ khi lần hắn dường như nghĩ đã mất nàng thì hắn cũng nhận ra, nơi này có bao nhiêu người là đối thủ của hắn. Gần đây Isis có thể mở lòng mình một chút lại không ít lần bị tên Unas phá đám, hắn còn đang tính kể xử tên này thì tên Minue lại xuất hiện.

Hassan hắn có nên đem giấu Isis đi?

“Isis đi thôi, Minue chờ nàng”

Tôi xoay người nhìn Hassan gật đầu, dù sao ở đây suy nghĩ mọi lý do chỉ bằng dùng thời gian đó đến hỏi Minue thì sẽ tốt hơn. Với lại gần đây nghe Memphis nói có đợt đi săn, anh lại đỡ giúp cho em trai một vết cào, tôi cũng muốn xem tên đầu gối này có bị làm sao không.

Hassan nhìn Isis vẫn lạnh lùng như thế, trông bộ dáng không toát ra chút biểu cảm nào, tâm anh lại lo lắng nhiều hơn. Chỉ có Isis dùng thái độ lạnh nhạt nhất khi muốn biểu hiện cảm xúc lo lắng. Và Isis lo lắng cho tên Minue kia khiến anh khó chịu.

Hành lang vắng lặng, Hassan kéo lấy tay cô ép vào góc khuất, với ánh mắt mở to của cô. Anh liền cúi người đặt xuống nụ hôn trụ. Chiếc lưỡi thơm tho nhỏ nhắn cố tình tránh anh, liền bị anh quấn lấy khiêu khích. Mở mắt nhìn thấy hai gò má bị cưỡng ép đã sớm hồng lên. Chiếc hôn trụ bắt đầu chuyển thành sâu và quyến rũ. Hassan ác ý cắn lên môi đỏ mọng rỉ máu

“Ừm...Hassan...đau...ngô...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng lại bị Hassan nuốt vào, tôi cơ bản là sắp ngẹn. Cái tên này, hôm nay ăn chặn vào gì đây? Tôi sắp hết hơi rồi.

“Isis...”

“Hassan anh bị sao vậy?”

“Không có gì chỉ nhắc cho nàng nhớ có Minue vẫn không được quên ta”

“...Cái này...là ghen...??”

“Ghen...ghen cái gì chứ...sai rồi!”

Hassan đỏ mặt, chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, nhưng vẫn không tránh được vành tai đỏ rực như tôm luộc kia. Asisu lại vui vẻ trên đùa đưa tay nắm lấy vành tai kia, xoa nhẹ. Cảm giác được cái lạnh giá từ bàn tay nhỏ kia, người Hassan liên run lên rồi dần tâm trí liền thấy thích thú lại muốn nhiều thêm. Mắt lại chuyển hướng đến khuôn mặt nhỏ kia rồi lại chuyển xuống dưới phần ngực...Asisu chỉ thấp hơn anh một cái đầu, cơ thể thiếu nữ đầy đặn cùng săn chắc, lại mùi hương trên cơ thể đủ làm bất cứ ai cũng muốn chạm vào. Giọng nói dịu dàng, ăn mặt lại kín đáo, cách hành động khéo léo lại nhẹ nhàng.

Như lúc này, tuy là váy cao cổ, hành động trên đùa của nàng là vô tình. Cũng đủ cho người Hassan nóng lên, nhất là sau cái hôn, cậu nhỏ cũng bắt đầu ngóc đầu dậy.

“Isis, nàng ở đây sao? Minue ở phòng đợi đấy!”

Lúc này Unas xuất hiện như vị cứu tinh của tôi, Hassan lần này như người khác, cách nhìn của anh đối không ít. Chính là tôi muốn thoát khỏi lòng anh lại thấy như gọng kiềm buộc lại rất khó chịu.

“Isis đi thôi!”

Unas nhìn Hassan cau mày liền đem lực rơi xuống bàn tay Hassan khiến anh nói lỏng, tay kia lập tức vòng eo cô kéo vào lòng, kéo xa khoảng cách giữa hai người..

Hassan nhìn đến Unas cau mày, cảnh cáo. Dù gì ở đây đã là người trưởng thành, không được chuyện cãi nhau như trẻ con càng không được để phá tan hình tượng chừng chặc có thể bảo vệ Isis trong mắt ra thành nhiều mảnh.

Và điều này hai con mãng thú đều hiểu, nên trận sét điện liên tục nổ trong không gian.

“Isis, hấn không biết ghen nhưng là ta có! Nàng thích Minue, nếu gặp hấn rồi nàng quên ta đúng không?”.

Unas dùng ánh mắt cùn con cục tai ôm Isis vào lòng nói giọng nỉ non. Tất cả các nữ nhân đều dễ mũi lòng khi nhìn vật dễ thương đó là cách hấn học được từ lời nói trong quân đoàn. Hấn cũng muốn Isis có một chút gần gũi với hấn như Memphis tới nhóc đó không biết bao nhiêu lần chiếm thuận lợi phía nàng, nàng lại không hay biết. Isis của hấn thì hấn không cho phép ai chạm vào.

“Unas, anh ghen làm gì. Tôi cũng không có quên anh”

“Thật...thật chứ?..”

“Ừm là thật”

“...Không tin, chứng minh đi!”

“Chút...”

“Asisu!”

“Nàng...nàng vừa mới...không là mơ đúng không?”

Asisu chỉ lắc đầu, đưa tay xoa đầu Unas mỉm cười lắc đầu, rồi bàn tay lại trượt xuống xoa má anh, dần đưa tay cái lên môi anh ấn nhẹ chà sát.

“Nếu là mơ thì xóa đi”

“Không.”

Unas nắm lấy tay cô lắc đầu. Hắn được nàng được tình cảm của nàng. Như vậy bao công sức hắn cố gắng rất lâu đã không phải là hi sinh hay trong tuyệt vọng. Asisu nhận định hắn rồi. Unas cúi đầu sững nịnh ôm lấy trán nàng kê lên trán mình dụi đến.

Bên này hạnh phúc bên kia tro tàn. Nét mặt của Hassan không mấy tươi sáng cho lắm, hắn tức điên người, tên Unas là cáo già, hoàn toàn là cáo già chính gốc. Chết tiệt! Hắn không chịu thua đâu

“Asisu nàng đừng bỏ ta”

“Isis nàng phải chịu trách nhiệm với ta!”

Hassan lên tiếng, đồng thời cũng theo đó là giọng nói nam nhân khác liền vang lên phía sau ba người.

37. Chương 37

Asisu dừng động tác, xoay người khi nghe giọng nói kì lạ kia.

“Asisu nàng phải chịu trách nhiệm với ta!”

Nàng nhớ nàng không có làm gì để phải gọi là từ chịu trách nhiệm, còn cái kiểu Asisu đó là sao? Cái giọng nghe như ức phụ kia...

“Minue? Anh vừa nói gì?”

“Nữ hoàng đã lâu không gặp, vết thương của người như thế nào?”

“Minue, tôi có chuyện muốn nói với anh, đi theo tôi. Hassan, Unas các anh đi làm việc của mình đi!”

Unas nhìn người ngọc thoáng chốc thoát khỏi, lòng liền thấy hụt hẫng, trong đầu đã nghĩ đến thăm hỏi mười tám đời tổ tông của hai tên phá hoại kia. Nhưng bên ngoài hắn cần giữ hình tượng với nàng, tránh bảo bối nhìn hắn thành kẻ bạo lực. Unas liền cúi đầu tuân lệnh rồi đi.

Hassan nắm thành quyền phía sau lưng cúi đầu rồi đến phòng thuốc. Hắn quyết định giết chết mấy tên lăng quăng bên cạnh nàng, quá chướng mắt. Mục tiêu đầu tiên là tên Unas kia, tiếp theo là Minue. Lần này không độc chết bọn hắn, Hassan quyết chôn chôn dưới đất cả đời.

Asisu không biết những nam nhân kia đã bắt đầu rục rịch hậu cung. Từ đó Hạ Ai Cập, Thượng Ai Cập không còn yên bình nữa....Nhân dân vẫn thế, nhưng thêm chút nữa là nhàn rồi thì hỏi về tin tức của nữ hoàng.

“Hôm nay, ai thắng?”

Dù đó là chuyện sau này, nhưng hiện tại tại chỗ nữ bắt đầu nguyên nhân cuộc chiến vẫn không hay biết. Nàng vẫn đau đầu về tình hình hiện tại của Hạ Ai Cập, còn các tấu chương giúp Memphis quản lý ở Thượng Ai Cập. Gần đây cư dân, thuyền buôn, buôn lái cập cảng Hạ Ai Cập ngày một đông, các luật cũ bắt đầu thiếu thốn. Asisu cần lập ra một luật mới, bổ sung sửa đổi một luật khác. Tuy vậy muốn sửa lỗi luật thì phải kiểm tra mấy mấy tháng, rồi xem xét, công bố, rồi áp dụng. Thời gian vốn vẹn mất 3 năm, nhưng tình hình bây giờ đang cần gấp.

Thật nhức đầu.

“Asisu...nữ...hoàng...”

“Memphis như thế nào? Cai trị, tình hình hắn ra sao?”

“....”

Câu nàng mở miệng hỏi tại sao là Memphis không phải là hắn? Từ ngày nàng mất tích, hắn đã rất lo lắng, hắn cũng biết nàng thế nào...tại sao...nàng cứ đưa dùi dằm cho hắn rồi sau đó liền giẫm nát nó đi?!

“Bộ hạ cai trị rất tốt, tình hình Thượng Ai Cập vẫn đang phát triển rất nhiều”

Tôi nhìn Minue cúi đầu quỳ dưới đất, giọng có chút khác lạ, bèn đến đỡ anh đứng dậy. Ánh mắt Minue nhìn tôi có chút chớp động rồi quay đi nơi khác. Khó hiểu, tôi liền kéo tay anh ngồi lại trên ghế đưa ly nước cho anh.

“Minue lần này anh sao thế? Còn dám dẫn quân đi rời nước như thế anh biết tội chưa?”

“Thần...”

“Là tướng quân của Ai Cập luôn đặt vị trí an nguy nhân dân lên làm đầu. Anh hiểu không? Một vị vua dù chết đi vẫn có người khác lên thay, nhưng để nhân dân chết hết thì đất nước đó không bao giờ có vua”

“Nữ hoàng thứ tội, thần biết sai!”

Minue lập tức quỳ dưới đất nhận tội, tôi đành kéo anh đứng lên lần nữa. Lúc chạm vào anh có chút cảm giác nóng, bàn tay như lửa đốt. Tôi nhìn ánh mắt anh, đôi mắt kia đã đủ nói anh ra sao.

“Minue anh bị sốt rồi! Sao lại chạy tới đây?”

“Nữ hoàng đừng bỏ ta”

Minue nắm chặt bắp vai nàng, dùng sức. Khiến Asisu đau đến đỏ mặt. Cô không nói, chỉ vòng tay ra sau ôm lấy thắt lưng anh, ôm anh ngồi lên giường, đưa tay kiểm tra nhiệt độ trán. Nó thật sự rất nóng.

“Đợi tôi lát, ta gọi Hassan”

“Không! Không muốn! Asisu ôm ta...”

Càng nói sắc mặt anh càng đỏ bừng, nếu người ngoài nhìn vào chỉ là bị cảm, nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu nguyên nhân gì. Minue tiếp tục mở mắt to bán manh, còn không biết mặt dày ôm lấy cổ cô mà cọ cọ.

Asisu cứng ngắt lại muốn ăn đậu hũ của tôi. Tên này quá đáng!

“Minue bỏ ra!”

“Asisu muốn ôm”

“Ôm nữa sẽ ngã đấy!”

“Ngã trên giường sẽ không sao đâu!”

38. Chương 38: Thuộc Hối Hận

Trong khi Minue đang nghĩ cách bán manh, tiếp tục kiểm cô ở bên mình. Hấn đã quá lâu trở thành kẻ nhúc nhát khi đứng trước mặt nàng, quá lâu để chịu nhìn nàng bị các nam nhân khác quần lấy. Bây giờ, hấn có đủ thể lực, đủ mạnh còn đủ lòng tin nhân dân để lật đổ ngôi vị Memphis được sánh đôi với nàng. Minue hấn không muốn làm tướng quân chỉ bên nàng kẻ kẻ như cái bóng trước đám nam nhân luôn che khuất nàng khỏi hấn.

Asisu cần nhìn thấy hấn, rồi nàng chỉ cần nhìn thôi, mọi thứ khác, kẻ cản đường. Minue hấn không ngần ngại xử lí.

“Minue, gần đây nghe nói phía nam Thượng Ai Cập xảy ra bạo động!”

Trong suy nghĩ của mình, Minue không biết Asisu đã yên vị ngôi trong lòng hấn, nàng đã bắt đầu suy nghĩ chuyện khác. Nhìn người nhỏ ngôi trong lòng có chút lo âu, tay đặt lên cằm mình miết nhẹ, nàng chỉ nghĩ được đến đó mà không nhận ra không khí này rất mờ ám sao?

“Nàng nói bạo động của nhân dân phía Nam Thượng Ai Cập sao?”

Dù nghe rõ hấn vẫn hỏi vì... hấn đã tạo ra nó, nhân dân ở đó bị cướp bóc hoàn hành, còn lao đao với bệnh dịch gần đây. Minue chỉ cần cho thêm tin xấu vào đất nước sẽ có chút bạo động nhỏ, miễn là không luyện lụy đến nàng, còn có sẽ không gây hại đến tính mạng về người là được.

“Gần đây thuyền buôn cập cảng Hạ Ai Cập rất nhiều, còn có cẩn thận tình báo của các nước khác.”

“Asisu không thích vụ bạo động đó sao?!”

Tôi quay đầu nhìn anh, câu nói của tôi và anh không ăn nhập gì với nhau hết. Bất quá hấn nói đúng ý tôi, tôi không thích vụ đó xảy ra ở đất nước mình.

“Ta không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với an ninh đất nước. Là tướng quân của một nước ta tin Minue anh có thể làm được!”

“...”

Minue nhìn ánh mắt kiên định của nàng, vòng tay ở eo càng siết chặt. Nếu nàng đã muốn, hấn sẽ bỏ đi ý niệm đó, nhưng nhất quyết không bỏ tay nàng. Nữ hoàng của hấn là người hấn yêu, không phải cái nhìn

ngưỡng mộ mà là hình bóng rạo rực khắc trong tim. Sẽ có một ngày hắn đứng trên đỉnh cao sánh vai cùng nàng.

Nhưng hiện tại...

“Asisu ta đau đầu, ôm ta đi!”

Điều kiên quyết phải tận hưởng phút giây này, sau này đến Thượng Ai Cập lại phải xa nàng, cả ngày của hắn thật buồn chán lắm đi.

Minue dụi đầu vào cổ nàng, ra sức cọ như cún con đòi chủ vuốt ve. Asisu mỉm cười thở ra, dù gì đối với nàng cũng đã đáp trả tình cảm của Unas và Hassan, Minue nàng nợ hắn đến một tình yêu trần trở. Kiếp trước hắn yêu nàng, âm thầm như cái bóng, kiếp này hắn yêu nàng nhưng không biết vì sao hắn lại trở nên hỗn đản như thế này. Có lẽ Asisu ngủ một giấc dài mở mắt nhìn đời tương lai cũng đã thay đổi.

“Minue, ta thích người là chính mình, không cần vì ai hết, không cần vì bất kì ai mà thay đổi”

“Asisu, nàng biết...tình cảm...”

“Ta biết khi gặp lần thứ hai nơi sân tập, khi ta đưa bánh Hassan làm cho người, dù không phải tay ta làm, nhưng có vẻ ánh mắt kia đã rất thất vọng khi ta chỉ có công đem đến, nhưng hành động người ngược lại hoàn toàn...Minue lúc đó người ăn ngon lành!”

“Không! Nàng sai rồi, ta ăn vì nó là tay nàng mang đến, vì nàng ta đủ kiên nhẫn chờ đến khi Asisu tự tay nấu ăn cho ta mỗi ngày...”

“ ... ”

“Nhưng ta muốn nàng thưởng thức món ăn ta hơn...”

Minue quay đầu đi che dấu đỏ mặt, nhưng vạch đỏ ở đôi tay đã tố cáo hắn. Tới nhìn anh lắc đầu, đưa tay chạm vào má anh đẩy anh về lại, nhói người trao anh cái hôn nhẹ. Anh vẫn luôn đáng yêu như vậy dù kiếp trước hay kiếp này, trước mặt cô luôn là bộ dáng như thiếu nữ động tình đầu như thế, e thẹn, ngượng ngùng, còn có chút tỏa ra ta đây che chở được cho nàng, lại nói sắc mặt luôn thay đổi khi làm theo từng cử chỉ của ta.

“Minue, anh đáng yêu đấy!”

“...T-Thật, thật sao?”

“Ừm, anh luôn như thế. Thật không ngờ...chắc...một vị tướng lại đỏ mặt nha!”

“Đừng đùa nữa, ta biết rồi”

Minue đặt nàng xuống giường, đi ra ngoài tìm ngáo nước tấp lên mặt mình. Ở với nàng thật không thể kiềm chế cảm xúc của mình, tim cứ thế đập gia tốc thật sự rất. Ngượng!

39. Chương 39: Unas Giận

Asisu rời khỏi phòng mình vào sáng sớm, đi ra vườn thuốc, tự tay mình tưới cây. Nhìn những giọt sương đọng trên lá, mầm non đang nở. Thời gian thư giãn của cô cũng chỉ nhiều đó, cuộc sống nhẹ nhàng thư thả, không cần chạy theo cuộc sống tất bật ngoài, cũng chẳng cần căn đầu óc. Cuộc sống của một người bình thường vẫn tốt chán những người cai trị như cô.

Tôi nhìn vườn được xanh ươm, nhẹ nhàng đọng sương nhỏ rung theo gió, căn ngực hít lấy không khí trong lành, tự cho là thỏa mãn. Tiếng bước chân ngày một gần, tiếng bước chân của Ari, chỉ có cô gái đó mới gặp tôi buổi sáng như thế này.

“Nữ hoàng”

“Ari có chuyện gì?”

“Các triều thần đã vào phòng, mời người đến chủ trì buổi họp”

“Được, Ari đem điểm tâm cho Unas với Minue đi!”

“Rõ thưa nữ hoàng.”

Ari xoay đi, tôi nhìn bóng cô thở ra, hôm nay là ngày đầu tuần, thường lệ buổi họp triều sẽ diễn ra, những lần đó tôi phải đối mặt rất nhiều kẻ sách của mấy lão cáo già, thật sự rất mệt. Cũng đã lâu, tôi quen cách gọi nữ hoàng của Ari, dù vậy tôi vẫn luôn giữ sự quan tâm Ari như một người chị em, kiếp trước chỉ mình Ari bên tôi, cũng chỉ có cô gái đó chăm lo, săn sóc tôi từ nhỏ đến lớn. Kiếp này cũng vậy, Ari hết mực chăm lo cho tôi, tôi cũng không muốn để cuộc đời cô ấy khổ thêm. Là một người chủ tử, tôi muốn tạo điều kiện tốt nhất cho Ari sống vui vẻ, an nhàn đến cuối đời.

Vì tôi nợ cô ấy.

Asisu xoay người về phòng mình, đổi một chiếc váy đen, cổ chữ V, phía dưới xẻ một đường dài, mang vào đôi guốc cao, nhờ Ari đeo thêm vương miện hình rắn hổ mang ngắn đầu nhe răng trong tư thế tấn công.

Xong mọi chuyện, Asisu mới đến cửa phòng họp. Đưa tay nhẹ đẩy cánh cửa ra, các triều thần nhìn cô đều cung kính cúi đầu.

“Nữ hoàng vạn tuế”

“Mời mọi người đứng dậy. Đầu ngày, ta muốn biết tất cả thông tin xảy ra trong những ngày qua.”

Asisu khoác tay, ngồi trên ghế chính điện êm của mình. Ánh mắt thay đổi sắc liệm, cùng âm trầm nguy hiểm, không phải là ánh mắt của thường ngày luôn hiền hòa.

Unas cùng Hassan phía dưới triều có rất nhiều lần rùng mình khi gặp ánh mắt đó lướt qua. Nói thật, Asisu thường ngày hiền hòa ra sao thì hiện tại trong công việc lại nghiêm khắc, mưu mẹo bấy nhiêu. Họ không kiến nghị gì khi nàng thay đổi như vậy, trong chốn triều đình có thể lấy mạng mình ra đánh cược từng phút giây, Asisu dù không muốn giết cũng phải giết, mặc khác ngay từ nhỏ Asisu đã tự rèn cho mình một tinh thần thép để đối chọi các tình huống bất ngờ xảy ra. Họ đi theo nàng từ khi mới lên 7 đến giờ đã trở thành thiếu nữ, tính cách nàng ra sao họ đều hiểu, chính vì vậy không vì một ánh mắt mà họ đối với nàng chán ghét. Ngược lại còn thấy khó chịu, Asisu gánh vác một vị trí như thế rất nặng nhọc, có thể chứng minh những thành quả của cô hiện tại thể hiện như thế nào, cũng hiểu Asisu chịu áp lực đến mức nào.

Vì vậy họ luôn biết, dù trên địa vị cao nhưng Asisu chưa bao giờ vui vẻ.

— _ — — —

Buổi triều kết thúc sau hai nén nhang, Asisu được Ari đỡ về phòng mình, ăn chút đồ ăn, thay đổi y phục rồi bắt đầu đi thám thính tình hình nhân dân.

Tôi vừa bỏ thìa cháo vào miệng, chống cằm suy nghĩ, lúc trước những lão quần thần rất hay bắt bẻ đủ mọi thứ, nhưng dần lớn lên các cuộc thử thách cũng dần giảm, trong triều hiện tại cũng đã chỉ còn hai ba người, nhưng không phải là hết vẫn còn có nghĩa vẫn có thể bị hành, nhưng sau khi tôi tỉnh giấc, thì trên triều không còn bị như vậy nữa, ngược lại tôi còn nhận rất nhiều ý kiến hay từ họ.

Chuyện gì đó đã thay đổi sao?!

“Nữ hoàng, người ăn táo này, do đế quốc Assyria tặng đấy”

“...Algon sao rồi?!”

“Hoàng đế Algon của đế quốc Assyria nói sắp tới sẽ đến thăm người. Hẳn..khụ, ngài nói nữ hoàng phải ăn hết nho, đừng phụ lòng hân...khụ nô tỳ nhâm”

Asisu đặt ly nước xuống nheo mắt nhìn Ari, tủm tỉm cười.

“Người có thành kiến với hấn sao?!”

“...Nô tỳ không dám”

Ari cố gắng giọng tránh đi thái độ chán ghét của mình xuất hiện trước mặt nữ hoàng. Nhìn Ari như thế, tôi càng vui vẻ hơn, nhưng cố gắng nghiêm giọng.

“Người khi nào thích nói dối?!”

“Nô tỳ...được nô tỳ nói, người không nên thân thiết với cái tên hoàng đế Algon đó, hấn sai người bắt nữ hoàng như vậy. Người còn đối xử tốt với hấn!”

“Ari, là hai đế quốc không nên để hiềm khích giữa hai quốc, nhân dân chỉ là người chịu khổ nhất”

“Nữ hoàng, nô tỳ hiểu tấm lòng của người, nhưng dù thế nào vẫn tránh xa hấn ra càng xa càng tốt!”

“Được, được. Ta nghe lời em được chưa. Đi thôi chúng ta trễ giờ hẹn với đám nhỏ mất!”

Asisu đặt cốc nước xuống, đứng dậy xoay người ra cửa. Nhưng bên ngoài đã bị chặn lại một người, cô không thể ra ngoài, lui ra vài bước. Ngăn người nhìn lên, là Unas, hấn đứng đó làm gì?!

“Unas?!”

“Asisu những lời Ari nói có thật không?!”

“Lời gì?”

Tâm chợt nhớ lại, hoảng hốt, tôi nhớ lúc nãy cùng nói chuyện với Ari, cả hai không để ý có người bên ngoài, nhưng tôi không chắc Unas nghe được gì, chỉ có thể đành đánh trống lảng sang một bên.

Nhưng tôi lại không ngờ, Unas thường ngày không thích truy cứu vấn đề của người khác hôm nay lại cố ý không muốn bỏ qua!

“Asisu nói cho ta biết, là Algon đem quân đến bắt nàng đúng không?!”

“...”

“Nàng tại sao cần gạt chúng ta, hấn bắt nàng đúng không?!”

Unas bước tới ngày một gần, bắt lấy tay Asisu, siết chặt. Bị ăn đau nằng cau mày vùng vẫy.

“Unas bỏ ta ra, đau quá. Buông ra! Ta là nữ hoàng, ta muốn làm gì đó là việc của ta!”

“Cái gì?!”

Unas đang giận, chuyện nguy hiểm của nàng lại đi giấu, còn bây giờ đem tước vị ra với hắn. Ngọn lửa trong lòng như bị thêm dầu, anh càng nổi nóng hơn, nàng tự xưng là nữ hoàng khiến cảm giác của hắn xa lạ, hắn luôn muốn giữ lấy nàng nay vì hai tiếng nữ hoàng từ miệng nàng khiến hắn không thể với tới, hắn càng tức giận.

Unas ghì chặt nàng vào lòng, cưỡng bức nàng áp vào tường cúi người hôn trụ môi cô. Nụ hôn trật buồm, nhưng rồi sức lực của nữ tử không thể bằng nam tử, Unas bắt đầu cưỡng hôn nàng, kiềm hai tay bên vai mình, môi lưỡi buộc nàng hòa quyện cùng mình.

Ari đứng một bên, đứng tại nơi khó xử. Nàng hiện tại không biết làm gì, Asisu bị Unas cưỡng hôn nhưng nàng nhảy vào sẽ bị đại nhân này giết ngay. Đừng tưởng ngày ngày tên đó hiền lành nhưng đúng chuẩn cáo đội lớp người đẩy, nhưng mà để nữ hoàng... Cuối cùng Ari quyết định ra ngoài đóng cửa, có lẽ chuyển đi lần này phải hoãn lại vào buổi chiều, còn nữa thà đắc tội với nữ hoàng để mềm lòng chứ không chết dưới tay quỷ.

Tôi nhìn Ari cầu cứu, liền bị cô gái đó cúi đầu với ánh mắt bất đắc dĩ ra ngoài, cánh cửa khép lại. Mắt mở lớn nhìn gương mặt trước mặt, hàng mi dài, dày, nhắm tịt bất chợt mở ra nhìn tôi. Mắt anh có tơ máu, chứng tỏ đã tức giận đến mức nào.

Unas chưa bao giờ tức giận trước mặt tôi, nhưng tại sao một khi anh tức giận đáng sợ thế này.

“Unas....buông ra..”

“Asisu nàng cơ bản thuộc về ta, vì vậy lần sau đừng bao giờ đem chức vị ra dọa nạt ta!”

Unas thả môi cô ra một chút, nói thầm bên tai, rồi cúi đầu liếm láp lấy da thịt bên cổ trắng ngần, còn ác ý hạ xuống dấu răng. Hai tay đã không còn an phận bắt đầu hoàn toàn.

40. Chương 40: Nguy Hiểm 2

“Không Unas, ngừng lại đi mà..”

Cơ thể bị Unas kích thích liền nóng lên, nhưng nhiều hơn cảm giác hưởng thụ là nỗi sợ đang len lỏi bên

trong tôi, nó như một con ác ma đang quẩn lấy tâm trạng rối loạn này. Tôi sợ anh, sợ ánh mắt tức giận đó, sợ cả hành động mạnh bạo lúc bây giờ. Unas như một con mãnh thú, không còn ý trí để có thể nói chuyện, tôi tưởng chừng anh sẽ cắt tôi ra từng miếng nhỏ rồi ăn vào bụng. Cảm giác bị cưỡng bức rất khó chịu, tuy tình cảm tôi dành cho anh là tình yêu thật, tôi không còn xem Unas hay Hassan là người thay thế của các anh rồi, tôi chấp nhận buông quá khứ thì làm ơn đừng để tôi tuyệt vọng với tương lai.

“Unas...làm ơn đi..”

Unas chỉ định dọa nàng một lát, nhưng thân thể nhỏ này thật sự quyến rũ, thu hút ý muốn của anh ngày càng nhiều càng nhiều thêm từ yêu, anh tưởng chừng mất đi lý trí, cộng với ngọn lửa trong lòng chưa nguôi anh nhận không nhận ra hành động của mình quá thô bạo cho đến khi môi chạm vào chất lỏng mặn chất ấy.

“Asisu...”

Ý trí của anh mới bắt đầu hoạt động lại, nhìn đôi mắt như nai con sợ sệt, bộ dáng co rúm người kia. Anh đã tự hỏi mình làm sao vậy? Chỉ vì tức giận đã dọa nàng sợ đến mức này?! Đưa mắt nhìn xuống cổ tay anh đã nắm giữ, Unas nhận thấy mình quá mạnh bạo, nàng sẽ vỡ mất. Bất cứ điều gì, anh vẫn muốn nàng nhìn anh với ánh mắt dịu dàng hơn là sợ sệt như thế này.

“Asisu, xin lỗi. Đừng sợ ta có được không?!”

Unas đưa tay chạm vào khuôn mặt nàng, định gạt đi nước mắt đang lăn kia, nhưng Asisu đã vội tránh né, như cảm giác một mối đe dọa đối với mình. Lúc trước Memphis cũng có làm chuyện bất cẩn như thế này, nhưng hẳn là em trai cô, với một vị trí gãy dựng đến đây cô biết hẳn có thể kiềm chế được, nhưng Unas lại khác, anh đối với cô như một cảm giác mạnh bạo, và đầy thù hận, không phải như thường ngày cô gặp anh nữa, khoảng khắc đó Unas thật sự không phải là anh. Đó là điều khiến cô lo sợ, Unas sẽ đánh mất lý trí của mình mà giết cô khi anh bị hoặc bị ám sát hay gặp nguy hiểm về mất trí nhớ không? Cơ bản Unas không thể nhận ra cô khi tức giận, vậy có thật trong lòng anh có cô sao?!

“Unas ra ngoài đi!”

“Asisu ta...”

“Ra ngoài!”

“...Được ta đi, nhưng nhớ rằng xin nàng ta thật sự không cố ý...chỉ là...ta không muốn bức tường nàng đặt giữa mối quan hệ này...”

Unas buông Asisu ra, xoay người rời đi.

Đội bóng anh dần biến mất, Asisu theo tường tuột dần người xuống đất, vươn tay ôm chân mình, úp mặt

mà khóc. Cô thật sự quá sợ hãi.

Sau buổi sáng hôm đó, Asisu vội ra khỏi hoàng cung, đến chỗ hẹn với những đứa bé học trò nghèo, nàng vui chơi, vẫn phát quà cho chúng, nhưng ánh mắt sâu thẳm kia đã không còn ý cười nữa. Unas đứng bên cạnh nhìn nàng, lòng bắt đầu trùng xuống đau nhói. Hassan thấy Asisu có điểm không đúng liền đến bên khuyên nàng về sớm, mọi chuyện đã có quân lính lo lắng. Asisu gật đầu với Hassan rồi từ chối đi kiệu, tự mình đi bộ nhìn Hạ Ai Cập của mình một vòng rồi mới về cung điện, lúc đi ngang qua bờ sông Nile, Asisu đã đem một nhánh hoa tím gần bờ thả xuống mặt nước rồi đẩy nó trôi đi, ánh mắt mông lung nhìn cánh hoa dập dừ trong nước rồi mất hút.

Hassan nhìn nàng ngẩn người như thể đành đến bên, nắm lấy bàn tay nhỏ thấm nước ướt át của nàng mà lau khô, rồi kéo nàng đứng lên, dịu dàng cười

“Về thôi, hôm nay như thế đã đủ”

“ ... ”

Asisu không nói chỉ nhìn anh, Hassan không quan tâm ánh mắt mọi người xung quanh như thế nào, nắm lấy tay nàng dẫn đi, cho đến khi nàng mệt mới đưa nàng lên kiệu ngồi. Hắn chỉ có cách đó khiến nàng giải tỏa được tâm trạng buồn phiền trong lòng.

Hassan nheo mắt nhìn chiếc kiệu đi sau có người ngọc đang ngủ, liền xoay sang liếc mắt nhìn Unas, lặng lừng nói

“Là người làm nàng như thế!?”

“ ... ”

Không nghe được câu trả lời của hắn, Hassan nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ một.

“Unass, ngươi đã làm gì nàng!!!”

“Ta làm gì ngươi không cần biết!”

“Ngươi dám khiến tâm trạng nàng ra nông nổi thế kia không cần biết sao!”

Unas vẫn im lặng đi tiếp. Hassan tiến lên một bước liền bị cung cấm ngay dưới chân mình. Unas cũng chẳng tốt hơn, hai mũi tên hướng hắn bắn đến, hắn liền đem gương tuốt ra chặn dứt. Rồi một trận mưa

tên hướng cổ kiệu đến, quân lính bảo vệ xung quanh bắt đầu tuốt gươm ra nghênh chiến, một số người đã bị thương. Một đội binh tinh nhuệ khi lơ là phòng thủ cũng rất dễ khiến mạng sống đi đến tử thần.

“Bảo vệ nữ hoàng”

Phía dưới ai đó nói lớn, quân liền tập trung quanh cổ kiệu, gần gao bảo vệ, Ari trong kiệu đã bắt đầu cẩn thận nhìn nữ hoàng đang ngủ say càng nguy cấp hơn.

“Báo! Chúng ta bị bao vây”

Một quân lính lên tiếng báo cáo tình hình, Unas và Hassan nghe xong cau mày vội chạy đến bên quân lính phân thuốc, rồi vội đến gần kiệu.

“Ari, Asisu sao rồi?!”

“Nữ hoàng không biết làm sao ngủ không tỉnh”

Giọng nói Ari gấp gáp, tình hình càng trầm xuống đến đáng sợ.

41. Chương 41: Thuốc Mơ

“Công chúa như trúng thuốc mơ, gọi không tỉnh được!”

Ari nói trong đứt quãng, bây giờ ánh mắt đỏ hoe, bàn tay run run cố kéo giữ lấy bả vai Isis lắc mạnh.

Hassan nghe xong lời nàng, vội sốc mạn che lên, kéo lấy Asisu ôm vào lòng phóng thẳng lên ngựa, phi đi. Unas ở phía sau yểm trợ ngăn chặn từng bước nhóm người áo đen sắp lại gần nàng. Điều mà anh không hiểu, Isis trúng thuốc mơ khi nào?

Bên này, Ari vội rút gươm, leo lên ngựa khác phi nước đại phía sau ngựa Hassan. Unas chặn một mũi tên, nhìn bóng ba người kia rời đi sớm, lập tức hét lớn với quân lính.

“Chú ý phá vòng vây bảo vệ nữ hoàng!”

“Rõ!”

Ngay sau mệnh lệnh là tiếng đồng thanh của cả đội. Ai nói họ là đội quân tinh nhuệ? Ai đào tạo họ thành

những mũi tên sắc bén? Hôm nay nếu một sơ suất nhỏ cũng có thể bỏ mạng, nữ hoàng của họ không phải sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm sao. Chuyện ám sát nữ hoàng là chuyện xảy ra như cơm bữa, như thế họ hôm nay quân lính của nữ hoàng quá chủ quan rồi. Chỉ là những vết thương nhỏ ngoài da, quân lính Hạ Ai Cập có thể đối đầu được để bảo vệ cho vị lãnh đạo duy nhất trong lòng họ, cũng là người cho những quân lính, người từng đứng dưới chế độ thấp kém nhất một con đường sống này.

Kiểm vun lên, mặt trời chiếu rọi kết hợp thành những đường sáng gọn lیم và sắc bén, sau hai nén nhan, đội quân Hạ Ai Cập đã phá nát vòng vây của nhóm hắc y nhân kia, Unas đem một tên còn sống lên tra hỏi, nào ngờ hắn chưa mở miệng một mũi dao sắc bén đã bay cắt qua cổ hắn. Tiếp theo đó trong lùm cây lớn trên đồi, xuất hiện thêm một đoàn quân nữa, bóng đen dẫn đầu bước ra, nhìn Unas với vẻ khinh khỉnh cùng hả hê, với chất giọng ồn ồn hắn nói

“Đúng là tướng quân Hạ Ai Cập có khác, hay thuốc mơ của ta không có hiệu nghiệm nhỉ?! Rasa?”

Ngay lập tức một người thanh niên tên Rasa ăn mặc rách rưới từ phía sau lưng hắn đi ra quỳ xuống chân hắn, rồi rít thưa.

“Thưa đó là loại thuốc mơ cực mạnh, có thể hạ chết một con voi, nhưng hắn ta...hoặc có thể nó đã chuyển cho người khác!”

Unas nheo mắt nhìn người tên Rasa kia, rồi giật mình nhận ra lúc sáng đó là tên ăn mày khi anh vừa gặp khi tuần tra sau giờ triều, lúc đó Asisu đang làm việc trong phòng công văn nên anh để Hassan bảo vệ. Unas gặp hắn ta đúng hơn người tên Rasa kia tiếp cận anh trước, với bộ dáng một nhóc ốm yếu anh giúp đỡ, không ngờ Unas không nhận ra được vết sần trên tay hắn từ đâu ra, cuối cùng là anh hại Asisu.

“Các ngươi là thuộc hạ của ai?”

“Điều đó ngươi cần biết chăng? Vậy đợi đến gặp thần đã!TẤT CẢ LÊN CHO TA!”

Sau mệnh lệnh, một cái phất tay, nhóm người áo đen như nấm xuất hiện bao vây lấy đoàn quân. Bây giờ đoàn quân lính Unas cũng đã kiệt sức sau đợt phá vòng vây kia, họ thở không hết hơi lại xuất hiện thêm một nhóm nữa, còn là tăng gấp bội với nhóm trước. Cơ bản quân Unas trong tình thế nguy hiểm.

Mặc khác, Unas trong tâm bắt đầu khó chịu về cái kế bĩ ỉu kia. Asisu không phải đang yên đang lành mà trúng thuốc mê, với lại ở trên ngôi vị chùng ấy năm anh không tin Asisu là người dễ dàng trúng độc như vậy. Nàng không bao giờ để phòng những người thân bên cạnh nàng...

“Tướng quân!”

Một tướng lĩnh lên tiếng, cảnh báo khi thấy anh thần người. Unas nhìn hắn rồi nhìn đoàn quân địch. Một tiếng dứt khoát.

“ĐÁNH!!!”

Asisu mở mắt đảo nhìn quanh, cô vẫn ở phòng mình, vẫn là căn phòng của nữ hoàng Hạ Ai Cập. Chống tay từ từ ngồi dậy, đến bàn tự rót cho mình cốc nước. Tiếng nước đổ xuống cốc vàng bắt đầu từ tiếng tong tong cho đến rọt rọt có vẻ tẻ nhạt. Bây giờ cánh cửa đột nhiên mở ra. Asisu xoay người nheo mắt nhìn đến.

“Asisu, nàng tỉnh rồi!”

“Unas sao? Thì mới vừa ngủ dậy thôi mà, mấy giờ rồi?!”

Unas nheo mắt, đi phía sau là Hassan. Hai người bước vào đến bên cạnh cô, Unas đưa tay sờ trán Asisu.

“Asisu nàng không nhớ gì hay sao?!”

Cơ bản nàng đã ngủ mất một ngày trời sau vụ ám sát lần đó, lần đó tình thế cấp bách Minue đem quân đến kịp nếu không anh cũng có thể bỏ mạng nơi đó. Cũng rất may quân lính bị thương không mất mạng, nhưng đáng tiếc khi bắt được tên nắm đầu nhóm áo đen kia thì hắn liền tự vẫn không chịu khai ra người chủ mưu.

Hassan kéo tay Asisu nhìn vào mắt cô một chút rồi cau mày nhìn Unas lắc đầu, sau lại chuyển ánh mắt ôn nhu nhìn cô mỉm cười.

“Buổi triều đã tổ chức ngày hôm qua rồi nữ hoàng. Bây giờ không biết người có nhã hứng cùng thưởng hoa với tôi?!”

Vừa nói, Hassan vừa kéo Asisu sát vào lòng, cho đến khi ôm trọn nàng trong vòng bàn tay, nhẹ mỉm cười nhìn ánh mắt ngơ ngác của nàng nhìn anh.

“Asisu, đi ngắm hoa đi, mùa này hoa trong vườn cung đã nở rồi. Chỉ một ngày hôm nay thôi!”

“Được, cũng lâu rồi không có đến vườn hoa nhỉ!. Không biết ai chăm sóc không?!”

“Điều này nàng không cần lo lắng”

Hassan cúi người hôn lên má rồi cọ nhẹ cằm trên vai nàng. Ôm người ngọc ra khỏi phòng.

“Asisu!!”

Lập tức Unas nắm tay áo cô lại, với ánh mắt long lanh cùng cầu xin, như một con cún bị chủ bỏ rơi, thúc thít nói.

“Nàng bỏ ta đi sao?!”

“Được rồi đi chung thôi!”

Asisu nghiêng đầu nhìn anh mỉm nhẹ môi, nắm lấy tay Unas rời khỏi phòng. Nàng không biết phía sau lưng là những dòng điện cực lớn đang đấu nhau.

Hassan khẽ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Unas

“Kẻ tiểu nhân!”

“Trong từ điển của ta không có ghi từ đó!”

Unas lại mỉm cười với thái độ khiêu khích. Hassan vội khôi phục lại bộ mặc khinh khỉnh.

“Ta chỉ không ngờ loại tướng quân như ngươi lại có bộ dạng đó. Chắc, nếu để cấp dưới biết mặt mũi còn đâu. Chắc chắc!”

“Im mồm cho ta!”

“Ta làm gì đâu nào. Chắc!”

Hassan liếc nhìn Unas, rồi ôm lấy vòng eo nhỏ của Asisu bế lên, khi nhận thấy hành động hốt hoảng của nàng, anh mỉm cười hân nhẹ lên môi nàng, rồi dịu dàng nói.

“Ta không muốn để nữ hoàng của ta phải mỏi chân!”

42. Chương 42

Ba tháng trôi qua.

Kể từ sau vụ ám sát, Asisu chẳng nhớ gì về nó cả. Ngay cả trước đó ra sao.

Hassan vẫn im lặng, cho đến khi cô tự mở miệng hỏi điều gì đó kí lạ trong kí ức mình còn thiếu sót, anh mới kể cho cô nghe.

Nhưng còn chuyện xảy ra giữa cô và Unas, Hassan không thể biết để kể.

“Nữ hoàng, nàng thực sự cùng Unas đã làm gì?!”

Asisu ngồi trước công văn ngược mắt nhìn anh.

Cô với Unas làm gì sao?

Cơ bản cô không nhớ.

Từ sau giấc ngủ dài khi bị bắt ở Assysia đó, Asisu một khi bị ngắt là kí ức liền trống rỗng những chuyện sau đó đều không nhớ tới nữa.

Unas với cô thật sự đã làm gì?!

“Hassan, hôm nay anh không có việc làm sao?!”

“Hôm nay bệnh nhân không có, thầy thuốc phải nghỉ việc rồi. Nữ hoàng người xem làm bệnh nhân của ta đi”

Asisu trừng anh, rồi đưa mắt chăm chú vào công văn viết cái gì đó. Rồi tiếp tục lật quyển sổ khác ra nhìn thử.

“Hassan công việc đề điều củng cố lại tốt chưa?”

“Rồi! Nhưng chuyện này không phải của thần. Nên hỏi Unas. Gần đây hấn chỉ biể đi chơi”

Hassan ngồi xoay cốc trà, từ từ nhấm nháp một quyển sách y học. Công việc hôm nay của hấn chỉ cần ở đây bảo vệ cho nàng. Còn chữa bệnh hấn còn vài đồ đệ và vài tên thầy thuốc phân bố khắp các khu vực trên Hạ Ai Cập này nhờ đỡ.

Nói trắng ra hấn cầm đầu bọn chúng.

Chính vì vậy, chọc ai không nên chọc vào nữ hoàng, kéo ngài thần y của Hạ Ai Cập này cho vào sổ đen chỉ có đường chết.

Banh!

Tiếng động từ cửa truyền vào, sau khi lời nói Hassan vừa dứt.

“Ta không rảnh như người nhàn rỗi cả ngày.”

Unas bước vào với bộ đồng phục hằng ngày, vải mỏng cho mùa hè, ở khe ngực không biể cổ tình hay vô ý để vạt áo tách ra thật rộng, lộ ra nước da mặt cùng cơ bắp tám mùi của hấn.

Asisu ngẩn đầu nhìn Unas đến gần bàn mình với trang phục cùng phong thái như vậy. Cô không suy nghĩ gì cuối đầu tiếp tục làm công văn.

“Chuyện tuần tra thế nào?”

“Tốt, Asisu nàg ăn sáng chưa?”

“Chưa!”

“Hassan!!!!”

Unas nghiêng răng nghiêng lợi nhìb Hassan.

Kẻ nào đó ngồi uống trà tỉnh bơ.

“Ta có một bữa trưa lãng mạn rồi”

“Người cũng không được bỏ đói nàg!”

Hassan nhún vai, cơ bản Asisu đang làm khó hấn.

Asisu đã ăn gần một tiếng rồi.

Unas sau khi tuần tra hay vào đây phá rối việc làm của tôi. Việc làm đẹp đẽ nhất là đem tiểu thụ chuyển qua Hassan-tiểu công chăm sóc hấn. Công việc của cô sẽ yên tĩnh một chút.

Trọn cả đôi đường.

Hassan bên này đem ánh mắt ai oán nhìn cái người ác nhân ác đức đem chuyển trắng thành đen đổ hết tội về phía hắn kia. Còn Unas chết bầm bên tai luôn có ý định gây chiến.

Hắn không ngại chiến, nhưng cái chính cả hai đều muốn ở đây.

Asisu nàng thật ác độc!!

“Nữ hoàng, sứ giả sứ Babylon đến tìm người”

Bên ngoài có tiếng của Ari, đúng là Ari. Giọng của cô hầu gái này khi đứng trước mặt tôi luôn bộc lộ bản chất thật.

Là lo lắng.

Đúng tâm trạng của tôi, sau khi nghe Hassan nói về vụ ám sát không thành đó ở gần chân hoàng cung, thì vẫn chưa điều tra được gì. Sứ giả Babylon tự nhiên đến nơi này, còn bất thành linh như vậy. Có điều gì đó lạ thường.

“Ari, sứ giả bọn chúng đến mang theo gì không?!”

Hassan cùng Unas bây giờ cũng lo lắng không kém. Memphis đã trở về Thượng Ai Cập một tháng trước, quân đội ở Hạ Ai Cập mới được phục hồi lại sau cuộc chiến mới Babylon xâm lược Thượng Ai Cập.

Đội quân tinh nhuệ của quân đội Thượng và Hạ chênh lệch nhau rõ ràng, không những thế. Nếu quân địch tấn công một trong hai phần của Ai Cập, quân bên kia sẽ không cứu được.

Nếu Babylon tấn công Thượng Ai Cập, Asisu cố gắng cũng đủ quan viện trợ cho bên đầu nguồn, nhưng nếu là Hạ thành mũi nhắm cơ bản Memphis không thể đến kịp hỗ trợ.

Còn có nếu Asisu là quân địch sẽ chọn đường tấn công Hạ Ai Cập trước sau đó dồn quân đánh Thượng Ai Cập. Cách tốt nhất không tổn binh lực.

Ragash là một lão cáo già nếu đúng như vậy chắc chắn sẽ không tha cho Hạ Ai Cập.

“Ari vào phòng đi”

Ari đẩy cửa vào phòng, nàng không liếc nhìn hai người nam nhân còn lại một cái đi thẳng đến bàn Asisu cúi chào. Trong mắt nàng hiện tại chỉ có nữ hoàng.

Tôi nhìn Ari trong lo lắng lên tiếng trấn an.

“Không sao. Tình hình tốt nhất là bình tĩnh giải quyết mọi việc ngay bây giờ. Ari sứ giả Babylon đó mang theo những gì?”

“Hắn nói sinh lễ...”

Ari khó chịu mở miệng, nhưng chưa nói hết câu Asisu đã đứng phắt dậy đập bàn.

“Hắn đang ở đâu?”

“Ngoài cổng thành”

“Không được! Unas đem quân siết chặt xung quanh thành trì, kiểm soát tất cả những kẻ đi ra vào thành. Cấm không được lơ là! Hassan tập trung quân đội lại. Ari đưa lệnh này cho các tướng cầm quân trong thành tìm cách giải tán nhân dân ở các nơi tập trung đông. Sau đó đem quân hỗ trợ cho cổng chính. Mọi việc làm trong nửa nén nhang. Đi ngay!”

Trong sinh lễ cơ bản không báo trước, bọn chúng đến có ý đồ.

Kể mình nghe suy nghĩ của bạn đi ^^

Bí rồi -.-

Bây giờ ngồi tâm sự với độc giả xem có cái ý tưởng nào hay ho nảy ra hay không. Viết truyện không có hồi kết là xong á ^^!!

Các nàng của ta ơi. Ta nói thật suy nghĩ của mình khi đọc sơ qua truyện Nữ Hoàng Ai Cập nhé.

Đầu tiên mình không có hào cảm về nhân vật Carol nhưng không phải là ghét. Mọi thứ Carol có hiện tại đến cuối chuyện đều thuộc quyền sở hữu của Asisu trước đó. Có thể nói Carol là người thứ ba trong chuyện tình cảm, khi Carol xuất hiện Memphis đã có hôn ước với Asisu. Trước đó còn rất yêu thương nhau, có một trang truyện mình có đề ý tới tác giả về cảnh Memphis đi sẵn sự tử về cầu hôn Asisu nữa kia. Về chuyện họ là chị em ruột của nhau mình không bàn cãi gì về việc này vì đó là truyền thống của quý tộc Ai Cập. Carol còn mang thêm một tội phá hủy một đất nước biến mất hoàn toàn trong lịch sử khi nàng bị bắt cóc và cho đến khi được Memphis cứu ra, bên cạnh đó, Carol luôn có lợi thế hơn so với Asisu vì nàng là người thể giới hiện đại kiến thức rộng lớn, khoa học cùng luật pháp văn minh, còn có khi xuyên qua Carol được nhân dân tôn sùng là nữ thần sông Nin, từ đấy nàng không có một lời giải thích (ừ cứ cho rằng nàng không có cơ hội để giải thích đi). Còn bản tính ngây thơ hay láu lỉnh của người nàng có thật hay không thì không ai biết, mà mình công nhận có một đứa....ngu như vậy, bị bắt cóc một lần vẫn không biết sợ là gì, tiếp tục chạy lông nhông kiểu như mình ham học hỏi lắm vậy. Tuy vậy dù sao, chẳng phải trong mỗi con người đều có một phần bóng tối và ánh sáng hay sao. Nếu như Asisu đã vào vai nhân vật ác thì Carol cần

gì bộc lộ bản tính ác độc của mình mà vẫn ngồi lên được ngai vàng làm nữ hoàng, còn dùng Asisu làm vật lót chân cho nàng đứng không. Có trách thì trách bác tác giả thôi.....

— — — — —

E...hèm bây giờ mình nói về Asisu, nàng là nữ hoàng Ai Cập trước khi Carol tới, được yêu thương được nâng như trứng vắn hững như hoa, nên bản chất tiểu thư trong nàng trở nên rất mạnh, từ nhỏ thứ gì không có thì dùng đủ thủ đoạn, dùng đủ mọi cách để cướp đoạt cho có mới thôi. Nàng quên rằng mình là nữ hoàng quên rằng mình có sắc đẹp, quên rằng mình còn Hạ Ai Cập. Vì muốn cướp nam chính, Asisu không từ mọi kế hoạch tìm cách giết hại Carol cũng tìm đủ mọi cách đem Carol biến mất khỏi nơi Ai Cập, ngay cả chuyện bán đứng đất nước mình. Nàng trở thành con ác quỷ khi Carol, bản chất nuôi dạy từ nhỏ bộc lộ thẳng thừng khi nhìn thấy mọi thứ của mình dần biết mất, từ đó nàng bắt đầu dẫn đến công việc giết người.....Mất tình yêu cuối cùng nàng lại mất luôn tính mạng cho những hành động ngu ngốc của mình. Chỉ là nếu bạn có thể nghĩ lại kết thúc kia có đáng cho một vị công chúa không, nếu khi cuộc sống nàng không bị sáo trộn???? Kết thúc của chuyện có thể nói là mỹ mãn, nhân vật ác phải chết (ừ đó là chắc chắn), nhân vật chính thánh mẫu sẽ sống hạnh phúc cả đời (ừ đó là định luật). Vậy nếu xây dựng một nhân vật ác trong khổ, khổ trong nỗi đau, đau chuyển luôn sang hận thù và thủ đoạn, vậy nếu bạn là tác giả bạn để nhân vật đấy chết??? (Điển hình ông tác giả đã cho Asisu chết.... -.- thật ông ta cũng quá nhẫn tâm rồi.- Nhưng mà cái kết cho Asisu xem như khá hay khi cô được giải thoát.) <<Mình đang muốn chơi kết thúc mở như ổng đây ^^>>

Tuy vậy cũng chỉ có thể trách ông tác giả, số phận nhân vật ra sao nở hoa hay tươi sáng đều do người viết tạo nên.

Hà hà.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi, bây giờ tới lượt các nàng bình chọn nào, nói cảm nghĩ của mình nào.... Asisu????????hay Carol????????????(thật sự mình không ghét hai cô gái này mà là nhân vật Memphis, người đàn ông đeo bông, thích cái mới lạ)

Hè hè cho chút cảm nghĩ đi nào. ^^

<<Khai thông khai thông bộ óc>>

43. Chương 43: Sính Lễ

Asisu ngồi trên thành lớn đưa mắt nhìn xuống thành.

Dưới thành lớn, một tốp lính bao quanh thành một bông tròn nhỏ, khá dày xung quanh đám người mặc trang phục của Babylon, cùng những rương lớn nhỏ khác nhau.

Sứ giả ngược mắt nhìn thấy bóng người trên thành, đoán được man mác đó là nữ hoàng.

Vì chắc có nữ nhân nào có thể ngồi vị trí cao như vậy, được canh phòng kỹ lưỡng ngay cả tướng quân Unas nổi tiếng chiến mã cũng yên lặng bên nàng.

Chỉ có thể là một nhân vật

Nữ hoàng Ai Cập- Asisu.

“Thần-sứ giả Babylon ra mắt nữ hoàng.”

“Ồ thì ra là sứ giả Babylon....”

Asisu nhắm mắt, nhấp một ngụm trà quét mắt nhìn những chiếc rương lớn nhỏ bên dưới, còn có sứ giả Babylon.

Sứ giả kia là một nam nhân trung niên tầm năm mươi tuổi gì đó, bộ râu dài, màu da màu đồng. Sau lớp vải thượng hạng, không dấu nổi cơ thể cường tráng của lão ta.

Asisu chỉ biết nhắm mắt cười, trên đầu hiện ra duy nhất một suy nghĩ.

Quan văn với quan võ của Babylon không thể phân biệt được nhỉ?!

“Sứ giả Babylon không biết đến đây có chuyện gì?”

Asisu đặt tách trà trên bàn, vẫn tư thế ngồi nhìn, âm thanh bình thản nhẹ nhàng, khiến người nghe không lạnh mà run.

Sứ giả sau cánh tay đã chà sát làn da. Lão trên chiến trường quá nhiều năm, không nghĩ đến việc sẽ bị bại dưới một nữ nhân, lại đáng tuổi con cháu. Và điều quan trọng hơn cô ta chẳng hành động gì ngoại trừ giọng nói.

Xem ra chuyến đi lần này khó mà thành.

“Sứ giả Babylon?”

Asisu lại lên tiếng nhắc nhở ông không lão không mở miệng. Vẫn với chất giọng bình thản đấy, ánh mắt như lưỡi liềm lướt qua quân Babylon phía dưới.

“Ngọn gió nào để quốc Babylon lại nhờ sứ giả sang Hạ Ai Cập chúng tôi thế kia?”

“Nữ thần Ai Cập, bệ hạ Babylon nghe danh tiếng của người đã lâu, ngưỡng mộ người từ khi còn trẻ cho đến bây giờ. Hôm nay bệ hạ lệnh thần đem sính lễ sang cưới người”

“Nếu ta không đồng ý?”

“Chuyện này...nữ hoàng xin đừng quyết định vội. Hôn ước của người đã được tiên hoàng lúc trước định sẵn, nếu người hủy hôn ước e là...”

Sứ giả ngậm ngừng e dè nhìn thái độ Asisu. Đáng tiếc nàng vẫn bình thản ngồi nhìn hẩn như xem hề.

“Vậy ra cái này là uy hiếp sao?”

Nàng vẫn ngồi trên ghế cao, ngắm nhìn khung cảnh khuôn mặt bình thản chẳng khác gì người qua đường, xem như chuyện này không liên quan đến nàng.

“Sứ giả Babylon không biết sính lễ có gì đây?”

Dừng một lát Asisu lại liếc vào các rương nhỏ.

Sứ giả kia tưởng đạt được mục đích của mình liền cung kính chấp tay.

“Ở đây có 17 rương châu báu 34 rương lụa là ngấm vóc, 14 rương trang sức, 28 rương là cống phẩm và các thứ có giá trị khác. Còn có bệ hạ tự mình sẵn một con sư tử đến làm sính lễ”

Sứ giả bắt đầu vờ đem sách ra đọc, liệt kê. Asisu nheo mắt ước tính số lượng cân nặng từng cái. Đợi lâu nói xong cô liền lên tiếng.

“Hoàng đế Babylon chàng quá chu đáo đi. À, dường như có phải người đọc thiếu hay không?”

“Thưa...thần không biết mình đọc thiếu gì”

Asisu rời khỏi ghế, đứng trên thành, mỉm cười như gió xuân nhìn sứ giả.

“Thứ nhất sính lễ thiếu vũ khí. Nếu chàng muốn cưới hỏi ta, nguyên tắc người Ai Cập đem con dao đã giết sư tử đến đây. Thứ hai, theo phong tục của Ai Cập, nếu đưa sính lễ thiếu chàng thì phân sính lễ phải thêm 35 xe lương thực. Thứ ba, sính lễ đưa đến sẽ được người nhận sính lễ đưa ra kiểm tra rồi mới quyết định nhận hoặc không!?”

Asisu phát tay, quân lính bắt đầu tự tiện dùng đao phá nát hòm từng hòm một, một số người đem lửa thiêu trụi hòm kia.

Lật tay không kịp, lời Asisu vừa dứt liền bị tấn công, sứ giả Babylon lâm vào khốn đốn, lui không được tiến không xong. Hắn lập tức rút đao ra trợ chiến.

“BẮN!”

Một tiếng lệnh lớn, mưa tên từ cổng thành bắt đầu đổ xuống đến quân lính bên dưới. Lúc bấy giờ trong các rương vàng bạc châu báu bắt đầu nhuộm đỏ, kẻ sống sót chặt vật bỏ ra bỏ chạy, kẻ bị thiêu cháy nhảy ra khỏi rương vội vàng la lớn tìm nước.

Ngày đó quân Babylon đánh tan tác, đem một trận thắng lớn cho Hạ Ai Cập lấy làm tự hào.

Về sau, khi Ragash nhắc lại về chuyện đó, hắn chỉ biết dùng ánh mắt yêu chiều ôm lấy vợ mình. Người đầu tiên phá nát kế hoạch của hắn sau mấy tháng.

Nhưng hiện tại Ragash vẫn chưa gặp nàng, cũng chưa có tình cảm gì với nàng.

Và khi gặp nàng lại là chuyện sau này.

Đế quốc Babylon

Ragash ngồi trên điện lớn, vò nát tờ tấu trên tay.

Trước khi sứ giả Babylon chạy đi, còn văng vẳng nghe câu nói người trên thành.

“Nhắc với bộ hạ Babylon, ta không thể nhận sính lễ này, ngược lại đây là sính lễ ta tặng hắn hãy nhận lấy”

Ragash nổi từng đợt gân xanh trên trán mình, cắn răng.

Nữ nhân ngạo mạng.

Hắn nghe nói nhiều về người này, nhưng chỉ là lời đồn thổi lần này không nên khinh địch.

Một nữ hoàng từ nhỏ xây dựng Hạ Ai Cập như vậy hắn sao lại sơ suất nghĩ nàng kẻ lụy tình?!

Trận đánh này không chạm đến được, Asisu nghĩ gì hắn không hiểu được.

“Lệnh binh lính rút quân. Sau hai tháng sẽ bắt đầu kế hoạch mới”

Ragash đứng dậy, khoác tay rời khỏi phòng, ánh mắt lướt qua nhìn trời.

Nàng thật ra là người như thế nào?

“Thật muốn gặp mặt”

Từ nhỏ hắn có sang Ai Cập một lần, lúc đó còn quá nhỏ để quan tâm đến chuyện tình cảm. Nhưng một ánh mắt tròn xoe, sâu hoáy từ cô bé nhỏ nhìn mình. Sau này mới biết cô bé ấy tên Isis, một đứa con của hoàng đế Ai Cập.

Nhiều năm rồi hắn cũng quên khuấy mất đi.

44. Chương 44: Sinh Lễ 2

Hôm nay là ngày mưa.

Asissu đứng nhìn ngoài cửa, những giọt mưa lất phất đầu mùa.

Thế đã sang đông.

Cô chắc sau đợt mưa này, những ngày sau sẽ là ngày mưa tầm tã.

Cơn mưa nay mới thật sự khởi đầu.

Asisu nhớ sau đợt Babylon âm mưu chiếm Hạ Ai Cập đó, Ragash không biết làm gì bắt đầu im hơi lặng tiếng.

Cái im lặng đến đáng sợ.

Ragash trước giờ là lão cáo già đội lớp người. Chính cô đã được kiểm nghiệm hơn chục năm vào kiếp trước.

Hắn không những là kẻ bạo lực, mà còn bản năng muốn lấy mạnh diệt yếu.

Asisu còn nhớ, đêm đó. Khi lễ cưới đã kết thúc, con ác ma đó đã trỗi dậy như thế nào. Vẫn với khuôn mặt đó, nhưng dưới ánh trăng mờ nhạt hắt lên mặt hắn là đôi mắt mãnh thú sâu xé con mồi.

Đêm đó, dù trí óc, lẫn trái tim đau lòng tột cùng. Asisu vẫn chỉ cầu mong một cái tên, một bóng hình xuất hiện.

Nhưng...có lẽ mọi thứ đều vô vọng.

Chùng ấy năm sống với Ragash, chùng ấy sự dày vò, chùng ấy nỗi đau.

Có thể bây giờ Asisu chẳng cần gì nữa rồi. Chẳng cần một chút gì về vòng tay ấm áp, cũng chẳng còn hy vọng gì đó về tình yêu.

Memphis, chúng ta là chị em!!

Trở lại với thực tại, giọt mưa lạnh tanh, phát vào mặt. Asisu mới tỉnh người từ từ đưa tay đóng cửa.

Ô! Sao nước mưa lại có vị mặn nhỉ?!

— — — — —

Asisu đem vương miện rắn hổ mang đội trên đầu, mài tóc đen mượt như thác mặc kệ cho Ari chải chuốt. Cô vươn tay choàng lấy áo choàng làm từ lông chuột lửa, thắc lại dây trên cổ rồi rời khỏi phòng.

“Nữ hoàng!”

“Hử?”

“Còn vòng tay”

“Để đó đi, ta thấy nặng”

“À vâng”

Ari vội đặt vòng tay xuống bàn, cúi đầu chạy ra cửa vội đóng lại rồi đi phía sau nữ hoàng.

Gần đây nữ hoàng rất ít nói, cười cũng chẳng còn. Càng về đông, ánh mắt đen láy kia càng sáng rực, chỉ cần liếc một chút đã đủ khiến người ta đắm vào đó.

Nữ hoàng ngày càng hút hồn người.

“Ari, trời lạnh rồi, giữ ấm cho mình đi”

“Vâng”

“...Gần đến ta thấy người thức khuya thêu gì đó. Định tặng cho ai à?”

Asisu mỉm cười nhìn Ari, lập tức cô nô tỳ đỏ mặt. Miệng nói lấp bắp nhưng mở miệng cũng không ra.

Nhìn thấy thế, Asisu xoay người đi, không nói gì thêm. Nhưng Ari phía sau mặt lại càng đỏ như quả gấc.

“Gần đây, mật thám của Hittite thế nào rồi?”

“Người nói...”

“Chẳng phải người luôn theo dõi hần sao? Võ thuật của Unas dạy cho chắc người cũng đã thuộc lòng như lòng bàn tay...”

Ari ngẩn đầu nhìn bóng lưng Asisu đi trước mặt.

Là kẻ hầu hạ nữ hoàng từ nhỏ, cô là kẻ nắm rõ được tính cách của người này hơn ai hết. Nhưng suy nghĩ của nữ hoàng vẫn không thể nắm rõ được.

Asisu luôn trầm tính, im lặng, thật ra mọi thứ cô nhìn nó rất rõ hơn người trong cuộc.

“Asissu!”

Giọng nói phát ra từ phía sau, ngay lập tức một bóng đen vội vọt tới ôm chầm lấy cô.

Mùi hương quen thuộc sộc vào mũi, vòng tay cùng giọng nói ấm áp đã lâu không gặp liền phát ra.

“Ta nhớ nàng!”

Asisu biết chẳng ai khác là Memphis, chỉ có hần cần gọi một tiếng thì cô không thấy ánh sáng, cũng chỉ có hần khiến cô chôn sâu vào lồng ngực bằng cái ôm ấm áp. Mặc dù...

Memphis nhỏ hơn cô.

Tôi thật sự ước chế khi Memphis ngày càng cao hơn cả tôi-chị hần.

Cái định lý nào để nam giới cao hơn nữ giới vậy chứ?

Còn cái luật lệ nào không cho tôi ở thế giới nữ tôn?!

Mặc dù Ai Cập lúc bấy giờ phụ nữ thật sự không bị phân biệt đối xử.

Nhưng tôi vẫn muốn biểu tình!!

“Asisu. Nàng nói xem, có nhớ ta không?”

“Không!”

Asisu ngẩn gợn xúc tích, trả lời và quay đi.

Memphis đứng chết trân tại chỗ, tay kéo giạt Asisu về lại phía mình.

Cúi người...cường hôn!

Hỗn đản.!

Hần ác ý cắn mạnh vào môi nhỏ, chờ cửa động mở rồi vui vẻ tới đo tìm hương thơm mật ngọt.

Lần đầu hôn cũng là ngày gặp nàng khi nàng chọc tức hần gọi hần là bệ hạ. Lần hai..ừ hần cưỡng hôn, không phải tại hần...mà là...đúng, tại trang phục nàng mặc quá quyến rũ. Lần ba...à không nhiều lần sau đó, hần-vua của Ai Cập...khụ...hôn trộm nữ hoàng Asisu khi nàng đang ngủ.

Và giờ...Memphis thật không thể cưỡng lại bờ môi ngọt ngào chín mọng kia được.

Dù là chị, thì hần biết cuộc sống của hần sinh ra đã định trước. Là Asissu không ai khác, chỉ mình nàng hần mới có thể sống yên bình trong cung đài lạnh ngắt này. Chỉ mình nữ nhân này mới khiến hần sống tiếp qua từng ngày dài, chỉ mong có thể bên cạnh nàng.

“Asisu nói với ta, nàng yêu ta!”

Memphis chần chờ nhả bờ môi thơm ngọt ra, chuyển mắt ôn nhu nhìn người trong lòng, le lưỡi liếm lấy sợi chỉ bạc trên môi nàng, phía dưới vòng eo, bàn tay to nhẹ nhàng siết chặt nàng lại, như thật sự muốn đem nàng khảm sâu vào lòng.

Ai bảo nữ hoàng của ta thật biết trêu người.

Asisu ngược mắt nhìn hấn, đứa em ngày nào còn thích bám chị bây giờ khác quá. Chẳng phải cô tạo điều kiện cho Carol cùng hấn ở một chỗ sao? Tại sao còn chạy đến đây bám lấy cô? Không phải kiếp trước khi hấn gặp Carol thì vứt cô ra một số ngày nào cũng ôm ôm ấp ấp cô ta sao? Khi thì bảo cô ta thối lại đại lưng, khi thì vòng tay, rồi áo choàng, vươn miệng rồi tới cả ghế hoàng phi cũng để cô ta sửa tên sao.

Bây giờ tới đây làm cái quái gì? Kiếp trước kiếp này hấn bị người khác nhập?

“Nói đi nào!”

Memphis rất kiên nhẫn, dễ dàng lấy bảo bối nhỏ để nói ra câu mãn nguyện.

Chỉ là Ari không có mắt, thích ưa nhìn thôi.

“Nữ hoàng, nô tỳ được tướng quân Hassan nói, người phải đến đại điện gấp. Sính lễ của đế quốc Hittute vừa mang đến, còn có thái tử Izumiru đang chờ”

Memphis mặt bắt đầu đen xuống liếc mắt nhìn Ari..

45. Chương 45: Hoa Tuyết Lam

Asisu đến đại điện.

Thực chất là nhờ Ari khuyên giải Memphis hấn mới chịu buông tha cho cô để đến đại điện.

Izumi khác với Ragash nên dễ dàng được quân lính cho vào thành, cùng các đại thần đứng dưới sảnh.

Còn về Asisu. Cô không nhớ hình dáng của thái tử Hitte ra sao nữa, chỉ nhớ hấn có một mái tóc bạc, mềm mượt<= đó là cô nghe lời đồn.

Kiếp trước, Izumi vì yêu Carol mà đến Ai Cập, Asisu vì yêu Memphis mà bắt nhốt hấn dưới hầm tối. Vậy xem ra hai người gặp nhau như một cái duyên. Sau khi đế quốc Hitte bị Memphis diệt sạch thì cô cũng không nghe thông tin gì về nó nữa. Ấn tượng khi cô gặp Izumi chỉ là vóc dáng khá được, giọng nói thì có

phần hùng hồn, gan góc, hấn thường giấu một thanh kiếm sau gáy thì phải.

Cô chỉ nhớ được nhiều đó, gương mặt hấn cũng không có thật trong kí ức của cô.

“Nữ hoàng”

Đến đại diện, các vị thần có mặt đều nhìn cô cung kính chào. Asisu phất nhẹ tay, đến ghế đệm nhìn qua một lượt, rồi dừng lại ở người trúm kính đầu, trang phục Hitte. Cô đoán đó là sứ giả.

“Sứ giả Hitte?”

“Thần sứ giả Hitte, phụng mệnh thái tử đến gửi sính lễ cho người thừa nữ hoàng tôn kính Ai Cập.”

Lúc này Memphis đã đứng bên cạnh Asisu kéo cô ngồi xuống ghế đệm, hấn đứng trên đỉnh cao, chen vào khi cô chưa trả lời.

“Sứ giả Hitte, mời người đem về sính lễ. Ta khi sinh nhật của ta mười 16 tuổi, ta đã tuyên bố Asisu sau này là hoàng phi của ta. Lúc đó sứ giả Hitte cũng có mặt không lẽ không nghe? Hay cố tình không nghe thấy?!”

Memphis đổi hấn giọng lạnh lùng liếc nhìn sứ giả, lão này hấn trông khá quen, tuy bờ râu khá dày nhưng trên gương mặt vẫn không có một chút nét nhăn nào. Hấn thật sự già sao?

Còn nữa. Vài ngày trước, mật thám từ Hạ Ai Cập trở về thông báo trận chiến mưu kế của Ragash gần đây với nàng.

Điều này cũng nhắc cho Memphis nhớ, Asisu cũng đã đến tuổi phải lấy chồng. Hiện tại, Memphis không thể đợi nàng chấp nhận, nhưng hấn càng không muốn dùng chức vị hay luật lệ trói buộc nàng bên cạnh, cái hấn muốn là trái tim chứ không phải thể xác của nàng. Hấn vẫn sẽ đợi.

Nhưng bọn nhãi bên các nước khác vẫn đang mê mẩn thôn tính Hạ Ai Cập. Chuyện này thật sự nguy hiểm đến Asisu.

Sứ giả khúm núm cúi đầu.

“Bệ hạ Ai Cập xin đừng tức giận. Thái tử Hitte chấp nhận đổi mảnh đất phía đông màu mỡ cho Ai Cập khi nữ hoàng đồng ý hôn ước này!”

Lời sứ giả vừa nói ra, Asisu không để tâm, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Em trai à! Với đất nước giàu mạnh và chị mình, em sẽ đổi ai đây?

Hay sẽ vẫn như lần trước? Bán chị đi cho đế quốc Babylon?!

“Hỗn láo! Người đâu đem sứ giả Hitte ra chém!”

Memphis đập bàn lập tức đứng dậy, hét lớn.

Asisu chợt giật mình với quyết định của Memphis, hấn định làm trò gì vậy?

“Memphis...”

“Đế quốc Hitte dám xem thường nữ hoàng Ai Cập. Là hoàng phi sau này của ta. Đây như một lời khiêu khích của đế quốc đối với Ai Cập. Ai Cập quyết đón chiến!”

Sau lời nói rành mạch, Memphis nắm chặt lấy tay nàng khi chợt thấy ánh mắt gợn sóng khi nghe lời sứ giả nói. Chắt giọng dịu dàng, ôn nhu trấn an.

“Ta sẽ không đổi nữ hoàng Ai Cập lấy một mảnh đất nhỏ của nước khác. Cũng sẽ không bán hoàng phi của mình cho kẻ khác!”

Memphis liếc nhìn sứ giả bên dưới do quân lính đến túm lấy.

Asisu nhìn quanh một chút. Ari nói có thái tử đến vậy thái tử Hitte ở đâu?

“Khoan, bề hạ. Ta có điều muốn hỏi”

Memphis nhìn nàng, rồi đưa tay cho quân lính ngừng lại, đặt nàng ngồi trên ghế đệm, kiên nhẫn chờ đợi.

Asisu cũng hiểu Memphis đang thuận hết sức theo ý mình nên bắt đầu mở miệng.

“Sứ giả Hitte. Ta không thấy thái tử Hitte không biết đang ở đâu?”

“Thái tử vẫn đang đợi người đồng ý mới xuất hiện”

Asisu nhìn thoáng qua những chiếc rương rồi nhìn lại hấn.

“Sứ giả mong mang sính lễ về đi. Ta từ trước đã định sẵn hôn lễ, với lại ta đã có người trong lòng. Không thể nhận.”

“...Được, thần sẽ đem sính lễ trở về, nhưng trước khi đi, thần được giao một câu hỏi của thái tử gửi đến nữ hoàng mong nữ hoàng trả lời rõ”

“Được”

“Vào hai năm trước, Ai Cập diễn ra một lễ hội, thái tử đã tình cờ gặp người ở vườn hoa khi đi lạc. Không biết nữ hoàng có còn nhớ hoa trong vườn là loại hoa gì không?”

Asisu nghĩ đến hai năm trước, buổi lễ cô có mặt duy nhất là ngày sinh nhật của Memphis, cô có đi ra ngoài vườn, có gặp một người nhưng hẳn xưng mình là sứ giả Hitte mà? Hoa trong vườn mùa đó...

“Tuyết Lam”

“Câu trả lời đúng rồi. Cảm ơn nữ hoàng. Thần xin quay về báo với thái tử”

“Sứ giả, mời người về nói với thái tử Hitte, tuy không có duyên vợ chồng, nhưng hai nước vẫn là bạn, mời thái tử đến thăm Ai Cập một ngày nào đó”

“Thần xin chuyển lời của người...Thần xin lui”

Sứ giả lui ra, Asisu gọi nô tỳ chuẩn bị thức ăn đồ uống cho hắn rời đi.

Xem ra chuyện này giải quyết nhanh chóng.

— —

Đoàn ngựa lộc cộc ra khỏi thành, dời đi thật xa, một tên tiểu tốt phi ngựa đến chào tay.

“Thái tử!”

“Về thôi, ta vẫn còn cơ hội!”

Izumi mỉm cười, tháo xuống bộ râu giả, thay đổi trang phục vứt ra sa mạc, lên kiệu ngồi rời đi.

Lần này không thành công, nhưng hắn chắc sẽ giữ được trái tim nàng.

“Hoa Tuyết Lam-Tình yêu đợi chờ!”

46. Chương 46: Đế Quốc Abyssinia-masshashiqhi

“Ai đây? Memphis?”

Tôi nhìn người mặt mũi lấm lem trước mặt mà dò hỏi cậu em trai bên cạnh.

Thật ra tôi đang ở Thượng Ai Cập, và là nơi cửa sông. Vào buổi sáng đẹp trời.

Sau chuyện Izumi mang sính lễ đến, và chuyện Ragash sử dụng sính lễ để tấn công thành thì Memphis một hai kéo tôi đến Thượng Ai Cập.

Tôi không có gì khác hơn là chấp nhận cùng đi. Vì đó là cách tốt, tôi là nguyên nhân để các nước biến làm lá chắn xâm lược Ai Cập, vậy nên rơi đi là chuyện tốt, còn một chuyện nữa.

Tôi cũng muốn góp sức của Memphis trong thời kì khó khăn này. Hiện nay Hạ Ai Cập và Thượng đang bước vào thời kì đổi mới, những luật lệ vừa đưa ra cũng gây không ít khó khăn cho người dân để làm theo. Phải mất một tháng mới vào nề nếp.

Vì vậy tôi bắt buộc hợp tác với Memphis.

Và hôm nay, tôi cùng Memphis đi thăm hỏi người dân bên cảng.

Có lẽ lúc trước các Pharaong sẽ không làm chuyện này, nhưng hôm nay có Asisu thì mọi ý nghĩ đều đổi khác.

Đi dạo một ngày trời, đến giữa đường có một người đen đúa, lấm lem bùn đất quỳ rạp dưới chân hai người không chịu đi. Asisu nhìn thấy Memphis nhìn nàng ta khó chịu nên hỏi nhỏ.

Memphis nhìn người mình yêu, rồi nhìn nô tỳ nữ kia, lạnh lùng mở miệng.

“Đây là nô tỳ giúp việc ở bờ cửa sông thôi. Nàng không cần bận tâm!”

Nói đoạn, Memphis quay sang quát lớn với nô tỳ nọ.

“CÚT!”

“Khoan! Người tại sao lại chặn đường đi? Người tên gì?”

Asisu vội ngăn Memphis lại trước khi quân lính đến xách cô ta đi. Nhưng khi người kia ngẩng mặt lên, với giọng nói làm cô chết đứng.

“Carol. Tên tôi là Carol, nô tỳ được cứu ở sa mạc kia!”

“...”

“Asisu”

Memphis ôm lấy eo cô khi cô sắp ngã.

Đúng nếu ai gặp bộ dáng của Carol bây giờ thì đều không tưởng tượng được. Nước da trắng của cô ta cũng chuyển thành màu mật, đôi mắt xanh ngọc không sức sống, mái tóc vài dần bết đi, ngã màu nâu khói. Nhìn bộ dáng của Carol bây giờ, thật không dám nghĩ chỗ nào xuất hiện giống nữ chính thánh thần nữa.

“Nữ hoàng, tôi đến chỉ cảm ơn người vì đã cứu nô tỳ hôm đó. Nếu không có người nô tỳ đã chôn thây ở nơi sa mạc.”

“Ta không cần, đứng lên đi. Người theo ta về cung! Người đâu đem cô ta tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ đồ mới cho cô ta!”

Asisu lạnh lùng phát tay. Nhìn sang Memphis.

“Memphis, tại sao nô lệ như thế này?”

“Asisu, ta...”

“Nữ hoàng xin bớt giận.”

Khi Memphis đang lưỡng lự không muốn giải thích, một lão già nua, cúi đầu cung kính thưa.

“Tôi là người cai quản nô lệ nơi này, chỉ vì Carol kia là người kiêu ngạo, khiến ở nơi này mọi người không thích, nên đã để cô ta như vậy.”

Asisu nheo mắt nhìn lão rồi nhìn một đám đông nói lớn.

“Ai có thể đứng ra làm chứng lời người này! Còn có ý kiến khác không?”

Đám đông nghe xong lời nữ hoàng, rồi cúi đầu bàn tán xôn xáo. Rồi chậm chậm một cánh tay giơ lên. Asisu gọi hắn đến, hình như không phải nam mà là nữ.

“Cô có biện minh giúp Carol sao?”

“Không. Thưa nữ hoàng tôi làm chứng lời của quản lý là đúng.”

“Cô cũng là người hầu ở đây như Carol sao?”

“Vâng, thưa nữ hoàng. Không chỉ có tôi còn có tất cả mọi người ở đây”

Nữ nô kia cúi đầu cung kính nói, rồi đưa tay chỉ một vòng những người có thân phận như cô ta.

Asisu khó hiểu nhìn một vóng người ở đây, tuy da ngăm đen, nhưng không mất sức sống tay chân thô ráp, sần sùi nhưng khoẻ mạnh, quần áo thì lành tốt, không quá rách tươm.

Vậy Carol đã làm gì khiến người ở đây ghét rồi biến thành bộ dáng như vậy?.

Còn có chứng minh lời cô gái kia, tất cả mọi người ở đây đều quỳ rạp xuống đất, bày tỏ mình không nói dối. Asisu không nhận ra sự dối trá nào trong lời nói của họ.

Và có lẽ người dân Ai Cập dù cấp thấp nhất cũng luôn mộc mạc nhất với nữ hoàng của họ.

Vì họ vẫn đặt niềm tin vào Asisu.

Memphis được xá tội ngay sau đó. Asisu xoay người tuần tra một loạt rồi quay về.

Và còn đưa thêm một vị hoàng tử về cung điện.

Vua của đế quốc Abyssinia- Masshashiqhi.

Thật ra hắn làm tù binh ở nơi này là do tôi, tôi thật sự có lỗi với hắn.

Memphis đã tấn công đế quốc Abyssinia khi hắn nghĩ tôi bị bắt nơi đó, rồi đưa vua của nước đó về.

“ ... ”

“Asisu, ta xin lỗi!”

“Hành động ngu ngốc!”

“Đúng ta biết sai rồi”

“Người đệ nên xin lỗi không phải là ta!”

“ ...Ta...”

Memphis cúi đầu xoay người ra khỏi phòng. Được rồi nếu hắn làm sai thù xin lỗi, khi Asisu được giải cứu từ đế quốc Assysia, hắn cũng quên tên vua của đế quốc Abyssinia đã ở đây.

(Ông có nhớ đâu mà quên!/ Mp: Mặc xác ta!/ Bị Asisu chửi cũng đáng?/Mp: Im đi!/ Sự thật luôn mất lòng người đấy!)

— — — — —

Sáng hôm sau, Asisu ngồi đợi Masshashiqhi* ở phòng ăn, Memphis cũng có mặt ở đó.

Tôi muốn hắn bỏ quá nổi hận này, nhìn thấy Ai Cập chuộc lỗi và đối tốt với hắn như thế nào, từ đó kết bạn giao của hai nước.

“Memphis!”

Khi nhìn thấy Memphis Masshashiqhi có vẻ không được vui, ánh mắt đã trầm xuống. Tôi hiểu ý, vội đẩy tay cậu em lớn xác của mình.

Tôi mới nhận được tin Memphis nương tay cho thường dân của đế quốc Abyssinia, chỉ bắt vua của hắn. Đây cũng là một cách lấy công chuộc tội, nếu Memphis dám hại đến thường dân của đế quốc đó, Asisu liền không nể tình chị em mà xử trảm hắn ngay lập tức.

“Hoàng đế của Abysdinia, thật sự đây là sự hiểu nhầm không đáng có, vì lo cho tôi, Memphis đã tự ý hành động lỗ mãng, khiến cậu chịu khổ. Không biết, cậu có thể bỏ qua hay không?”

Sau khi lời xin lỗi của Memphis trước đó nói ra, Asisu liền mở miệng xin lỗi và giãn hoà. Lúc này Masshashiqhi mới chú ý đến cô gái đứng gần Memphis, đối với cái nhìn trước Memphis, Masshashiqhi cảm

thấy người con gái này dễ gây hào cảm hơn với tên đó. Và dường như hắn nghe loáng thoáng cô gái kia gọi vua của Ai Cập bằng tên.

Trong đất nước Ai Cập này chẳng có người nào dám gọi đức vua của họ bằng tên cả. Ngoại trừ một người, mà Memphis nghe được không trách còn toả ra thích thú với kiểu gọi đó.

Nữ hoàng Ai Cập- Asisu.

47. Chương 47: *****cấm(h Nhẹ)

“Xin nữ hoàng đừng làm vậy!”

Masshasshiqhi vội đỡ lấy người con gái chấp tay trước mặt hắn. Thật ra ở khu vực nô tỳ, tuy hắn có làm việc nặng nhưng cũng không bị đối xử tệ bạc, cũng có những người bạn tốt mà khi đứng trên ngôi vị cao hắn chưa từng gặp.

Tình cảm đơn phương, mặc mặc giúp hắn hiểu được nỗi khó nhọc người dân, hiểu ra cách trị vì, hiểu được cuộc sống khổ cực bằng mồ hôi nước mắt của người khi hắn đang đứng trên ngôi cao ăn sung mặc sướng.

Thật sự đây cũng chính là một trải nghiệm để hắn thấy tận mắt cuộc sống thế nào.

Masshasshiqhi nhận ra là một đức vua không chỉ có mệnh lệnh mà còn cả hành động.

“Thật ra những ngày ở nơi đó tôi học được rất nhiều. Cư dân Ai Cập khác với cư dân chúng tôi. Lần này đúng là một bài học tốt!”

Hắn cười nhìn người con gái xinh đẹp, quyền quý, và đầy thông minh đứng trước mặt mình.

Masshasshiqhi vừa nhận được thông báo sẽ có lệnh thả hắn về nước. Chắc hẳn không phải của tên Memphis kia.

“Vậy mời đức vua của Abssinia đến dùng tiệc!”

Asisu đưa tay chỉ về hướng ghế ngồi, Memphis như giật hờn, kéo cô ôm vào lòng, rồi đặt trên ghế cạnh mình.

Asisu định nói gì đó liền bị Memphis ngăn lại.

“Masshasshiqihi, đây là lỗi của ta. Nếu như người tha thứ, cùng vui vẻ uống rượu. Xong buổi hôm nay, nếu thích ta có thể sai một đội quân đưa người về đế quốc Abyssinia của mình. Chính sự của hai nước không nhún chàm? Thế nào?”

“Được”

Masshasshiqihi nghe nói vậy gật đầu chắc nịch, rồi cùng Memphis hôm đó rượu say sưa.

Chỉ khổ cho Asisu, Memphis đêm đó là lúc càng quấy hết sức, cô phải tự mình đưa hấn về phòng khi hấn cứ khư khư ôm lấy cô, rồi phải chịu mùi rượu của hấn, nằm trên đệm hấn.

Thật, mùi rượu làm cô khó chịu.

“Memphis!”

“Asisu”

“Đệ nức mùi rượu. Bỏ ta ra!”

“Không muốn đâu!”

“Á, đệ làm trò gì đấy! Bỏ ra!”

“Không!”

Memphis từ một đôi mắt mê ảo lập tức mở ra đôi ưng điều sắc bén nhìn cô. Sau lật người đè lên cơ thể nhỏ, bàn tay bắt đầu không an phận sờ soạt khắp người.

“Memphis dừng lại ngay!”

“Không được Asisu. Lần này thả nàng ra nữa nàng chạy mất cho xem”

“Memphis đệ say rồi, mau...ngô...”

Memphis chấn môi cô bằng nụ hôn, hấn cắn nát môi cô, chèn lưỡi mình vào cuốn đẩy chiếc lưỡi thơm tho quấy phá, rồi kéo nó vào miệng mình.

Mặc cho Asisu chống cự, bàn tay to thô ráp vì nhiều vết chai sần dần luồn vào áo mỏng, chạm vào da thịt.

Asisu giật mình run lên một chút, cổ sức chống cự. Nhưng tất cả đều vô ích.

Ánh mắt như dã thú nhìn chăm chăm vào cô.

Bàn tay vội vã xé sạch trang phục Asisu đang mặc, rồi từ từ rời khỏi bờ môi mà lần xuống bên dưới, nhẹ nhàng liếm láp vào cổ nàng, ác ý nhả vào đó vết răng.

“Á.”

Bị đau, Asisu kêu nhẹ, không nghĩ chính nó làm kích thích hơn dục vọng con dã thú trên người.

Memphis đã bỏ đồ mình đi khi nào, cự long cao ngất ngẩn đầu nhìn cô. Asisu quay đầu nơi khác, nhắm mắt.

Cự long nhẹ trêu chọc cửa động không muốn vào. Bàn tay to đã chuyển hướng chụp đến ngực mịn mà nắn bóp, hai viên đồ trước ngực cũng bị Memphis cúi đầu mà cắn, liếm lấy.

“Ừm...”

Dù cắn răng nhưng với sự hành hạ của Memphis, cơ thể không thể chống cự càng đánh mất lí trí nhanh hơn. Tiếng rên dần phát ra từ miệng nhỏ.

Memphis dừng động tác của mình, ngẩn đầu nhìn nàng.

“Asisu, nàng thật đáng yêu!”

“Á, đau!”

Asisu khóc thét khi bên dưới không cần chào hỏi mà xông, cảm giác như ai đang xé từng mảnh thịt mình.

“Asisu...ừm...”

Memphis chưa đạt được khoái lạc, đem tay của nàng bắt lên vai, đưa chân nàng rộng mở, từ từ di chuyển eo ra vào. Hắn cũng khó chịu, cửa động rất nhỏ, như nuốt lấy của hắn, cử động rất không dễ dàng.

Di chuyển eo từ từ rồi nhanh dần, Memphis dần đang bắt kịp đến thích nghi, Asisu phía dưới mở mắt, nhìn Memphis đang quấy rối trên người mình.

“Memphis. Đệ đang say đúng không?”

Nếu đệ đang say thì đầu là lơ của ta. Ta không nên đưa xác đến phòng đệ. Sau chuyện này có thể ta sẽ rời đi.

“Không!! Asisu! Ta không say Asisu”

Memphis thở gấp ôm lấy nàng vào lồng ngực, kéo chân nàng bắt chéo lên eo hần.

“Ta không say, và ta hoàn toàn tỉnh táo để biết mình đang làm gì. Ta đã muốn mượn rượu để...nhưng thật tình ta không làm được. Asisu, ta xin lỗi...Grừ”

Memphis nói nhẹ vào tai cô bằng những tiếng thở gấp, phía dưới gia tốc, rồi hần gầm lên một tiếng.

“Asisu”

“Được rồi, chuyện này ta xem như đệ say. Nên sau đêm nay quên đi!”

“Không!! Tại sao phải quên? Tại sao lại nói dối hả Asisu? Nàng biết ta yêu nàng thật lòng”

“Memphis người em yêu sau này không phải là chị mà là...”

“Carol đúng không?”

“Memphis sao em...”

“Nàng chưa bao giờ yêu ta Asisu à. Kiếp trước nàng chỉ muốn bám theo ta như một cái liên kết gì đó ở người thân. Vì vậy nếu cưới nàng thì nàng mãi không hạnh phúc, Asisu.”

“Memphis”

“Không Asisu, ta muốn nói. Từ kiếp trước đến kiếp này, ta không thể yêu Carol khi chỉ có hình bóng của nàng trong đầu. Biết không? Nó như một giấc mơ, ta đối xử quá tàn nhẫn với nàng. Tại sao? Tại sao hả Asisu cho dù đến lúc chết nàng vẫn gọi tên ta? Nàng có Ragash mà! Nàng vẫn có thể an ổn sống nơi đó, ta biết lúc đó nàng đem lòng yêu Ragash rồi. Nhưng nàng không ghét bỏ ta sao Asisu?”

Memphis vừa nói vừa ôm chặt lấy cô mà khóc. Hần nhớ ra, nhớ ra tất cả trong thời gian cô ngất đi sau khi đưa được cô về Hạ Ai Cập. Hần đã suy nghĩ rất lâu tác động nào đã khiến giấc mơ kia và tính cách của nàng khác lạ như vậy. Nhưng cuối cùng hần vẫn không nhận ra cho đến khi nghe tin Ragash muốn dùng

mưu chiếm Hạ Ai Cập và Asisu đang trong vòng nguy hiểm.

Lúc đó Memphis nhận ra cô thật sự là thế, không phải thay đổi do hấn kiếp trước không bao giờ quan tâm đến cô thật sự. Cảm giác muốn bảo vệ luôn len lỏi từ kiếp trước đến kiếp này, hấn đem Carol như một lá chắn để tránh ánh mắt kia khi cô nhìn vào hấn. Tuy bên ngoài là sự say mơ, nhưng sâu trong đáy mắt là một dòng sông bình lặng.

Asisu không thật sự yêu hấn.

Nàng xem hấn như một vật thể mạng cho người thân, nàng xem hấn là em không hơn không kém.

Lúc đó nhìn thấy Carol, Memphis mới nhần tâm đưa ra quyết định này. Thời gian đó, Asisu quậy phá đến thế nào đều Memphis thấy mà không nhún nhường, đúng hơn là hấn tạo điều kiện cho nàng trút giận. Còn về Carol, hấn cứ ngỡ sẽ yêu thương được cô ta nhưng không thể, sau khi Asisu đưa đến Babylon, hấn luôn đứng bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm ở phía đế quốc đó, vài năm sau nghe Ragash đem tống nàng ra khỏi đế quốc, Memphis đã viện một cái lệnh giết nàng cố tình đưa cho Minue dẫn quân đi tìm. Hấn muốn có thông tin về nàng, nàng sống tốt hấn đã vui lắm rồi. Và hấn biết Minue sẽ cư xử ra sao khi gặp thấy nàng.

Nhưng cuối đời hấn đã muộn. Memphis nhìn Carol bên cạnh không nói, cô ta kiêu căng đủ vị, kén chọn, đến trang sức và trang phục cũng là do cô ta sai người rèn đúc. Cái tính hiền hoà liền bị xé bỏ sau khi Asisu biến mất, cô ta trở nên đanh đá và ác độc hấn ra.

Gương mặt thật của một con người đầy thánh thiện thì ra nhơ nhớp đến mức nào.

Còn về Asisu, Memphis đã không còn tìm ra thân xác nàng khi nàng chết, chỉ biết nàng chết đi người ta đưa xác nàng với đức mẹ sông Nile ngủ mãi mãi.

“Asisu. Nàng thật sự yêu ta? Hay là hận ta?!”

Memphis nhớ đến những năm khốn khổ đó, rồi để hấn trùng sinh gặp lại nàng. Từ một tính cách khác, ánh mắt khác.

Nhưng hấn đã không thể che giấu được tình yêu hấn cho nàng.

“Asisu. Ta muốn nàng làm hoàng phi của ta, làm nữ hoàng của Ai Cập chứ không chỉ của Hạ Ai Cập. Asisu người dân ở Thượng Ai Cập cần nàng, Hạ Ai Cập cũng cần nàng. Tại sao nàng chỉ lo lắng cho một bên? Asisu, còn ta...ta cần nàng! Ta cần nàng! Chỉ mình nàng, Asisu!”

“Memphis”

“Asisu đồng ý?”

“Được. Với một điều kiện”

“Được”

“Đưa Carol về lại thời đại của cô ta”

“Ta sẽ cùng nàng làm chuyện đó!”

Memphis nằm trên giường, ôm chặt thân thể nhỏ vào lòng, mềm mịn, cọt nhè.

“Asisu, nàng tại sao lại để Carol vào lại cung?”

“Ta muốn tạo điều kiện cho đệ”

“Ta không cần”

“Chắc muốn bỏ Carol chứ? Cô ta thánh thiện hơn kẻ xác nhân như...”

“Asisu là ta mới là sát nhân, không phải nàng! Và ta yêu nàng cũng vì chính nàng được chứ?”

Asisu nhìn hẩn rồi từ từ nhắm mắt. Memphis vẫn giữ tư thế ôm chặt nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Thật thì hẩn chưa muốn dừng lại mà!.

48. Chương 48: Mặt Dày

Lễ cưới cách sau đêm đó hai ngày được tổ chức. Dù quá sớm nhưng Ai Cập vẫn không bỏ thiếu phần nào của một ngày lễ hội nhất là ngày vui nhất của Ai Cập khi cả hai người trị vì của họ được thống nhất.

Trong khi Hạ Ai Cập đang vui vẻ chuẩn bị cho lễ hội thì trong phòng Asisu bắt đầu có hai người luôn túc trực đứng trong phòng nhìn nàng.

Unas cùng Hassan không hiểu quyết định của nàng nó có nghĩa lý gì, nhưng bọn hẩn thật sự không chấp nhận được. Nàng nói đã chấp nhận bọn hẩn rồi chẳng phải sao? Nàng chưa bao giờ nói cho bọn hẩn trước những quyết định của nàng.

Vậy thật ra, Asisu, nàng xem bọn hân là gì với nàng?

Một con cờ trên bàn cờ di động.

Hay là... Người yêu thật sự?

“Asisu. Ta cần lời giải thích của nàng!”

Unas đứng bên cạnh nắm lấy bàn tay bé nhỏ và gầy guộc. Có chuyện gì đó khiến đôi mắt kia dần tắt đi sức sống của mình.

Hassan lại không quá nóng tính như thế, hân từ từ ngồi bên cạnh ôm nàng vào lòng.

Hắn chắc Memphis đã ép buộc nàng hoặc là còn tệ hơn.

“Unas, Hassan ta không tốt như các người nghĩ đâu. Đi ra đi!”

Asisu cũng đã bắt đầu rối mù. Cũng như vậy, chính ngày này là ngày chuẩn bị cho lễ cưới, các trùng hợp hơn lễ cưới diễn ra vội vã nhưng lại đúng ngày cưới ở kiếp trước, cái ngày Memphis thông báo lập Carol làm hoàng phi.

Và cái quái lạ hơn là nguyên nhân nào Memphis cũng được trùng sinh? Hắn đang dự định âm mưu gì? Với một kẻ cáo già từ tuổi chững chạc đến trở lại tuổi trẻ, hắn chắc chắn sẽ không có bất cứ âm mưu nào khác trong lúc cưới?

Khi hân biết Unas, Hassan, Minue không còn phục vụ tùy thuộc vào hân?

Họ sẽ bị nguy hiểm.

Memphis. Thật ra người muốn làm cái quái gì!?

“Asisu! Asisu!”

Cô ngược mắt nhìn, một bàn tay đang huê trước mặt cô. Hassan mang đôi mắt lo lắng không rời đi. Unas lại càng nắm chặt lấy tay cô hơn.

“Asisu, ta biết rồi. Là lỗi của Memphis không phải là nàng!”

“Asisu, về Hạ Ai Cập đi! Người dân ở đó chắc chắn sẽ bảo vệ nàng”

“Không được”

“Tại sao chứ?!”

Tại vì Memphis đã không còn em trai mà ta biết nữa, Unas à. Bây giờ từng bước chân đều được hấn nắm bắt và để ý đến. Cuộc hôn nhân này không phải tình yêu nữa mà do chính trị. Memphis muốn thu tóm Hạ Ai Cập, nếu Asisu làm bất cứ hành động ngu ngốc nào Hạ Ai Cập sẽ mất người đứng đầu và Memphis chỉ được lợi.

“Asisu...”

“Unas, Hassan các anh...đang gặp nguy hiểm...”

“Asisu! Unas? Hassan? Thân phận các người được vào đây sao? Nhiệm vụ của các người đâu rồi?”

Asisu bị chặn ngay lời nói lại nửa chừng, Memphis xuất hiện ngạo ngỗ như thế, rồi nhìn sang hai người bằng ánh mắt khinh bỉ. Rồi nhanh chóng đuổi họ ra ngoài.

Unas bắt đầu nổi điên, nắm lấy cổ áo Memphis đập vào tường, vươn nắm đấm nhưng Hassan ngăn lại. Nơi này không phải Hạ Ai Cập, nếu họ phạm tội, Asisu không còn ai bảo vệ nữa. Lúc đó..tính mạng của nàng...

Asisu vẫn có gì đó muốn nói với họ nhưng không thể mở miệng.

“Ra ngoài!”

Memphis kéo mạnh cổ tay Unas rời khỏi cổ áo mình rồi nhắc lại mệnh lệnh. Cả hai người đành rời phòng, đóng cửa trước khi đi họ không ngừng quét ánh mắt lo lắng nhìn về người con gái đang mất sức sống, ngồi một góc giường cúi đầu im lặng.

Memphis đợi cánh cửa đóng lại, hấn từ từ đến gần Asisu. Nàng vẫn ngồi đó không敢 đầu nhìn hấn, cũng chẳng cất một tiếng nói. Dường như Asisu đang dần chìm vào không gian riêng biệt.

“Asisu”

“...”

“Asisu.”

Asisu không trả lời khi Memphis quỳ trước mặt nàng đưa tay áp vào gò má lạnh buốt của nàng, hấn bâng hoàng.

Nàng tự hành hạ mình!!

“Asisu, lễ cưới diễn ra quá nhanh nàng không thích ứng kịp sao?”

“Memphis, người không còn là em trai ta nữa! Người muốn gì ở ta?”

Asisu ngẩn mặt nhìn hấn, lời nói cắn nát môi chảy cả máu mà phát ra, ánh mắt tối sầm nhìn hấn đã không còn sức sống.

Memphis nheo mắt nhìn nàng.

“Nàng nghĩ ta muốn gì ở nàng Asisu? Nàng cũng biết với một vị vua trị vì bao nhiêu năm. Ta muốn thực hiện kế hoạch nào đó mà cần đến một kế hoạch không ổn định này ư? Asisu?”

“Người dùng việc cưới sinh ra...”

“Để nàng bên cạnh, để yêu, để chịu trách nhiệm về cuộc đời sau này của nàng. Được chưa? Nàng còn nghĩ ta cướp lấy Hạ Ai Cập của nàng nữa sao?”

“ ... ”

“Asisu, nàng có phải đang lo về sinh mạng của mấy tên khác không? Ta hứa sẽ không đụng đến mạng bọn hấn, trừ khi bọn hấn hại nàng. Sau này nếu nàng không tin, ta có thể chuyển luôn Thượng Ai Cập cho nàng cai quản. Ta chỉ giúp nàng thôi được chứ?”

“Ta...”

“Nàng còn nghi ngờ gì nữa?! Hay là muốn ta chết đây?”

Memphis cười trêu nàng khi nhìn thấy ánh mắt kia dần phục hồi lại sức sống. Thật ra Asisu không phải người lạnh lùng như kẻ bờ ngoài, có đôi lúc quần bách, nàng trở về hình dạng trẻ con sợ sệt. Bản tính trẻ con cứ thế tự nhiên bộc lộ ra, thực ra nếu nói Asisu độc ác, thì Memphis lại nghĩ nàng là một con mèo biết cắn người thôi.

Asisu bây giờ cũng giống như vậy.

Và nàng bắt đầu khóc, khóc oà lên như đứa trẻ. Memphis phì cười, ôm nàng vào lòng.

Asisu vẫn đáng yêu như vậy, không thay đổi. Còn chuyện nàng có yêu hắn không cũng không còn quan trọng nữa, hắn sẽ để thời gian giúp hắn.

Nhưng trước đó, Memphis muốn tách nàng ra khỏi những tên tranh thủ tình cảm kia đã. Sau này Asisu có hình bóng của hắn rồi hãy tính đến việc khác đi.

“Nhưng mà Asisu”

“ ... ”

Asisu lau đi nước mắt nhìn Memphis, kiên nhẫn chờ hắn nói. Memphis nhìn nàng lập tức làm bộ mặt tức phụ.

“Sau này muốn lập người khác làm chồng cũng phải để ta lớn nhất đấy!”

“ ... ”

49. Chương 49: Âm Sát

Hôm nay là ngày vui của khắp nước Ai Cập.

Những đoá hoa đủ màu sắc, thơm ngát, đẹp nhất được rải rất, ngắt đi kết thành những mẫu loài chim, thánh giá của các vị thần, kết thành trang phục, vòng hoa, và rải khắp đường đi.

Tơ lụa thượng đẳng, bên bờ sông Nile vui vẻ thả những thỏi vàng xuống cầu phụng về sau.

Nhân dân Ai Cập đang vui vẻ trong tiệc cưới của Nữ Hoàng và Đức Vua của họ.

Ngoài những sự rộn ràng đang kia.

Asisu lại bị đám tỷ nữ xoay vòng vòng vào buổi sáng sớm.

Tiệc cưới sẽ diễn ra vào diện thờ những vị thần, nơi đây sẽ chứng minh tình yêu của các cặp đôi mãi mãi trường tồn, và các vị pharaon cũng từng như vậy.

Những vòng vàng, vớan miệng, lắc chân, nhẫn. Với trang sức bằng vàng tất cả đều khiến Asisu cảm thấy khó thở và bị chết ngạt.

Nó rất nặng cứ tưởng tượng bạn bị một tấn vàng đè lên người thì sẽ ra sao. Với lại Asisu từ bắt đầu sinh ra đến giờ thì dường như cô rất ít đeo trang sức trên người, cùng lắm là cái vương miệng và vòng tay bằng vàng.

Memphis đã đi sẵn sữ tử cho buổi lễ.

Cô không cảm thấy được, vì đây là nghi thức truyền thống để các vị pharaong chứng tỏ sức mạnh và sự yêu thương nữ hoàng của mình đến mức nào, nó còn chứng minh mùa gặt hái tiếp theo của người dân Ai Cập có được tốt hay không và Memphis một vị vua phải làm điều đó.

Asisu đã chuẩn bị xong trang phục, sau khi được Ari đỡ tới ngồi trên giường chờ thì Ari đi nấu thứ gì đó gọi là nghi thức của buổi lễ.

Ari bắt Asisu phải uống thứ chất lỏng nhầy nhầy của máu cá sống khi đã cho thêm được liệu đun sôi lên. Nó có vị tởm lợm và khó uống, Asisu từ chối ngay lập tức Ari đem truyền thống ra dọa nạt cô.

Thế là Asisu đành bịt mũi uống cạn lấy chén thuốc đó.

“Ari chỉ uống một chén đúng không?”

“Không người còn một chén nữa trước khi đức vua trở lại”

Asisu nhăn nhó lắc đầu. Cô uống một chén được rồi, thứ thuốc nhầy nhầy đó tuy là thuốc nhưng thật sự còn tởm hơn cả thuốc tây nữa, trong khi nó có mùi tanh tưởi.

Khi uống vào, Asisu chỉ muốn nôn sạch hết ra.

“Ari, ta không uống được không?”

“Không được!”.

Ari ngắt từng tiếng một, nếu không làm thế nữ hoàng cũng chẳng bao giờ để mắt hướng chỉ là chạm vào mà cảm uống.

Sau một canh giờ, Asisu buộc nốc từng ngụm lớn cái thứ thuốc truyền thống kia rồi phải kiềm chế con ói ra của mình.

Nhưng mà tại sao uống xong thuốc đó nàng cảm giác chóng mặt.

Không là chân tay bắt đầu mất cảm giác, người nàng thật sự mềm nhũn vô lực rồi ngay cả ngồi cũng không vững.

Lúc này, trong cổ họng trào ra cái gì đó tanh tưởi, khó chịu bắt buộc nàng nôn ra.

“Phụt...”

Chỉ là nôn sao lại khó chịu lồng ngực vậy? Còn có mùi...máu!

Trong thuốc đó là độc!

“Á, nữ hoàng. Người làm sao vậy. Nữ hoàng”

“Phụt..”

Asisu không thể trả lời tiếp tục ọc ra máu, tất cả toàn là máu, đứng hơn sáng giờ nàng không có ăn thứ gì để ọc ra. Vậy nên máu đi thay thức ăn.

Nhưng máu có sắc khá là đậm.

“Asisu, ta về...ASISU!!! NÀNG LÀM SAO...LÀM SAO?!”

Memphis đã xong nhiệm vụ của mình, một mình cất tốc chạy đến phòng hoàng phi tương lai nhìn ngắm nàng mặc cho tỳ nữ ngăn cản.

Nhưng hắn đã đúng, nếu Memphis không xuất hiện thì Ari cũng không thể làm cách nào cả.

Trước mắt hắn là bóng dáng vàng óng, xinh đẹp lung linh. Nhưng những vết máu loang lổ trên tà áo khiến nó thảm khốc, đến yêu mị. Càng bản hoàng hơn dưới chân nàng một vũng máu đỏ thẫm.

Trúng độc!

Đó là suy nghĩ lướt nhanh qua đầu Memphis, hắn lập tức chạy đến ôm nàng vào lòng, khi Asisu vẫn nôn máu như nước.

“Ari gọi Hassan mau lên”

“Nữ...”

“ĐI MAU!!”

“Vâng...vâng...”

Ari sợ tỉnh người đầu tóc rối bời ba chân bốn cẳng chạy đi tìm.

Nàng không biết, sáng tới giờ nữ hoàng không uống gì ngoài hai chén thuốc nàng đưa qua, không lẽ là...

Có nghĩ Ari cũng không dám nghĩ, nàng đã làm gì thế này.

Tại sao lại có thuốc độc trong nồi thuốc đó chứ?!

Trong phòng, Ari vội vã chạy đi, Memphis càng tái mặt hơn khi Asisu không ngừng nôn ra máu, cứ thế này không những bệnh tình nặng hơn mà là Hassan chưa tới nàng đã mất máu mà chết.

“Asisu, cố nhịn lại, nàng không thể nôn ra máu nữa!”

“Phụt...”

Asisu cắn răng lắc đầu, nàng cũng đã cố nhịn nhưng càng cố nuốt lại thì máu lại chảy ra nhiều hơn. Và giờ nàng cảm giác cái lạnh từ khắp thân thể của mình.

Đầu bắt đầu hoa lên.

Dấu hiệu mất máu quá nhiều.

Memphis nhìn nàng, tơ máu đã tạo thành đường lớn, rồi nhoà đi.

” Asisu, máu của ta. Mau, uống nó vào!”

Bây giờ cô cũng không còn máu để nôn, Memphis kéo cây kéo bên cạnh đâm mạnh vào cổ tay hấn đưa trước miệng nàng, để máu đổ vào miệng.

“ASISU!”

“Hassan máu cầm máu cho nàng!”

Memphis không cần nhìn người bước vào liền ra lệnh. Hassan cũng không nói, đem một viên thuốc bỏ vào miệng Asisu rồi nhìn cổ tay Memphis, sau lại nhìn vết máu lênh láng khắp căn phòng, dính cả vào y phục vàng của nàng.

“Memphis, cầm máu lại đi. Ta sẽ điều chế loại thuốc giải này!”

“Minue! Ra lệnh Ai Cập đóng tất cả cửa, điều tra kẻ hạ độc nữ hoàng. Ai khán lệnh giết!”

“Khoan!, Người làm như vậy chỉ tổ loạn thêm thôi! Đưa qua đóng cửa các biên ải, cửa khẩu, bao kính hoàng cung lục soát từng phòng của nô tỳ và quan lại, bất kể kẻ nào cũng không bỏ sót ”

Minue cau mày, Unas lập tức lên tiếng.

Memphis liếc mắt nhìn nàng nằm bất động trên giường môi tadmis nhợt, gật đầu.

Hassan lúc này đứng lên đem thuốc đặt lên bàn.

“Nàng ngủ rồi, chỉ là tình trạng thiếu máu sẽ khiến nàng hôn mê trong thời gian rất lâu để tái tạo lại máu mới. Nhưng sức khỏe nàng quá yếu...”

“Hassan nói mau!!!”

“Cần truyền máu cho Asisu nếu không kết quả là không tưởng!”

50. Chương 50: Âm Sát 2

“Asisu, Algon đến gặp nàng”

“Vâng”

Sức khỏe cô giờ rất yếu, sau việc trúng độc lần trước, Hassan đã tự lấy máu mình cho cô uống, ngoài ra còn có cả Minue và Memphis. Máu của Unas không trùng với máu của cô nên Hassan không sử dụng nó để tiếp thêm máu cho cô. Vài ngày sau đó Asisu mới có thể lấy lại chút sức, và ngồi trên giường. Ari bị Memphis nhốt vào trong ngục tối, tuy vậy anh vẫn đem thức ăn và quan tâm đến cô nô tỳ này hàng ngày. Từ một vị vua rất nhiều năm, Memphis biết được Ari quan tâm, và trung thành với Asisu như thế nào, nhưng chuyện này chưa được giải quyết, nếu Memphis không nhốt cô ta vào ngục thì chưa chắc có thể giữ

được mạng sống của cô ta đến bây giờ. Và Asisu cũng hiểu về điều đó, vì vậy cô không nhắc bất cứ chuyện gì với Memphis, chỉ âm thầm nhờ người chăm sóc cho cô.

Sáng sớm hôm nay, Algon vội vàng chạy đến Ai Cập đòi gấp cho bằng được Asisu, sự ngăn cản của Memphis và những người khác không được dành để anh vào. Dù gì Algon là lo cho cô thật lòng, vẫn tốt hơn là hai vị vua ở hai nước kia.

Memphis đẩy cửa, nhìn Asisu trên giường sắc mặt tái nhợt đi, cơ thể yếu đuối, gầy gò, ánh mắt dần tắt trong bóng tối. Chợt anh cảm giác lồng ngực anh như cái gì đó đâm vào. Anh cứ nghĩ sẽ quay lại, sẽ được trả nợ, sẽ được hồi lại những ý tưởng trước kia anh đã đánh mất nó quá vội vàng. Nhưng tại sao lại gây cho nàng những tai họa không đáng có này? Có phải vì anh mà nàng lại bị trúng độc không?

“Asisu...nàng...”

“Memphis, xin lỗi lễ cưới không thể diễn ra”

Asisu nhìn Memphis ngồi bên cạnh, mỉm cười yếu ớt, ánh mắt mông lung nhìn anh. Nàng thấy ánh mắt người con trai kia là đau lòng, đau đến tận cùng khi nhìn về nàng. Lễ cưới này đã làm mất tôn nghiêm của một vị hoàng đế Ai Cập, không những thế còn đến các nước bạn trở thành trò cười.

Thực ra Asisu chỉ luôn ở trong điện mình nên cô không biết, tin cô trúng độc được lang truyền rộng bằng một cách nào đó rất thâm lặng ra cả nước Ai Cập, và đương nhiên thám tử của các nước khác đã nhận được tin và tất cả các nước bạn lẫn nước thù đều biết đến. Đó chính là lý do Algon vội vã chạy đến đây. Hắn nhận được tin tức này từ sáng sớm, và bỏ cả chính sự cốt tủy chạy đến đây. Algon không đến dự lễ cưới của nàng, vì hắn chắc khi gặp nàng rồi lễ cưới sau đó sẽ diễn ra không tốt đẹp được hoặc là do hắn có ý định gì khác, ví dụ như...cướp nàng. Nhưng hắn biết tất cả mọi điều nàng làm đều có nguyên nhân, nàng chọn ai cũng được, Algon vẫn tin tên hắn vẫn có trong trí óc nàng là được, chỉ cần nàng hạnh phúc. Algon hắn sẽ tập cách tự sống cuộc sống này trong trí nhớ. Bất quá, buồn cười thay khi nghe tin nàng bị trúng độc liền mặc cho triều chính mà chạy đến đây, thật ra hắn có từ bỏ được hay không đây?

“Asisu, nàng bây giờ đã là nữ hoàng của cả Ai Cập này. Sau này lễ cưới đợi nàng khỏe sẽ diễn ra được không?”

“Nữ hoàng của Ai Cập?”

“Dù nàng thế nào, ngày đó đã chính thức là vợ ta. Nàng đã nhận xác con sư tử, cũng xem như là sinh lễ từ ta rồi.”

Asisu nhìn Memphis, anh xuống bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng đặt một nụ hôn nhẹ, cười dịu dàng, đưa tay xoa làn tóc như thác nước đang rủ rượi trên vai và mặt.

“Asisu nàng không giận ta vì hành động như vậy chứ?”

“Không sao, Memphis. Ta nên cảm ơn đệ mới đúng”

“Asisu, nói sai rồi nhé. Là em nên cảm ơn chàng”

Memphis bẹo lấy má trắng mềm của cô, cưng chiều, hôn người hôn lên môi cô rồi nhìn ra cửa.

“Algon đứng đợi nàng ngoài phòng, có muốn gặp hay không?”

“Được”

“Vậy nàng cứ nói chuyện với hắn đi, ta còn chút công việc chính sự.”

“Được”

Memphis ôm lấy nàng một lát, rồi mới xoay người đứng dậy rời đi, nhưng ngón tay cái bị xúc cảm mềm mại bắt lại, anh xoay người nhìn nữ hoàng của mình nở nụ cười, kiên nhẫn đợi cô trả lời. Asisu yếu ớt nói chất giọng khàn khàn.

“Đệ...Chàng sẽ đi thăm dân tình chứ?”

“Chắc có. Nhưng ta sẽ không để nàng đi đâu. Đợi nàng khỏe đã!”

“Vâng”

“Ngoan, đừng quá sức mình, mệt thì nằm xuống nghỉ. Để Algon trò chuyện với nàng một lát”

Asisu gật đầu, Memphis lại ôn nhu cúi xuống hôn lên trán nàng, căn dặn một chút rồi mới rời đi, khi đi ngang qua cửa gặp bóng người Algon ở đó, anh không quan tâm đi lướt qua hắn, thậm chí bên tai lời gì đó, ánh mắt bắt đầu sắc bén liếc sang nhìn Algon sau đó mới từ từ rời đi, để mặc Algon cau mày nhìn bóng anh rồi đi tiếp.

Algon đến phòng Asisu nhìn nàng đang cố gắng cầm lấy tách trà, anh vội đỡ lấy nàng ngồi lại trên giường rồi từ từ đem tách trà đặt vào tay nàng.

“Tại sao không gọi người đến giúp nàng? Hoàng cung Ai Cập lại thiếu thốn người như vậy sao?”

“Không phải thực ra là không muốn phiền thôi”

“Asisu, nàng là nữ hoàng, như thế nào không muốn có người đến hầu hạ. Đừng cứng đầu nữa! Thế nào rồi nàng khỏe chứ?”

“Khỏe hơn rồi, đức vua...”

“Gọi ta là Algon như khi nàng từng gọi. Cái tên đó do nàng gọi, và ta cũng chỉ muốn suốt đời mình nàng gọi cái tên đó!”

51. Chương 51: Âm Sát 3

Algon nhìn Asisu im lặng, bàn tay anh khẽ siết chặt lấy bàn tay nhỏ gầy kia. Nàng bị trúng độc, sắc mặt cũng không còn như xưa chỉ có đôi mắt như bầu trời đêm khiến anh chiêm đóng vẫn không đổi.

Nàng vẫn mở to ánh mắt nhìn anh như trước, và không còn sợ sệt.

Algon cảm giác có cái gì đó đang chảy vào tim mình rất ấm.

“Asisu, nàng cưới Memphis sau này sẽ dự định gì không?”

“Ta chỉ muốn Ai Cập được lớn mạnh.”

“Nàng vẫn chỉ lo cho mỗi người dân”

Algon mỉm cười cục mắt nhìn xuống bàn tay nàng, ánh mắt có vị thâm trường khó tả. Nhưng Asisu lại không nhận ra được điều đó, nàng mỉm cười nói.

“Đó chẳng phải là trách nhiệm của một người đứng đầu sao?”

Algon ngẩn mặt nhìn nàng, lắc đầu mỉm cười.

“Ta không phản đối ý kiến của nàng. Nhưng Asisu nàng nghĩ thế nào khi hai nước Assyria và Ai Cập hợp lại thành một?!”

“Algon, không cần đùa”

Asisu nghe đến lời nói, ánh mắt có chút bất mãn. Bây giờ nàng với Algon xem nhau như bạn, có thể nói gửi thư qua lại cũng được nhưng với hai vị vua trị vì đất nước, nàng không muốn tình bạn có bất cứ mối quan

hệ về chính sự nào. Và Asisu hiểu, hiện tại Memphis như có như không muốn cho nàng nắm gần hết quyền hành ở Ai Cập, hẳn hiện tại cũng được xem đứng đầu nhưng thực ra Memphis đang lui dần quyền hành hỗ trợ cho Asisu, hẳn chỉ là một lá chắn giuos Asisu không chịu nhiều thương tổn. Nên khi quyết định phải tự suy nghĩ của chính nàng, Memphis sẽ không cản, ngay cả nàng muốn mạng hẳn Memphis cũng có thể lấy ra cho.

“Algon, ta không nghĩ để tình cảm có bóng dáng của chính sự. Nếu người vẫn muốn thâm tóm Ai Cập về phía mình vậy xin đừng gặp mặt ta thêm lần nào nữa. Nếu có gặp ta và người sẽ là kẻ thù.”

Asisu không kiêu căng, không ngạo mạn, không nhun nhường cũng không nịn bộ. Nàng nói với chất giọng thoảng qua như gió trôi, nước chảy, nhưng cũng khiến người nghe hiểu được ở nàng khẳng định cái gì và chấp nhận cái gì.

Chỉ là lời của Asisu lọt vào tai Algon hẳn lại cười trừ khổ sở.

“Asisu, nàng nói vậy không sợ ta sẽ giết nàng sao? Nàng nên biết nàng đã nắm quyền Ai Cập hơn một nửa, nếu nàng chết Hạ Ai Cập sẽ nổi loạn, Memphis hẳn có khả năng bình định được không? Ta tin đầu óc của Memphis còn thua xa nàng đấy Asisu, còn có...Ragash bên kia nhòm ngó. Nàng nghĩ xem nếu một đất nước không thu phục lòng dân, bị giặc xâm lăng thì thế nào sẽ vững mạnh? Rồi đây Ai Cập dần bị hủy diệt. Ta lại dễ rồi ngồi mát ăn bát vàng, ngư ông đắc lợi. Ai Cập sẽ về tay ta. Nàng nghĩ sao Asisu?”

Asisu nghiêng đầu mỉm cười.

“Algon ta nghĩ người thật không dám đâu.”

“Tại sao nàng chắc chắn nhỉ?”

Algon cũng học theo Asisu nghiêng đầu mỉm cười. Asisu nhìn bộ dáng của hẳn mà phì cười.

“Người một khi đã đến đây thì tất cả người dân Ai Cập đều biết, nếu ta xảy ra chuyện gì chắc chắn Algon là kẻ chịu nghi ngờ đầu tiên. Hạ Ai Cập cũng không chỉ có ta cai quản, Hassan và Unas chắc chắn sẽ không làm ta thất vọng nếu ta có mệnh hệ gì, và Memphis hẳn không có trí nhưng thực chất là một hắc ám vương hơn người tưởng tượng đấy Algon, cộng thêm Minue. Ta nghĩ Ai Cập thiếu ta cũng không có vấn đề đâu!”

Algon hơi bất ngờ với câu trả lời của nàng, hẳn cúi đầu cười vui vẻ.

“Sao nàng lại nói Ai Cập không sao khi mất nàng?”

“Thì thực tế...”

“Cẩn thận Asisu”

“Tê...tê...phập..”

Algon giật mình ôm lấy Asisu che chắn cho nàng trước khi con rắn kia cắn đến. Chỉ là chậm trễ hần không thể để nàng bị thương thêm. Liều mạnh chắn vết cắn, loài rắn từ trên xà nhà bò xuống há miệng cắn trúng lấy cánh tay phải của Algon. Đồng thời anh đang kéo nàng rời khỏi giường.

“Asisu, nàng...”

“Algon, im lặng!”

Asisu cố sức bò dậy xé rách váy mình cột lấy mạch máu trên cánh tay Algon. Ánh mắt liếc sang nhìn con rắn, rắn hổ mang đuôi chuông. Loài cực độc ở vùng đất cát khô cằn này. Và không thuốc chữa.

Con rắn kia vẫn rất hung hãn muốn tiến lại gần người cắn thêm một nhát nữa.

Nhìn thấy tốc độ trường của nó, Asisu bàng hoàng cố gắng đọc câu thần chú dùng loại ấn kí đẩy con rắn kia ra xa. Tức thời nó lại càng hung hãn hơn bất cả người phóng tới.

Trời sinh tính con gái sợ loài bò sát và Asisu không ngoại lệ, nàng vẫn rất sợ rắn còn ám ảnh hơn khi ở kiếp trước thân hình rắn khổng lồ quấn lấy nàng cho đến chết.

Algon bị độc rắn không thể cử động, Asisu mới tỉnh còn quá yếu, cơ bản bùa chú gì đó vận dụng phép thuật cũng không tính là bao. Trước mắt thấy con rắn kia nhào tới, nàng nhìn Algon, lập tức không ngần ngại chắn lấy hần trên người.

“Phập!”

“Asisu, nàng không sao?”

Cánh cửa đẩy, mũi tên cùng lúc lao vào, cắm thẳng vào đầu con rắn hung ác. Unas chạy vào đỡ lấy Asisu kiểm tra kĩ lưỡng.

Nhưng nàng lập tức ngăn lại.

“Không cần, Unas đưa Algon đi chữa trị nhanh. Chất độc rắn đang thấm vào người hần. Ta không muốn bất kể ai vì ta mà chết! Nhanh lên!”

“Được, Asisu bình tĩnh đã. Hassan mau đến cứu người đi!”

52. Chương 52

“Asisu an tâm, Algon hiện tại không sao rồi”

“Ừ, nhưng là kẻ nào làm?”

Asisu đưa ánh mắt nhìn sang Memphis, hần im lặng nhú mày, hần biết, chắc chắn biết là kẻ nào làm, còn có không muốn nói ra. Asisu rời khỏi giường bệnh của Algon, xoay người tựa vào tường rồi đi. Minue nhìn nàng vội vàng đưa tay kéo lấy nàng vào lòng, để nàng nương trong lòng mình mà đi.

“Asisu, sức khỏe của nàng còn quá yếu”

Minue cau mày, đưa tay đặt lên trán nàng, ánh mắt có chút trùng xuống khi nhìn sắc mặt của Asisu tái nhợt. Hần đau lòng.

Vì công việc những ngày qua hần không thể ở bên cạnh Asisu, cũng vì lí tưởng một ngày nào đó hần có thể đứng bên cạnh nàng thật xứng đáng, sẽ không để Asisu một lần nữa xoay mình vào nguy hiểm đem tính mạng mình ra bảo vệ bản thân mình và những người khác. Vì vậy điều tất yếu Minue cần là phải thật mạnh mẽ.

Những ngày qua chạy đi biên cương bình định dân chúng, cùng phá một số hang ổ của bọn giặc cướp, Minue cũng đã ít nhiều nhận được lòng tin của những người dân nơi đó, cũng được xem là tiểu hoàng. Hần chỉ cần đủ sức mạnh, đủ danh vọng để sánh vai với Asisu sau này sẽ không khiến nàng khó xử hay bị người đời bàn tán về danh của nàng. Minue hiện tại đã nhận thức rất rõ ràng, hần chính là yêu. Yêu từ cái nhìn đầu tiên, lần gặp mặt đầu tiên nàng tặng hần hộp bánh với khuôn mặt dịu dàng ôn nhu mỉm cười nhẹ nhàng như gió mùa thu ở bờ sông Nile, nàng còn nhìn hần với ánh mắt xinh đẹp, lung linh, cuống hút động lòng người.

“Minue, đưa ta đến phòng, ta cảm giác khó chịu trong người!”

“Asisu... Được ta giúp nàng!”

Minue nhìn người ngọc dần nặng trĩu trong lòng mình, mày kiếm đã cau đến mức giới hạn, gương mặt tuyệt đẹp đến bây giờ chỉ còn là nét lo lắng tột cùng trên gương mặt. Hần cúi người bế sốc nàng lên, chạy vụt về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường nhỏ, đem một cốc nước đến cho nàng uống.

“Asisu, thế nào rồi?”

“Không sao”

Asisu cảm thấy uống nước đã đủ, cô đẩy tay hấn ra tránh khỏi ly nước. Minue cũng hiểu ý đánh buông cốc xuống trên bàn.

“Asisu, lần này tại sao lại cố chấp như vậy?”

Asisu nghiêng đầu nhìn Minue khi nghe anh nói xong, cô chớp mắt một chút, rồi mỉm cười.

“Thật ra không phải vì ta cố chấp”

“CHẳng phải vì Memphis sao?”

“Không chỉ một phần nhỏ, Memphis là một ông vua, chuyện này nên để hấn xử lý”

Minue nhìn người con gái tiều tụy trên giường, chỉ còn ánh mắt lấp lánh như trời đen nhẹ nhàng chớp động, đôi mắt mỉm cười nhẹ nhàng, liếm môi ánh sáng nhợt nhạt. Nàng đây là nói cho hấn biết nàng đã rất quyết định, đem mình ra thử thuốc sao? Nhưng liên lụy đến tính mạng như vậy có đáng không?

Asisu đưa tay chạm vào bàn tay đầy gân xanh nắm chặt của Minue kia, hấn có vẻ tức giận, có thể là kế hoạch của nàng không khôn ngoan sao? Nhẹ nhàng kéo mở nắm bàn tay, nhẹ nhàng đưa bàn tay đầy vết chai sạn vì cầm gươm đao, cung giáo đặt lên mặt mình, Asisu cứ trong lòng bàn tay hấn cọ má chậm chậm, ý bảo không cần lo lắng. Hơn ai hết, kiếp trước lẫn kiếp này, nàng vẫn hiểu ai là người dành tình cảm cho nàng nhiều nhất, nhiều hơn cả tính mạng của mình, đó chỉ có hai người vẫn không thay đổi là Ari và Minue. Tuy kiếp trước Minue được duy truyền vì tính chăm sóc, và tuân theo hết mực yêu cầu của hoàng đế, nên dù có yêu nàng đến mức nào đi chăng nữa thì đối với trách nhiệm Minue vẫn là đầu đất cố ý giữ lấy, còn có lúc trước Asisu không chấp nhận hấn, một mặt nhìn hấn với chức vị nữ hoàng và nô lệ nên với những gì khiến Minue mất hy vọng, mãi mãi chìm vào giấc mơ tối tăm đó. Nhưng bây giờ, Asisu không trở lại con người cũ, cũng rất nhẹ nhàng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, Minue vẫn được Asisu một lòng chấp nhận vậy nên suy nghĩ lẫn ý thức bắt đầu thay đổi đi, cộng với lúc còn nhỏ Asisu sớm đề ra việc học tập cho trẻ con, nô lệ, vậy nên không cần cảm thấy thẹn vì chức vị, và đối với một người như Minue thì bản tính nóng nảy cũng sẽ giết hấn lấy đi hết thông tin.

“Asisu!”

“Yên tâm, ta sẽ không sao”

“Asisu...được ta tin nàng, nhưng hãy chắc chắn với ta sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nữa”

“Được ra đã biết rồi”

Minue, chăm chú nhìn người con gái trước mặt rồi cúi đầu nhẹ đặt trán mình lên trán người, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng như muốn khắc cốt duy tâm. Minue cũng biết đối với Memphis thật sự là một lão cáo già, hẳn muốn có thể làm, từ một đứa trẻ đi theo cho đến bây giờ, Minue tất nhiên hiểu như thế nào để Memphis sống tốt như thế trong hậu cung tiên hoàng, còn nhiều cảm bấy như vậy mà từng bước từng bước biến thành người đứng đầu còn được nằm dân cả lòng tin.

“Asisu, nàng mệt rồi nghỉ đi”

Minue đặt nàng xuống dưới giường nhẹ nhàng đem chăn đắp lên cho. Đợi một lát sau đó mới ra ngoài mở cửa. Cánh cửa mới mở đã xuất hiện một thanh niên đứng chặn giữ.

“Hassan?”

“Ta có chuyện muốn nói với người”

Nói xong Hassan xoay người rời đi, Minue cũng không nói gì vội vàng đóng cửa rồi đi phía sau.

Đến trước vườn hoa, Hassan mới dừng lại. Minue nhìn quan cảnh xung quanh nhìn không hiểu nhìn xảy ra chuyện, anh chỉ nheo mắt nhìn Hassan.

Người ta nói đúng, người ta thôi thì thôi. Nhưng nam nhân bốn mắt nhìn nhau trào máu họng.

“Người nói được rồi!”

53. Chương 53: Hung Thủ?

Minue nhìn Hassan lại cau mày khó chịu, hẳn thật ra đang muốn làm gì? Anh biết khi Asisu đi nghỉ thì hẳn đã xuất hiện ở cửa lâu lắm rồi. Che dấu khí tức của mình làm cái quái gì? Nghe lén chuyện người khác? Và Minue không thích chuyện đó xảy ra.

“Người có thể nói rồi, Hassan”

“Ta không đến để khiêu chiến với người mà ngược lại. Ta muốn hợp tác.”

Minue nheo mắt nhìn thái độ như thật như đùa của Hassan: “Hợp tác? Cái gì? Ta và người có chuyện hợp tác?”

Hassan chỉ mỉm cười nhìn anh, không nói, từ từ lấy trong túi một cây châm nhỏ.

“Ta phát hiện cái này bên cạnh cửa phòng Asisu, ta không muốn nói nhưng chuyện này rất khả nghi trên cây châm có mùi hương dụ rắn.”

“Dụ rắn? Làm sao người biết về việc này?”

“Nó đã mắc vào giày ta khi ta đến tìm nàng. Qua một đêm, chiếc giày khi bị châm dính vào đã có vài con rắn độc cuộn lấy ở góc nhà. Ta còn biết bên trong cây châm con có thuốc độc bằng bột tán”

Nói đoạn, Hassan mở nắm ngọc trên đầu cây châm ra, ở đó có một hố nhỏ đựng đầy bột trắng xóa, có hương thơm rất ngọt. Để Minue nhìn xong, rồi lập tức đóng lại, trời bắt đầu gió thổi lớn. Hai người sau đó nói với nhau chuyện gì đó, và chia ra hai hướng rời đi. Ở dưới gốc cây đào, lượng gió đã che dấu đi tất cả, tất cả những chuyện tiếp diễn sau này.

Asisu rời khỏi giường mình sau hai ngày, được Hassan chăm sóc kĩ lưỡng, Memphis đã nói tìm ra hung thủ, chỉ đợi ngày cô khỏe mạnh và xét xử. Và hôm nay cô muốn biết mặt người muốn giết cô, để hỏi thật ra cô đã làm gì họ lại muốn ác độc như vậy. Asisu nhận trước giờ khi lên chức nữ hoàng, cô không phải không có kẻ thù, ngược lại còn nhiều vô số kể. Nhưng cô nhất định sẽ không làm tổn hại đến người nghèo hay nô tỳ, nhưng Memphis nói người này là nô tỳ. Vậy trong cung còn có thêm một kẻ đang đứng đằng sau nữa. Memphis là do nghiên cứu không sâu hay là không muốn cô lo lắng đây? Memphis sử lý xong công việc, lập tức xoay người chạy đến phòng Asisu thăm cô, nhìn cô nặng nề đặt cốc nước lên bàn, chống vào mặt bàn đứng lên lập tức đến đỡ lấy cơ thể cô sắp bị ngã nhào ra mặt đất.

“Nàng tại sao không nhờ Ari giúp”

“Ari đã lâu không được nghỉ ngơi, cứ để nàng nghỉ. DỪ sao chuyện này ta tự làm được”

“Tự làm của nàng là gây thương tích cho mình sao?”

Asisu không nói, ngược mắt nhìn Memphis rồi cúi đầu, là anh nói đúng cô không thể cãi, càng không khiến cho Memphis giận, hấn sẽ làm ra những hành động khó lường. Chuyện giữa những người nam nhân bên nàng, Asisu đều không biết, họ vẫn bàn tán gì về với nhau chuyện gì đó, ngược lại, mọi bí mật được giữ kín với cô. Chỉ một mình Ari biết đến kế hoạch của họ, nhưng cô tỳ nữ này vì bọn nam nhân dọa đến tính mạng của chủ nhân mình nên lặng im làm theo. Memphis nhìn cô gái cô chấp bên cạnh mình, kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy. Nàng là một kẻ cứng đầu không ai can được, chỉ có ánh mắt như cú con biết lỗi cục tai cũng đủ làm mọi tội lỗi của nàng xóa sạch trong mắt hấn. Cũng chính vì nguyên nhân này, Asisu kiếp trước kiếp này dù làm những chuyện gì quá đáng đi chăng nữa Memphis vẫn nhắm mắt, mở một mắt cho qua. Memphis đưa cô đến nhà ngục sâu dưới lòng đất, nơi này quá lâu rồi không ai đến, bọn tử tù cũng đã chết sau những phiên xử tử, không một ánh sáng lọt vào mắt, chỉ có những đèn đuốc nổ lách tách, ánh sáng yếu ớt đến gần con đường dài. Asisu nương theo Memphis mà đến gần ngục giam, nơi giam những kẻ muốn ám sát bậc trên, ánh mắt cô dừng lại với cái bóng đen ngồi trong góc run rẩy. Memphis phất tay cho quân lính kéo người kia ra, lập tức trong nhà giam liền có tiếng ồn ào, náo loạn. Người bên trong ngục kia như hóa điên, hét to đẩy tất cả các quân lính bên người chỗ khác, trên tay còn cầm một cây trâm có đầu điều hâu huê loạn, Memphis cau mày, kéo Asisu sau lưng mình, chuẩn bị thể chiến đấu, như dự đoán của hấn, người trong ngục kia vọt qua quân lính, nhào đến chỗ Asisu giờ châm đâm đến. Memphis kịp thời giữ lấy tay nô tỳ đó, hất mạnh ra xa.

“Vô dụng. Còn không mau giữ lại?”

Hắn trừng mắt nhìn quân lính cúi đầu nhận tội trước mặt, lập tức một đoàn lính đến trói tay nô tỳ kia lại. Khi cô gái kia vùng vẫy, mái tóc rối loạn hất mạnh ra sau, gương mặt của cô rơi thẳng vào mắt của Asisu, làm cô ngẩn người. Jamall, tỳ nữ đã từng là người Algon sủng ái nhất, nhưng tại sao lại đến đây? Cô ta ghét cô cũng đúng nhưng sẽ không đến nỗi giết chết, trước giờ Jamall làm việc ngu ngốc nhưng không phải những kế hoạch tinh xảo như thế này. Hoặc phía sau cô ta là một kẻ khác. Memphis đứng nhìn Asisu gặng hỏi từng câu với Jamall nhưng tất cả đều vô vọng, cuối cùng anh vỗ vai cô, bảo cô đứng dậy rời đi. Asisu nhìn Memphis, cũng mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi. Cô biết Memphis đang cố che giấu điều gì đó đối với cô, sau vài phút, y sư đến, họ chẩn đoán Jamall bị rối loạn thần kinh, hoặc bị gì đó kích thích trúng vào nhược điểm quá nhiều lần nên mới trở ra điên dại. Và mọi đầu mối kết thúc từ đó, Asisu cũng bắt đầu trở về đường thương trong một thời gian dài, đến khi cô hoàn toàn khỏe hẳn.

54. Chương 54: Trở Lại

Asisu ngồi trên ghế đá ngoài hoa viên nhìn trời. Một ngày yên bình đối với cô, và thư giãn. Từ khi cô chuyển đến Thượng Ai Cập, ranh giới giữa Hạ - Thượng Ai Cập càng mở ra rộng lớn, kèm theo đó bắt đầu phát sinh nhiều vấn đề về ngoại nhập thương. Asisu không biết mình đã làm thay đổi lịch sử bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn muốn duy trì nếp sống tốt cho người dân, dần dần ở các thương gia bắt đầu mau bán vũ khí với công sức mạnh như súng, pháo, đạn,... Những vũ khí cho chiến tranh, thứ làm cô lo sợ là một khi nước mình xây dựng không biết sử dụng súng đạn thì các nước khác sẽ diệt trừ, thời đại đi trước chính chúng ta cũng phải đi theo. Mặc khác còn một chuyện nữa, vũ khí tối tân sẽ dẫn đến càng nhiều người hiếu chiến. Cô cần mở một lớp dạy về súng các nhân phẩm của con người. Hiện nay các trường học khác lạ do cô mở về quân sự, hoặc về trách nhiệm, kiến thức bắt đầu đưa ra các thể hệ học sinh rất xuất sắc, dần Ai Cập trở nên một bộ mặt khác lạ đối với xã hội bây giờ, điều này càng lo lắng các nước khác sẽ xâm chiếm lấy hoặc ngành tỵ cùng nhau phá hủy. Asisu muốn những thứ cô đem về từ hiện đại, do các tiền bối, mà cô mặt dày tự nhận họ là sư phụ của mình khi truyền tống hơn mấy thế kỉ trước, tất cả kiến thức được nổi bật, hữu ích, nhưng... cô không muốn quá nổi để gây ra nhiều phiền phức. Vì vậy, Asisu cùng Memphis nghĩ ra kế sách kiềm hãm về sự giao lưu về người dân với các thương gia bán vũ khí, bằng cách chỉ có quân đội mới được sử dụng vũ khí, khi sử dụng vũ khí cần có giấy phép công nhận của cấp trên, không được sử dụng súng vô tội vạ, nợ máu cũng phải trả bằng máu, đó là nguyên lý công bằng không ai chối cãi được trước luật lệ. Và bắt đầu sau đó một tháng, mùa đông đến, những cơn mưa rào không ngớt, với những đợt sấm chớp lóa cả mắt, gió lạnh thổi vào run người, rét buốt. Asisu được Ari choàng thêm một bộ áo lông, thắt dây tốt rồi mới lui ra ngoài, Ari được xem là những nô tỳ xinh đẹp, và hạnh phúc nhất ở hoàng cung, vì có Asisu làm chủ mình. Nhưng Ari không để điều đó làm bận tâm, nàng bắt đầu học cúi đầu, nhận nhịn khi vào trong cung và học làm nô tỳ, nhưng với Asisu không biết tại sao, dù chẳng bị đánh đến bao giờ, khác các chủ nhân khác đánh nô tỳ, đánh đến nguai cơn khát của chủ nhân mình, nô tỳ chẳng dám kêu ca, còn Asisu chỉ cần liếc mắt một cái thôi đã khiến Ari sợ đến lạnh sống lưng, tím tái mặt mày, cũng vì vậy vì sao Asisu nói gì cũng phải nghe, vì trong cặp mắt kia khi tức giận đều là một màu lạnh huyết bình thần, bên ngoài thì cười rất bình thần, vô hại như không có chuyện gì xảy ra, nhưng ai biết bên trong cô gái kia sẽ định làm gì. Asisu xem thời gian ước tính trên Ari đã đủ, liền phát tay cho cô gái này rời đi, Ari nhận được dấu hiệu liền rời đi nhanh như gió cuốn. ALgon từ hai ngày trước được giải trở về nước, khi hắn đi Asisu còn nghỉ ngơi trong phòng, máu vẫn chưa phân tách lại, nên mỗi khi hoạt động cô luôn cảm giác mình sẽ ngã đến nơi, ALgon đến phòng cô nghe được tin tức vậy liền đưa cho cô túi nhỏ lớn, nói là vì người dân quốc gửi sang, nho kia đặt trên bàn, đến bây giờ Asisu mới mở mắt và cầm ăn được, những chùm nho không ăn kịp dần dần sẽ héo đi, và đem vứt. Asisu nghĩ ra đem một số ít cho người xung quanh, và cô đưa cho họ. Nho ở đất Assyria thật sự rất ngon, Asisu ăn đến rách môi vẫn muốn ăn, nhưng những nam nhân bên cạnh nàng sẽ không cho phép chuyện nàng ăn uống tùy tiện bỏ luôn cả cơm để ăn trái cây. Vậy nên khi phân phát xong, Asisu còn khá nhiều nhỏ cũng bị những nam nhân đó tách ra thu sạch không còn để lại cho cô

một cái, dù cô có náo loạn như thế nào họ vẫn không trả là không trả. Cuối cùng Asisu đành bó tay.

Hơn cả năm nay, chuyện về vụ hạ độc, là người Jamall nên ở các tiền bối Assyria bên kia sẽ không nói được gì, bên cạnh còn có ALgon che chở đủ nguyên nhân cho cô, Asisu cũng tự nhiên thoát một kiếp tranh giành đất đai. Memphis bắt đầu quản lý luôn cả Hạ Ai Cập, cùng Asisu hỏi ý kiến rất nhiều vấn đề và luôn để nàng làm người quyết định mỗi chuyện có hoặc không. Memphis chăm sóc nàng, Hassan lại đưa thuốc cho nàng thường xuyên, Unas cùng Minue hay đem nhiều chuyện trên doanh trại về kể với cô. Và nhiều ngày khi cô bị bệnh, Izumiru gửi sang cho cô những món quà đặc biệt từ đế quốc họ, nói rằng là quà chúc nữ hoàng Ai Cập mau khỏe lại. Nhưng có một điều Asisu vẫn âm thầm tìm kiếm, đó là thật sự người đứng sau Jamall là ai? Hơn ai hết, mọi chuyện này như rõ ở ban ngày, Jamall là kẻ thế mạng cho âm mưu thất bại này. Nhưng trước giờ Jamall là con cáo, chưa bao giờ đặt niềm tin vào bất kì ai, vậy còn về người nào đó chịu im lặng, âm thầm phục vụ thì cô ta cũng không cần, hoặc là muốn cô ta, hai là đáp ứng đủ nhu cầu của cô ta. Người có năng lực đó chỉ là người có gan muốn chiếm đoạt ngôi vị, muốn nhắm vào cô, không phải là Memphis, mà là nhắm cuối cùng là vào cô. Thì có lẽ chỉ có một người là Imhotep, như vậy, Asisu vẫn có cái gì đó rất lạ về việc này, Imhotep mấy năm trở lại đây hẳn ta rất hiền lành, nếu không tính về kiếp trước, Imhotep chắc chắn là vị thần trung thành nhất ở kiếp này của Memphis. Asisu cau mày, xoay mắt chợt dừng lại ở trên hành lang, ánh mắt chạy dọc theo bóng người đang đi đến gần cô.

“Ari? Chuyện gì xảy? Có cần vội vàng như vậy không?”

“Nữ hoàng. Nữ quan Naptera đến gặp người”

“Naptera? Mẹ của Minue?”

“Vâng là bà ấy”

Asisu gật đầu ý bảo Ari gọi bà vào, cô ngồi nhìn khoảng không, môi nhẹ nhàng nhếch. Có thể Imhotep không phải là kẻ đứng sau, hoặc có một người khác. Naptera kiếp trước là người rất trung thành đối với Carol, nhưng bây giờ Carol trở thành nô tì, đối với bà, một nữ quan cao cao tại thượng như bà ta sẽ không đến gặp Carol vào khu nhà nô tỳ hay nô lệ. Hôm nay lại tìm đến gặp cô, có biến không nhỏ đâu.

55. Chương 55: Ngoại Truyện

“Những thứ không thuộc về mình thì hãy cố giành lấy nó”

Câu nói này là do thế giới này dạy cho tôi. Tôi học nó từ bên trong nôi, từ trong trứng nước tạo ra. Thế giới tôi sống khi nhìn đời là thế giới của công chúa, thế giới của những vị thần, và thế giới của sự thống trị. Tình yêu đối với tôi không chọn lựa, người ta đặt ra cho tôi con đường đó, rồi để tôi bước đi từng bước chập chững và làm quen, sau đó trở thành xương tủy. Năm tôi lên 10 tuổi, thánh điện bị cháy trụi, vì một lần phóng hỏa của quân phản động, lúc đó tôi ở trong thánh điện và hút khói quá nhiều. Tôi đã muốn mình thật sự chết đi với giấc mơ đó, khi sinh ra tôi đã biết quá nhiều chuyện tôi không nên biết. Cha tôi cưới mẹ vì tình yêu, và cũng chóng vánh qua mau, cuộc sống của mẹ chỉ có nước mắt rửa lấy mỗi đêm. Cơ thể mẹ tiêu tụy vì khóc và ánh mắt, một năm sau đó, cha lấy người phụ nữ khác, và mẹ sinh hạ đứa em trai.

Trong ánh sáng của buổi bình minh đó, mẹ cũng ra đi mãi mãi. Từ đó tôi không còn vòng tay của một người yêu thương bên cạnh, cuộc sống lay lắt từng ngày với vàng bạc và những lời ca tụng làm tôi chóng chán. Đứa em trai của tôi chỉ có người duy nhất ở bên cạnh tôi, và nói chuyện quan tâm, nô tỳ, cha luôn nói với tôi đó là người chồng tương lai của tôi và sau này tôi sẽ trở thành hoàng phi. Và trong tìm thức của tôi đâu đó thật sự đã không có ý muốn như vậy, chán ngán với cuộc sống vinh hoa giả tạo này, nhiều lần quỳ gối dưới tượng đá lớn, tôi luôn chấp tay lặp đi lặp lại một câu

“Hãy để con thoát khỏi đây”

Nhiều đêm trôi qua, cứ thế và dần lớn lên, tôi không đủ dũng khí để trốn đi, trốn đi rồi tôi sẽ đi đâu? Ở đâu? Tôi là công chúa, người dân đều biết mặt, cơ thể thì ốm yếu liên miên, tôi không những trốn không được, chưa ra khỏi cung đã bị mật thám bắt uy hiếp phụ hoàng. Dần sau này, tôi miễn cưỡng chấp nhận chuyện theo đứa em luôn nhắc nhở, rồi cha chết đi, đứa em trai lên ngôi, tôi là người đốc thúc nó. Nhưng tất cả đều công cốc khi một kẻ khác xuất hiện, mọi cố gắng của tôi như đổ sông đổ biển. CON bé kia khiến người dân yêu thương nó hơn, tôi sẽ không nói gì, nhưng đứa em trai càng ngày bỏ bỏ việc triều chính, tôi lại quay mắt nhìn bọn quan ô trong triều, một vai tôi dựng lên gồng gánh, một vai tôi dạy dỗ, và thằng em trở thành đồ đốn. Chúc nghiệp vì yêu mà ghen, hay vì chị mà lo cho đứa em cũng được, tôi không quan tâm, đối với tôi mọi chuyện đều phải bắt đầu tốt đẹp cho người dân trước đã, và những chuyện con bé kia làm không thể chấp nhận được. Đêm đó, đến điện thờ, một ai đó đã nói với tôi từ âm thanh vang vọng giữa đêm khuya thanh tịnh.

“Giết chết nó đi. Đứa con của kẻ phá hoại”

Một lời tiên tri, một số phận.

Tôi đã đổi cả tính mạng để cứu vớt lấy nhân dân mình, rồi sao? Họ u mơ mù quáng, đến cả bỏ mất sinh mạng của chính bản thân mình. Tôi đã gắng gồng cái triều đình này như thế nào, đốc thúc đứa em ra sao? Tất cả đều vô dụng. Nếu không có con nhỏ kia, tôi đã làm mọi chuyện theo đúng kế hoạch của mình, và Ai Cập cũng sẽ không có ngày tàn tạ như vậy. Và tôi đành lợi dụng tiếng yêu, dù tôi chẳng biết viết nó ở đâu trên mặt mình, và cuối cùng thất bại thảm hại và cái chết nhục nhã. Đứa em tôi hết lòng tin tưởng, người dân mà tôi hết lòng nâng niu, tất cả mọi chuyện đều là do tôi tự cố gắng ôm lấy trọn. Những kẻ u mê không bao giờ tỉnh ngộ, triều đình mất quân đội, nạn tham ô quan trường bắt đầu phát sinh đến rộng rãi, tôi rối loạn giải quyết trong tuyệt vọng, và cùng thời gian đó, tôi bị từ hôn, và bị gả cho đất nước khác, à không, nên nói tôi bị đuổi thẳng ra khỏi đất nước mình sinh ra. Người dân Ai Cập sợ một hạt cát của họ bị lấy đi xa rời quê hương, còn tôi không mang theo bất cứ cái gì, bị nơi mình sinh ra khước từ.

“Chị, em xin lỗi em không yêu chị. Người em yêu là Carol”

“Memphis, em đùa với chị sao? Cha đã nói chúng ta phải cưới nhau. Em đã hứa sẽ cho chị cuộc sống hạnh phúc.”

“CHị, em xin lỗi, Carol là người em yêu”

“Em một câu Carol, hai câu Carol, một câu yêu, một câu xin lỗi. Memphis, bao năm qua em có tình cảm gì với chị không? Memphis, làm ơn, đừng bỏ chị. Mẹ bỏ đi khi chúng ta còn nhỏ, cha cũng đi để hai chị em

gồng gánh trên vai. Em vì một con nhỏ không gốc gác bỏ chị mình sao? Memphis?”

“Chị, Carol là...”

“Là con của nữ thần sông Nile chứ gì? Memphis, chị nói cho em biết cô ta không phải nữ thần, cũng chẳng phải con của thần nào cả, cô ta đến đây để phá hoại đế quốc này”

“Chị đừng nói nữa.!”

“Memphis, chị phải nói. Chị nói để em tỉnh ra, cô ta đem mạng sống của người dân đặt trên từng bước đi. Từ khi em gặp cô ta em bỏ bỏ tất cả mọi chuyện triều chính, em đem quân của đất nước đi gây chiến với các nước đồng minh vì một con nhỏ. Memphis, nghe chị, làm ơn tỉnh lại đi, em không cần yêu chị, phụ nữ ở thế giới này rất nhiều em cần sẽ có rất nhiều kẻ chạy theo em. Carol thì không được, cô ta sẽ giết em mất. Memphis, nghe chị nói đi, làm ơn...”

“Đủ rồi. Dù chị có muốn hay không thì ta đã quyết định. Ngày mai ta sẽ lập Carol làm hoàng phi”

“Đừng, Memphis, làm ơn đừng!”

Tiếng thét trong tuyệt vọng, chỉ nhìn được bóng người vô tình rời đi. Khóc?! Nước mắt mặn chát rơi lã chã trên nền đất lạnh, tôi nhìn người đi, lòng vụn đau. Lại một người tôi hết lòng quan tâm bỏ tôi đi lần nữa. Lần cuối cùng cho nước mắt này rơi, hết rồi, tôi không còn cái gì trên thế giới này nữa thật rồi. Hết tất cả rồi.... Chẳng ai biết được cuộc đối thoại thật sự vào ngày hôm đó, chỉ có cung nữ nghe lén tiếng được tiếng mất, và truyền tai nhau. Cuối cùng tạo nên một câu chuyện khác hẳn với ý nghĩa và lời thoại xưa đến nay. Và tôi cũng chẳng hay điều đó cho đến về sau. Và nhiều năm sau đó, tôi rời khỏi Ai Cập, đến Babylon làm một con cờ hiển tể. Vào một đêm trăng rằm, ánh lửa bập bùng sáng, tôi trốn khỏi điện đứng dưới sa mạc cát chấp tay khẩn cầu, mong một lòng thương ai đó thật sự cứu rồi lấy linh hồn chết ngạt này.

Một lần nữa, lời tiên tri lại đến.

“Hãy đi về hướng Nam con sẽ tìm được đường của chính mình”

Hoàng phi Babylon tôi từ bỏ, lại từ lời tiên tri tôi bắt đầu hướng đến vương quốc Amazos để bắt đầu lại cuộc sống vui vẻ của mình. Tại đây, tôi có bạn, tôi có tình thương, và với chức danh của một họ tên khác, họ mãi mãi không tin một nữ hoàng ác độc là tên tôi, và họ đặt cho tôi một cái tên khi tôi nói

“Tôi là kẻ lang thang, không nhà, không cửa, và không có tên”

Dần một năm qua đi, sức khỏe dần yếu hơn. Sau một lần Minue dẫn quân đến khu ổ chuột tôi đang sống, nhìn tôi, anh đã quá già để đủ điều kiện sức khỏe chiến đấu, tôi chỉ mỉm cười nhìn anh

“Có thể anh đã làm ông của vài đứa nhỏ”

Anh chỉ nhìn tôi lắc đầu: “Minue chưa có vợ, chỉ nhận con nuôi, và thằng bé chỉ mới lấy vợ gần đây”

Tôi nhìn anh, cũng không nói gì, xoay người ra sau nhà thổ huyết. Rồi ngất lịm ra đó, Minue đưa tôi vào giường rồi rời đi, loáng thoáng đâu đó, tôi còn nghe tiếng vọng lớn.

“Nữ hoàng Asisu không còn sống, tướng quân Minue đã không tìm được xác nàng”

Một lần nữa tôi cảm ơn anh, người tôi nợ cả cuộc đời đã đền ơn, lần nữa làm tâm anh đau khổ. Và có lẽ, mãi mãi tôi biết tâm ai đau khổ hơn ai. Đêm hôm đó tôi rời khỏi nhà, chạy sâu vào rừng theo một vì sao dẫn lối, và cũng là nơi kết thúc cuộc đời của tôi, thần Osiris gửi một con mẫn sà lớn đến đón tôi rời khỏi thế giới này. Và linh hồn tôi sẽ xoay tròn, xoay tròn mãi trong bóng đêm tối mịch.

”Hoa kia trong vắt như tờ, nghĩ người xa xứ nhìn trời biệt li

Uyên ương định kiếp đường đi

Tơ duyên đứt đoạn, nỗi oan chất chồng

Lệ sầu quay bước ra đi, ngoảnh đầu nhìn lại

Vô hình cố nhân.

Tương truyền số kiếp tương phùng

Cúi đầu chịu phạt, chẳng cầu nhớ mong

Gió lạnh kéo hoa rơi

Sương đêm buốt giá, hỏi người tâm đau?”

56. Chương 56: Izumiru

“Isis, nữ hoàng, đã lâu không gặp”

Asisu ngẩn người nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, mái tóc bạc của hắn tùy ý thả theo gió thổi, ánh mắt hổ phách như có như không mỉm cười nhìn nàng. Asisu biết hôm nay đế quốc Hittites sẽ đến dự tiệc, Memphis đã nói tiệc hôm nay sẽ là sinh nhật của nàng, ra hiệu cho toàn dân Ai Cập miễn thuế trong hai năm và nghỉ lễ hai tuần để chúc mừng sinh thần cho nàng. Toàn dân Ai Cập rất hân hoan về ngày sinh một vị thần, và tự hào khi đất nước họ có một nữ hoàng như vậy.

“Nếu ta đoán không nhầm, thì có lẽ đây là đế vương của Hittite đi?!”

“Rất vui khi nàng nhớ ta Asisu. Nhưng nhiều năm như vậy, nàng vẫn không đổi được tính tình nhỉ”

Asisu nhìn nam nhân mỉm cười đưa ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, lúc trước sau khi bữa tiệc diễn ra, Memphis nhìn nàng ôn nhu nói nàng về phòng nghỉ ngơi, Asisu khi đi qua đây cũng chỉ muốn ngắm nhìn vườn hoa không ngờ lại gặp Izumiru ở nơi này. Người này nàng có gặp trước đó sao? Nàng không nhớ. Izumiru dường như biết nàng sẽ có thái độ như vậy đối với bản thân cũng không nói gì, nhìn vườn hoa môi nhấp nháy.

“Hoa tuyết lam”

Asisu bây giờ mới nhận ra, ánh mắt nhìn hắn nghi ngờ, nhưng Izumiru cũng không nói gì mỉm cười, hắn bắt đầu nói chuyện nhiều những thứ gần gũi và thân thiết. Izumiru bắt đầu từ thân phận như một người bạn, hắn không dùng địa vị nói chuyện nữa, dần Izumiru cuối cùng thành công xóa được bức tường nàng đặt ra, chợt hắn xoay người xoay bàn tay ra trước ánh mắt ngỡ ngàng của nàng. Asisu bắt đầu lui về phía sau, nhưng Izumiru lại chọn đúng một câu khiến nàng dừng lại.

“Asisu, nàng sợ ta sao?”

Asisu ngẩn mặt nhìn lên, chỉ nhìn thấy môi đôi mắt đắm lệ, cùng cầu xin, giống như nàng trả lời ” đúng vậy” những giọt lệ trong ánh mắt như trăng kia sẽ rơi xuống. Izumiru như đang cầu xin một câu trả lời chính đáng, hắn nghe nàng đã thành hôn với Memphis hắn thật sự không chấp nhận, dù đã chuẩn bị cho chuyện này xảy ra, bữa thành hôn đó, hắn không đến. Sau đó mật báo lại báo tin nàng trúng độc, bị người ám sát, Izumiru thật sự đã rất muốn bỏ cả công việc đến gặp nàng, nhưng bên đế quốc vua cha bị bệnh nặng, hắn lên ngôi thay thế, cho đến bây giờ mới có thể gặp được nàng. Hắn cả dè nén được cảm xúc đến bây giờ mới bình tĩnh đứng trước mặt nàng. Asisu lúc bây giờ mới từ từ đặt tay lên bàn tay run run trước mặt, một tay lại đỡ lấy bàn tay hắn phía dưới, mỉm cười.

“Ta xin lỗi. Người thực sự không đáng sợ. ”

“Vậy thì tốt rồi”

Izumiru bây giờ mới thức sự cười vui vẻ kéo tay cô ôm vào lòng, vùi đầu vào vai cô cọ nhẹ, ánh mắt anh như rớt ra ôn nhu thành nước. Miệng luôn lầm bầm “tốt rồi”, Asisu nhìn anh cũng không nói gì, im lặng như vậy, không gian trở nên yên bình. Asisu chỉ biết Izumiru khi kiếp trước đột nhập vào hoàng cung, việc hợp tác để chia cắt Memphis và Carol do kế hoạch của nàng đưa ra không hoàn thành khi Izumiru không đồng ý hợp tác với nàng, ấn tượng của nàng chỉ có bề ngoài của hắn, nhưng về sau mọi chuyện trở

đi chóng vánh, Asisu cũng không còn quan tâm đến chuyện này nữa, và Izumiru cũng được Luna cứu đi về nước. Hắn là kẻ si tình, đó là nhận định duy nhất của nàng, một kẻ mù quáng vì tình cảm. Nhưng rồi kiếp này, mọi chuyện thay đổi, Izumiru không yêu Carol mà là quay sang yêu một người đã thù hận với hắn kiếp trước Asisu, nàng im lặng trắng mặt hắn, hắn vẫn cố theo đuổi. Vì cái gì? Vì hắn nhớ đến lần gặp đầu tiên, một lần gặp giữa vườn hoa Tuyết Lam, và một nữ nhân như ánh trăng bên cạnh hắn. Thật ra lần gặp đó là bất ngờ ngoài dự tính, hắn muốn trộm đi thứ quý giá nhất của Memphis nhưng không ngờ bị người phát hiện, còn để người ta trộm luôn tâm mình. Izumiru thật sự thật bài thơ thâm trong lần đó, nhưng hắn không hối hận. Nhưng Izumiru không biết tâm đã bị trộm hết, ngay cả bỏ xuống cũng không đành lòng, cho đến khi được ôm nàng trong lòng như thế này.

“Asisu, ta xin lỗi. Nhưng ta thực sự yêu nàng. Xin để ta nói hết!!! Ta không biết mình yêu nàng từ khi nào, nhưng từ khi bắt gặp ánh mắt nàng, từ đó bầu trời đêm ta nhìn thấy còn riêng bóng hình nàng. Asisu, ta muốn nàng làm hoàng phi của Hittite, nếu có thể cả hai quốc gia nhập thành một, ranh giới và số phận của nhân dân do nàng quyết định.”

Asisu đẩy Izumiru ra nhưng vòng tay hắn như kiềm sắt giữ lấy nàng chặt hơn, cuối cùng nàng đành để hắn ôm mình, nhưng ánh mắt dăm chiêu.

“Izumiru, ta biết ngươi sẽ bỏ số phận của người dân, nhưng hãy nghĩ lại. Ngươi có đáng mặt một đức vua cai trị nước mình hay không?”

“...Ta...chưa từng muốn làm vua, người dân dưới sự cai trị của ta lại bắt đầu sùng bái nàng....Ta....thật là một kẻ thất bại...”

“Trước tiên bỏ ta ra trước đã. Rồi nói chuyện!”

Izumiru vội thả nàng ra áy náy xin lỗi. Asisu xoay người ngồi trên ghế gần đó nhìn hắn.

“Muốn dân tin mình trước tiên phải để bản thân làm việc âm thầm!”

57. Chương 57: Chiến

Sáng hôm sau đội quân Hittite theo lệnh của Izumiru về nước, lấy lý do việc nước còn bộn bề hắn thân là hoàng đế phải xoay người chống đỡ. Nhưng Memphis lại nghĩ theo một chiều hướng khác khi nhìn thấy Asisu và Izumiru đưa mắt nhìn nhau, thực ra giữa họ không có chuyện gì nhưng, với Memphis hắn lại xem đó là ánh mắt quyến rũ của tên đàn ông đến với vợ hắn. Ngoài ra, không chỉ Memphis, Unas, Minue, Hassan cũng chính là những người nhìn ra, và đem ánh mắt thâm trầm bắt về phía tên nào kia như tuyên cáo kẻ địch. Tuy hiện tại Asisu chỉ mới nhận Memphis là chồng chính thức của mình trước mặt nhân dân, nhưng ai cũng ngầm biết, nữ hoàng sẽ có hơn hai người chồng, mối quan hệ giữa nàng với cận vệ tướng quân, và các hoàng đế của các quốc, nhân dân Ai Cập không sớm thì muộn sẽ chào đón ngày vui của nữ hoàng. Thực ra lễ nghi của Ai Cập không khác khe như các nước, nam nữ bình đẳng, kéo theo đó là chế độ hôn phu. Và đối với Asisu trong mắt mọi người, thì nàng xứng đáng, nữ hoàng của họ đã thể hiện tài năng như thế nào trong việc cai trị, cũng như từng bước trở thành thần thánh hóa trong mắt người dân,

các ranh giới các nước nhân dân buôn bán thuận lợi hòa thuận cũng chính nhờ nàng tạo điều kiện, bộ mặt Ai Cập ngày nay chính là công lao to lớn của nữ hoàng Asisu, bên cạnh đó mới nhắc đến đức vua Memphis. Vậy nên những việc nữ hoàng có thêm phu quân sẽ không ảnh hưởng đến nhân dân, ngược lại họ rất hoan nghênh, người dân chờ đợi ranh giới được xóa bỏ và gia nhập cùng nước với nhân dân bên ngoài. Trong những năm qua, nhờ nền giáo dục tiến bộ, nhân dân Ai Cập cũng dừng việc đánh chiếm lãnh thổ hơn thua, mà chuyển sang việc đàm phán bằng kinh tế và sự phát triển giàu mạnh. Từ những hệ lụy liên can, các đất nước cũng dần phát triển mạnh. Nữ hoàng của họ xứng đáng được hưởng hạnh phúc, chỉ cần người chấp nhận. Nhưng vấn đề ở đây Asisu vẫn im lặng không biết chờ đợi cái gì. Nàng chỉ đang bắt đầu giúp các nước bạn phát triển theo một cách nào đó, trừ dùng vũ lực.

Minue nhìn Asisu đứng bên cạnh Ari sững người, lại đến đẩy tay Ari, nói nhỏ:” Luna chờ cô bên bờ sông”. Ari liền lùi người rời đi, Minue được cơ hội đến gần nàng, anh ôm lấy bả vai nàng cúi đầu nói nhỏ, rồi đưa nàng về phòng. Hành động này quá quen thuộc và trở thành hình ảnh bình thường đối với mọi người, từ khi nào đó Minue đã vào trong vòng đặc biệt cùng với Unas và Hassan, với chủ đề ai sẽ trở thành chồng nữ hoàng trước. Asisu là người chủ mưu vẫn không biết chuyện đó đang diễn ra, đương nhiên vì những bàn tay che trời nào đó của những nam nhân bên cạnh nàng. Asisu chỉ việc sống an lành, hạnh phúc trong vòng tay họ như vậy là tốt lắm rồi. Chỉ là nàng vẫn không biết chỉ cần một nam nhân gần gũi với nàng thôi cũng sẽ đủ cho không gian này bùng nổ vụ cháy hoặc tia lửa điện, hoặc cả bầu trời giẫm chua.

“Asisu, gần đây nàng thân thiết với Minue quá nhỉ!”

Memphis vào phòng nàng nhìn vợ mình vui cười với nam nhân khác thực sự muốn giậm chân đá tên kia ra khỏi phòng nàng, từ khi nào cận vệ ngay cả tướng quân của quốc gia này không coi hấn vào mắt mình!?

“Đức vua, ngài quá bận rộn, Asisu chỉ cần người chăm sóc, không cần người quá bận công việc!”

“Minue!! Người có ý gì, nghe rõ cho ta người là tướng quân một nước. Công việc của người là quân đội không phải ở đây với hoàng phi!”

Memphis nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hai bàn tay nắm chặt giữa nàng và hấn, tên điên này nắm chặt tay nàng làm cái quái gì. Minue chỉ mỉm cười

“Asisu và thần trở thành tri kỷ của nhau, công việc quân đội nhờ nàng biết trước. Memphis trước đây ngài đã ra lệnh”

“Người...”

“Hai người cãi xong chưa?”

Asisu lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng, đưa tay lay vai Minue mỉm cười, tên này biết Memphis mồm miệng không lại hấn vẫn thích trêu cho Memphis nổi đóa lên. Nàng đến gần Memphis đưa tay vệt mồ hôi trên trán hấn, mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay hấn lắc đầu.

“Các người đều là những người thân cận bên ta nhất. Không cần tự chế giễu nhau như vậy! Minue, anh đến quân đoàn tiếp tục làm việc theo ý ta đi. Gọi Hassan và Unas đến đây giúp ta. Cảm ơn”

“...Đã rõ. Nhưng mà...Asisu nàng có cần xưng hô lạnh lùng như vậy không? Ta cũng là phu quân tương lai của nàng...”

“Ăn nói hàm hồ...”

Memphis nghiêng nát răng hàm hàm nói từng chữ, kiểu như hấn thật sự giết Minue khi anh nói tiếp tục. Asisu vội đặt tay lên ngực hấn vỗ nhẹ liếc mắt nhìn Minue:” Chơi đủ rồi thì làm việc của mình đi!”

Minue lướt qua nàng hôn lên má nàng một chút mới rời đi, Memphis lập tức muốn giết hấn thật sự, nhưng trái ngược với hành động, Memphis lại nhẹ nhàng ôm Asisu vào lòng, đưa tay chà sát nơi nàng bị Minue hôn lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trụ môi nàng, ánh mắt ôn nhu thành nước, khi có nàng bên cạnh, con mãnh thú như hấn mới thật sự ngoan ngoãn ngồi im để nàng tùy ý điều chỉnh. Việc này cũng sẽ không ngoại lệ với các nam nhân khác bên cạnh nàng, nhưng bất tri bất giác Memphis thực sự chỉ muốn nàng bên cạnh mình.

“Memphis”

Asisu thủ thủ, Memphis lại nhẹ nhàng thả môi nàng ra, hôn lên mi mắt nàng mỉm cười:” Asisu, tuy ta biết trái tim nàng không có một mình bóng ta bên cạnh. Nhưng thật tâm ta không thể chịu được bọn nam nhân đó bên cạnh nàng”

Memphis ánh mắt híp lại, nắm lấy tay nàng đưa lên môi hôn lên:” Ta biết ta ích kỉ, nhưng ta không muốn nàng trước khi quyết định có quan hệ mờ ám với nam nhân nào khác trước mặt ta. Asisu, ta xin lỗi. Ta không muốn mất nàng!”

Asisu nhìn hành động dịu dàng lần đầu tiên nàng thấy xuất hiện trên một chiến thần Memphis đây, ánh mắt nàng khẽ nheo, lần đầu tiên xuất hiện ý cười và ôn nhu vô bờ bến. Memphis nhìn vào đôi mắt kia liền ngẩn người, ánh mắt lạnh lùng của nàng trở nên sáng lên, mệnh mông như bầu trời đầy nắng mùa hạ, những làn gió lướt qua thành sóng gợn. Memphis lần đầu tiên nhìn thấy nàng như vậy, cảm xúc này chỉ cho một mình hấn nhìn thấy thật đáng yêu. Nhưng Memphis lầm rồi, thật ra Asisu không để ánh mắt đó cho riêng hấn, mà sau này sẽ có một cuộc chiến âm thầm nữa là giành vợ và giành mẹ của một người cha và một hoàng tử, chỉ vì ánh mắt ôn nhu của nàng.

58. Chương 58: Nàng Chạy?!

“Asisu, nàng nên giữ sức khỏe của mình hơn”

Algon nhìn Asisu vô tư cắn trái cây ngồi đối diện mình. Thật là, những ngày nay không đến thăm nàng

được, lần này mới có dịp lấy sinh nhật nàng ra làm cái kế chạy đến đây, gần đây hẳn tập tành cho Shar-em trai hẳn, lên ngôi vị hoàng đế, không phải vì Algon không muốn làm vua mà hẳn sợ đứa con sau này giữa hẳn với nàng vì tranh giành ngôi vị lại đi theo vết xe đổ lúc trước của hẳn. Algon thấy may mắn khi gặp được Asisu khi hẳn sống trong mê mụi, chính nàng đã khiến hẳn tỉnh ra, hoặc chính vì tình yêu của hẳn đối với Asisu khiến hẳn thay đổi. Asisu dừng việc ăn lại cúi đầu nhìn sang bàn tay Algon đang nắm chặt tay mình, lại liếc mắt sang Memphis ngồi bên cạnh, giữa không trung bắt đầu nổ ra những tia lửa điện. Dừng để ý tới sắc mặt Asisu, một bên là tay Algon, một bên là tay Memphis, không phải cô không biết đau, thậm chí còn muốn giết hai tên này nhưng Asisu không thể, cô vẫn chưa muốn người dân bên đầu cô giữa thị chúng. Bọn họ đều được xem soái ca đây, fan nữ theo dài lắm, Asisu cũng không thể sánh được hàng dài đó đâu.

(Thực ra người giết bọn chúng là ta giết người đấy!/ Mẹ à, có chút đạo lý không vậy? Con là con của mẹ mà!/ Chả con cái gì sất. Người giết rồi ai cho ta ngược?/... Mẹ à, có thể bớt lầy được không?/....)

Asisu gạt tay mình ra khỏi hai bàn tay kia nhưng vô dụng, lại trở thành đem lực chú ý của hai người xoay qua mình, ánh mắt nóng rực của hai người khiến người nàng đỏ đẫy hắc tuyến, nở nụ cười gượng.

“Đều là người quen biết, cũng không cần gay gắt như vậy a~”

Memphis nhìn nàng rồi liếc sang Algon, tròng mắt, kéo nàng vào lòng:” Lúc trước hẳn giam nàng trong đế quốc, khiến việc này Ai Cập xáo trộn ta chưa bỏ qua đâu.”

“Vậy người đem quân phá đập của ta đem nước lũ vào thì sao?”

“Người....”

“Lần đó các người khiến Asisu vì các người phải vào một lần thăm hỏi thần địa ngục”

Unas ôm gươm bên ngực ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm hai tên thích đấu đá kia, Minue liếc mắt vào đình lại đưa Asisu ngồi tách biệt giữa những tên kia.

“Nếu không vì các người nghe lời Carol thì lũ sẽ không đưa đến và dẫn đến tình trạng này!”

“Ta lại nhớ, trong đó có cả người nữa đấy Minue!”

Hassan bước vào đình, ánh mắt liếc một lượt qua từng người một lại quỳ rạp người bên chân nàng nhẹ nhàng mỉm cười đưa cốc sữa cho nàng.

“Asisu trời về lạnh rồi nàng nên giữ ấm cho mình. Trái cây của Ai Cập rất nhiều, không nên ăn đồ của đế quốc Assyria đưa đến, kéo lại bị hạ độc!”

Algon nghe Hassan trêu chọc, ánh mắt lạnh xuống, nhìn sang Asisu với ánh mắt ngập nước, đáng thương hề hề nói.

“Trái cây đó ta không có bỏ độc, với lại đó là nhân dân Assyria ái mộ nàng nên gửi sang a~. Asisu ta vô tội mà”

Vừa nói Algon vừa kéo lấy tay nàng làm nũng, ánh mắt khinh thường nhìn những nam nhân khác. Nhưng Asisu định mở miệng nói lại bị một tiếng đồng thanh.

“Vô sỉ!”

Trăm lời một miệng, 4 nam nhân trừng mắt kéo Asisu tách xa khỏi Algon, Memphis nhìn Algon căm tức.

“Đường đường là một đức vua của đế quốc Assyria lại có bộ mặt này, ta thật khâm phục!”

Minue lại tiếp lời:” Lúc trước nghe Algon là đế vua vang danh vô sỉ hôm nay mới được diện kiến!”

“Đúng là trăm lời nói không bằng một lần chứng kiến!”

Unas khinh khỉnh mỉm cười, Hassan lại không nói liếc mắt nhìn sang Algon. Năm nam nhân cãi như một đám trẻ con tranh giành đồ ngon, Asisu biết không thể can được nên tìm kế chuồng, ở đây thêm chút nữa chắc chắn mình sẽ không những đạn lạc mà còn ăn không ít ánh mắt kì lạ của họ đẩy sang á. Với kinh nghiệm ngàn năm trên thương trường Asisu học được, chuồn là thượng sách!

“Asisu! Cấm nàng chạy!”

“Asisu! Đứng lại!”

Kế hoạch vỡ, trong khi Asisu đang nhích từng bước xoay người rời đi các nam nhân đều đồng thanh khiến nàng giật mình đứng lại cứng ngắt ở đó, như máy móc xoay đầu nhìn sang. Năm người phía sau, ánh mắt sáng rực nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Asisu, công cuộc này do nàng nảy ra thì chính nàng nên tự biết làm gì!”- Memphis lên tiếng.

“Asisu, bỏ chạy là không tốt!”- Algon nghiêng đầu ánh mắt nheo

“Giải quyết rõ trước đã!”

“Rõ?!”

Asisu ngơ ngác nhìn sang Hassan ngơ ngác, cái gì? Nàng vô tội nga. Hassan mỉm cười, Minue lại mở miệng.

“Chịu trách nhiệm với bọn ta đi!”

“Hả?!!!”

Cái gì chịu trách nhiệm?! Nàng làm gì đâu,vô tội mà! Năm nam nhân nhìn nàng với bản mặt “ta ngây thơ, ta không hiểu, ta không biết”, liền muốn xé nàng ra.

“Asisu, nàng cướp nộ hôn đầu của ta!”

Minue mặt dày vô sỉ mở miệng. Hassan lại không chịu thua:” Asisu, nàng nói mạng ta là của nàng. Nàng không thể vứt đi a~. Ta rất đáng thương á!”

Unas liếc nhìn những nam nhân này lại lên tiếng:” Ta không cần,Asisu, ta chỉ muốn âm thầm ở bên nàng. Nhưng ta chỉ cần biết, nàng có đặt ta trong tâm hay không!?”

“Asisu, nàng từng nói làm đức vua phải yêu dân, nhưng mà Asisu, đức vua cũng cần yêu a~, vậy nên Asisu yêu ta đi!”

“Hả?! Ta đang cảm thấy nhứt đầu nhứt đầu....à vậy nên để ta về phòng đi”

Asisu tìm mọi chuyện trốn không ngờ quanh nàng liền kéo mạnh tay nàng, bao lấy nàng quanh vòng tròn.

“Asisu! Quá đáng!”

“Nàng không đưa ta vào cửa, thì đừng hòng đi một bước!”

Memphis nhìn bốn nam nhân kia nheo mắt:” Này này, các người. Hỏi ý kiến nàng thì phải hỏi ý kiến ta á!”

“Hỏi người? Nằm mơ đi! Asisu nàng nói đi!”

“...Rồi rồi, ta đáp ứng!”

“Thật hả?”

“....Thật.”

(Sau này người sẽ hối hận/ Thôi mẹ, bà là mẹ của con đấy!/ Ta là người ăn ngay nói thật!/ Truyện bà viết, số phận của tôi là định!/ Ồ, ta có nói gì đâu/ Tôi hối hận bà vẫn viết/...Khụ cái này là....độc giả, qua độc giả mà mắng vốn!)

59. Chương 59: Nỗi Giận

“Nữ hoàng, người muốn thế nào?”

Ari đứng thẳng người nhìn nữ hoàng trước mặt, bây giờ nàng không thể tin nàng là nữ hoàng mình đi theo từ nhỏ, thần tượng trên tay nàng phát sáng, lấp lánh như sao trên trời, như những tia nắng mặt trời của thần Ra uy nghiêm. Asisu cơ bản đã hồi phục toàn bộ tất cả phép thuật của mình, trở lại thành thần, nàng bắt đầu chơi đùa với các phép thuật trên từng ngón tay của nàng. Cha và mẹ ruột của nàng đã đến gặp Asisu vào đêm đó, một năm trước khi những vụ ám sát tại cung điện Thượng Ai Cập này khắp nơi đều nhắm về nàng.

“Đứa con của kẻ phá hoại một lần nữa giải phóng”

Tin tức nàng nhận được từ nữ thần và im lặng nghe hơi thở của từng mạch máu trên cơ thể nàng bắt đầu chuyển đổi mạnh. Ai Cập sẽ lâm vào nguy hiểm, ngay cả chính nàng. Đã đến lúc một Isis với danh nghĩa của nữ thần chính tay thể hiện đúng bản chất của nó. Nhưng ngược lại, Asisu vẫn im lặng trầm ổn nhìn từng cuộc ám sát nhắm vào mình rồi thất bại. Memphis bắt đầu lo việc chính sự giúp nàng, Unas xoay người chạy nhanh cái quần Hạ Ai Cập thật tốt, Minue ra biên giới bắt đầu chuẩn bị binh lực tấn công, chỉ Hassan vẫn im lặng chăm sóc sức khỏe cho Asiau, nhưng càng ngày, anh không hiểu ánh mắt của nàng dần âm trầm xuống. Hai ngày trước, Minue bị nữ quan Naptera gọi Minue về nhà, chuẩn bị cho việc gì đó, Ari cũng bắt đầu thông báo Carol được Naptera nhận làm con gái nuôi, và tổ chức lễ cưới cho Minue với nàng. Ari thật sự bất ngờ ánh mắt Asisu nheo lại, im lặng không trả lời, chỉ vui vẻ đùa nghịch với phép thuật trên đầu ngón tay, Hassan nhìn nàng chăm chú, nhưng người con gái kia vẫn không có bất cứ hành động khác ngoài...nửa nằm nửa ngồi trên ghế nệm.

Hassan phát tay cho Ari ra ngoài, gần đây hẳn thường nhìn thấy Luna đến qua lại với Ari, hiện tại tuy đất nước hòa thuận nhưng không chắc Izumiru sẽ không làm ra kế hoạch gì khác. Hai tên cáo già Izumiru và Ragash hẳn càng không thể không đề phòng. Sau này hẳn sẽ lựa cơ hội nói chuyện với Ari, nếu người thân cận làm sai sẽ kéo theo cả tính mạng của chủ nhân mình, và Hassan không thích điều đó xảy ra. Đợi Ari ra ngoài, Hassan mới nhìn lại Asisu, nàng đã không còn trên ghế mà đứng trước cửa sổ, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa. Hassan đến gần nàng nhìn theo ánh mắt, phía xa xa kia một đoàn người kéo về phía này, bụi bay mù mịt.

“Asisu...”

“Ragash chưa bỏ ý định chiếm Ai Cập đâu!”

Hassan cúi đầu hiểu ý nàng rời đi, Asisu đẩy linh lực vàng óng trên tay trầm tư một chút rồi xoay người ra sân. Trên đỉnh cao, một lần nữa người con con gái kia lần nữa đứng đỉnh cao, lạnh lùng, với đôi mắt

sắc bén trong đầu bắt đầu hiện lên kế hoạch trả thù. Asisu chưa bao giờ nàng nói nàng tốt cả, càng chẳng phải con gái hiền lành, kẻ đáp nàng báo, nàng trả lại họa. Cuộc sống của nữ nhân thương trường không phải bạch thỏ đứng chờ hoàng tử đến, vì vậy Asisu luôn trân trọng những nam nhân đối tốt với mình, càng trân trọng hơn tình cảm của hai người kia...chỉ là nàng không thể gặp họ dù lần duy nhất trong đời này nữa rồi.

“Nữ hoàng!”

Nhìn nàng đứng trên thao trường, tất cả quân lính đều cúi đầu xuống tỏ lòng tôn kính, Ari đi phía sau nàng ánh mắt nhìn nàng chăm chú nhưng không nói, nữ hoàng lần nữa đã trở lại, nanf không biết nữ hoàng sẽ bắt đầu chuyện gì, cũng như năm năm trước, dưới ngọn giáo của thần canh ngục, và ánh mắt ưng của thần thú bầu trời, Asisu trong một đêm đem xử trảm hơn 5 tên quan hối lộ và ức hiếp dân chúng ở Hạ Ai Cập, đủ bằng chứng nhân chứng hằn hoi. Từ đó tiếng vang nữ hoàng Ai Cập thần thánh Asisu bắt đầu vọng trong nhân dân. Và lần này, Ari biết nữ hoàng sẽ làm một điều ngoài sức tưởng tượng khác của mọi người.” Xem ra Ragash thật ngu ngốc khiêu chiến lòng nhẫn nhịn của nữ hoàng”

Nhưng thực ra Ari đã nhầm, mục đích lần này của Asisu không phải chỉ riêng Ragash còn là một người khác. Kẻ chủ mưu âm mưu giết nàng. Lần này ăn đủ trả góp, một khi Asisu tức giận sẽ không ai ngăn được một vị thần hóa quỷ dữ.

Menphis đứng trên thành cao đưa mắt về phía thao trường nhìn bóng người nhỏ nhắn đứng đó, ánh mắt hiện lên một tia đau xót. Hắn đã cố gắng khiến đôi mắt kia hòa nhã, đã cố gắng kéo nàng ra khỏi bóng đêm cô độc đó. Nhưng vì cái gì, vì cái gì lại khiến nàng lần nữa chìm vào nó lần nữa? Asisu, trở lại đi! Câu nói văng vẳng trong trí óc vẫn nhắc nhở hắn, Asisu cần hắn hơn bao giờ hết. Hassan đứng bên cạnh Minue nhìn ra ngoài vườn, hướng mắt phía bầu trời thao trường.

“Minue, Asisu đã nói chuyện với người?”

“Đã nói, nàng đã biết hết mọi việc. Nàng nói lễ cưới vẫn diễn ra...”

Một ngọn gió thổi qua, làm lặng đi những tiếng nói quanh đây, chỉ thấy nam nhân kia âm thầm mấp máy môi, ánh mắt của hai người bắt đầu trầm xuống đến đáng sợ. Sau đó Hassan nhìn Minue rồi xoay lưng đi. Chỉ để lại câu duy nhất

“Ta đã hiểu!”

Minue nhìn bóng lưng Hassan rời đi, liếc mắt nhìn phía sau lưng, một bóng người tựa lưng vào tường, ánh mắt tối lại nhìn lên bầu trời.

Bên Ai Cập bắt đầu nóng lên, và dân chúng hoan man với tin tức Minue sắp lấy vợ không phải nữ hoàng. Thì bên này hai đế quốc Hittite và Assyria bắt đầu nhận được tin tức dò thám của người mình, đế quốc Babylon đang bắt đầu vùn vẩy tấn công lần nữa, lần này dốc toàn lực tấn công Ai Cập. Với danh nghĩa là hai nước thân cận, Izumiru bắt đầu sử dụng danh nghĩa đế vương của mình triệu một nửa đội quân sang giúp Ai Cập, Algon không ngoại lệ, cộng với sự đồng tình mạnh mẽ của nhân dân, nửa quân đội Assyria bắt

đầu chuyển hướng Ai Cập đi đến. Trận này Ragash thua thảm hại là chắc chắn, còn một vị nữa, sẽ không có kết cục ngoại lệ còn thảm hơn cả Ragash.

Ở một đế quốc khác, từng là tù binh của Ai Cập, nhưng cũng nhờ Asisu và đội quân nàng phân phó trở về nước dẹp sạch loạn lên ngôi hoàng đế, người đó vẫn chưa trả được ơn với nàng. Một ngày mật báo thông báo, nữ hoàng Asisu ra lệnh đội quân Ai Cập đang ở Abyssiria ngay lập tức về nước, Massharhiqi đêm đó nhận được tin vương quốc Minoa đang đưa quân về Ai Cập.

“Bệ hạ, người có quyết định?!”

Eirence quỳ dưới chân Massharqi chấm tay tuân theo mệnh lệnh. Người nam nhân ôm yếu từng trải qua nỗi khổ của nô lệ bấy giờ đã lực lưỡng và cao quý hơn hẳn lúc trước, ánh mắt rành rỏi sự đời và lạnh lẽo hiện ra một chút mỉm cười.

“Eirence, người từng đi theo ta, cũng từng ám sát Memphis nhiều lần thất bại. Vậy lần nào người thử ám sát nữ hoàng Isis của Ai Cập hay chưa?”

“Chưa.”

Eirence trả lời ngắn gọn, Massharqi rất hài lòng với câu trả lời của nàng, lại phát tay.

“Memphis từng có thù với ta, nhưng nữ hoàng Isis là kẻ có ơn với ta. Người nói xem ta nên làm sao?”

“Thần sẽ đi tập hợp quân lính hướng đến Ai Cập ngay trong đêm nay!”

“Chậm đã. Trước đó người biết vương quốc nào có những chiến binh mạnh nhất hay không? Giống nữ hoàng Isis, nhưng là người chịu ơn nàng!”

“Ngài nhắc đến vương quốc Amazos?”

“Hiểu rồi chứ?”

“Thuộc hạ đã rõ”

Eirence cúi đầu lui ra, Massharqi liếc mắt một cái rồi xoay người rời đi, không quên nhắc nhở nàng.

“Eirence, đừng nghĩ đến việc ám sát lần nữa!”

Eirence khựng người lặng im nghe lời Massharqi, rồi cúi đầu rời đi. Nàng thực sự có thù với Memphis,

loạn lạc lần này nàng muốn giết hấn lần nữa, nhưng nếu đức vua nàng đã nói, nàng liền dừng tay. Eirence dùng sự tôn trọng và trung thành thậm chí còn sùng bái với Massharqi thực sự. Và nàng quý Asisu, thật ra nàng đã từng ám sát Asiau nhưng thất bại, lúc đó nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt Asisu nhìn nàng, không phải sợ hãi, không kiêu ngạo. Chỉ đơn giản nhìn nàng như một vị khách và với thân phận nữ nhân, Asisu đã nhẹ nhàng mang nước đến cho nàng, và mời nàng ngồi xuống nói chuyện. Eirence lần đầu tiên ấn tượng sâu với một đế vương như Asisu, một phụ nữ rắn rết, và đủ thông minh xinh đẹp để bóp nghẹn lấy âm mưu kẻ thù và phản công lại một cách bất ngờ với vỏ bọc bình thản của mình. Một nữ đế vương để tất cả nữ nhân sùng bái, tôn trọng, noi gương, và để đàn nam nhân phải cúi đầu trân trọng. Eirence đã trở thành bạn tốt của Asisu từ khi nào nàng không để ý, nhưng cũng chính do lòng tin ở nàng đặt trên người Asisu là đúng chỗ. Nàng gửi một bức thư cho bồ câu đưa thư hướng về Amazor, vương quốc đó đã chịu ơn Asisu, đúng hơn là chính người đứng đầu của họ-nữ vương. Hai vương quốc Abyssiria và Amazor có thể làm bạn cũng chính nhờ mối liên kết thương mại trên con đường Asisu mở ra. Họ sẽ tự biết giúp đỡ, và nàng chắc nữ hoàng và em gái nữ hoàng- Hulia cũng không phải kẻ vô ơn khi Asisu đã từng cứu sống Hulia ra khỏi số phận nô lệ.

60. Chương 60: Carol+ Asisu

Asisu ngồi trên ghế cao, ngưng trọng ánh mắt nhìn xuống quân lính đang quỳ gối bên dưới, Memphis ngồi một bên từ từ uống trà, tuy là trong cuộc chiến giữa các nước, ánh mắt học theo vợ mình cũng đã trầm ổn xuống, còn cả bình lặng hơn. Đừng đùa, Memphis chuyển kiếp, cũng đã sống hơn chục ngàn năm cũng không thua Asisu là bao nhiêu tuổi đâu, vì kiếp trước hấn vô tâm vô tình để tuột mất nàng, linh hồn vẫn hồi hận cho đến khi chết, xảy ra bao nhiêu kiếp cho tới bây giờ được ôm mỹ nhân trong lòng cũng xem như hấn thỏa đáng, bây giờ việc vùng vẫy của nàng hấn để mặt nàng chơi đùa, dù sao Memphis vẫn ở bên giúp nàng một tay bảo vệ nàng an toàn là được rồi.

“Nữ hoàng, quân đội Amazos, Hittite, và Assyria kéo quân qua đất nước ta trợ giúp.”

Asisu nheo mắt, phát tay lui xuống. Ánh mắt nhìn sang Memphis bình tĩnh uống trà, lại thở ra.

“Memphis!!!”

“...Được rồi, nữ vương. Bọn họ đưa quân đến trợ giúp nàng thôi. Đừng quá lo lắng”

Memphis đặt tách trà xuống nhìn Asisu ánh mắt ôn nhu, kéo nàng vào lòng lựa cách ăn đậu hủ. Asisu nhìn người nam nhân này lại thở dài, đẩy hấn ra, cau mày.

“Chàng nghiêm túc chút đi!”

“Haiz...được rồi, nàng đã sắp xếp tất cả quân đội, mọi chuyện sẽ theo sắp đặt. Ta sẽ hỗ trợ nàng một tay. Nhưng? Asisu!....Sau lần này nàng phải sinh đứa nhỏ cho ta! Cầm trốn nữa!”

“Người....vô sỉ”

“Chắc! Dù sao ta cũng lập công a~ nàng cần trả công xứng đáng cho ta!”

“...MEM...PHIS...”

“Rồi rồi...ta đi làm việc. Hôn ta cái nào!”

Vừa dứt lời, Memphis lại hôn lướt qua môi nàng rồi vội vàng chạy đi, may mắn né được một cái bình hoa văng mạnh vào mặt. Memphis lúc nhỏ tuy sủng nàng, nhưng hắn cũng rất thích nữ nhân này tức giận, Asisu tức giận sẽ đáng yêu hơn rất nhiều khi nàng lạnh lùng, và đương nhiên những nam nhân khác bên cạnh nàng cũng rõ điều đó, trong thực tế Asisu mỗi khi hiền lành là những tên vô sỉ kia lại chọc nàng tức giận, đến nỗi Asisu chỉ dám vát khuôn mặt lạnh lùng trên người khi gặp bọn hắn.

Hôm nay, kinh thành Ai Cập bắt đầu tổ chức lễ hôn cho Minue, cư dân Ai Cập đều đóng chặt cửa khi đoàn người đi qua. Carol ngồi trên kiệu đưa mắt nhìn ra ngoài, ánh mắt cực lạnh của nữ nhân mắt xanh tóc vàng thực sự rất khác lạ với hình tượng trước giờ của nàng, môi khẽ nhếch nhẹ. Asisu cứ vui vẻ trên ngôi vị nữ hoàng của mình đi, cho đến khi nàng đạp nàng ta xuống. Đã đến lúc, Carol lấy lại tất cả những gì thuộc về mình.

Asisu nhìn đoàn quân lễ cưới đi qua trước cung điện, Minue ánh mắt lướt qua nàng set qua tia bất đắc dĩ lại cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Asisu nhìn bóng hắn, chỉ nhẹ mỉm cười, ta vút lại vạc váy, phát tay quân lính ập đến chiếc kiệu lớn. Asisu không nói gì nhìn Carol nước mắt rơi lăn chã nói mình bị oan, làm hư cả không khí, nhân dân xoay quanh nhìn chuyện diễn ra không hiểu lại nhìn sang nữ hoàng trước giờ của mình.

Đây không phải vì ghen mà trả thù?!

Hassan vẫn đứng bên cạnh Asisu, chợt một bóng dáng nhảy dựng ôm chầm lấy nàng. Asisu mới từ từ nhìn lại, bất ngờ nhìn nữ nhân trước mặt.

“Hullia? Sao công chúa lại...”

“Chị Asisu, em nhớ chị á. Lúc trước em về không gặp được chị cảm ơn. Em lên chị- nữ hoàng, gia trang làm nam nhân mới chạy tới đây được á!”

“Thật ngu xuẩn. Hullia công chúa, ta mới là người cứu người. Asisu chỉ là kẻ hót tay trên”

Hullia ngơ ngác nhìn sang chủ nhân giọng nói Carol ngẩn mặt, ánh mắt nghiêm túc tự tin, và đầy khẳng định. Với ánh mắt ấy có thể lừa được rất nhiều người nhưng với một người chịu ơn như Hullia, và trí thông minh của mình, Hullia được học hỏi từ Asisu không phải là thừa thãi. Hullian nhìn sang Asisu, nàng vẫn ngồi bình thản ở trên ghế, tay chống cằm, ánh mắt nhắm lại, chân gác chéo. Bộ dáng không có chút gì ý

định muốn nhúng tay vào việc này, Hullia hiểu ý liền sai quân lính xé rách áo trên bả vai của Carol ra. Ánh mắt híp lại, nhân dân lại bất ngờ nhìn bả vai trắng nõn trên người Carol, nam nhân không ngừng nuốt nước bọt, ánh mắt sáng rực. Carol lại cắn răng nhìn sang Minue.

“Ta sắp sẽ là vợ chàng, ngay cả chuyện này chàng cũng có thể đứng nhìn sao?”

Minue liếc nhìn sang Carol rồi bước đến cúi đầu bên cạnh Asisu.

“Carol, gián điệp của đế quốc Babylon, hợp tác với nước ngoài phản bội Ai Cập. Nhiều lần lập kế ám sát nữ hoàng, nhưng không thành. Tội đáng chết!”

“Hahaha... Vô căn cứ! Bằng chứng đâu ra?!”

Hullia, mỉm cười nói tiếp:” Chị Asisu mới là người cứu ta, bên vai trái chị có một vết bệt của ngôi sao, nhưng Carol. Người cứu ta, vậy người có hay không?”

Asisu cứu Hullian đúng lúc nhìn nàng công chúa này ăn mặt thảm thương liền vội đem áo choàng của mình trùm lên người nàng, ánh mắt ôn hòa đưa nàng rời đi. Asisu đã công Hullia trên lưng chính vì vậy nàng biết nữ hoàng này có vết bớt.

Asisu đứng dậy rời đi, không quên nhìn Minue đưa chứng cứ và nhân chứng ra. Lại liếc mắt nhìn Carol bần thần ngồi trên mặt đất.

“Carol. Người chính là kẻ xuyên qua nơi này, vì tội đột nhập vào mộ pharaong gia tộc người chịu lời nguyện ba kiếp nghèo khổ, người bị đưa đến nơi này. Bây giờ thì quay trở lại với thế kỉ của người! Sống với gia tộc và chịu hình phạt đi! Thế giới này không phải là của người, người không thuộc về thế giới này. Thứ của ta, ta đã lấy lại tất cả. Những thứ của người không thuộc về người, thì tốt nhất đừng cố giành giật. Hai ngày nữa anh người sẽ đến đây đưa người trở về. Carol, suy nghĩ cho kĩ trước khi quyết định. Thần sẽ không cho người một cơ hội lần hai, lần này chết linh hồn người tan biến vĩnh viễn!”

“Ta....Memphis yêu ta....”

“Ta lại không nghĩ người yêu hần! Trước đây và cả lúc này, người chính là nhờ địa vị của hần, và sức mạnh của hần để sống sót. Cơ bản người chính là yêu cơ nghiệp của hần!”

Asisu phát tay xoay người rơi đi. Ánh mắt híp lại nhìn về bầu trời, thời gian vẫn dài. Cuộc sống tự biến yêu bản thân mình, nhưng đừng quên người thân của mình ở một thế giới nào đó. Asisu từng là một đứa trẻ trong cô nhi viện, cô sống không bằng chết trong đó, cũng vì vậy cô quý trọng tình thương đến mức nào. Nhưng những kẻ không phải quá nhiều tình thương thì bỏ qua nó mà sống, thậm chí còn quên lãng nó đi.

61. Chương 61

Cuộc chiến trên lãnh thổ Ai Cập diễn ra, vương quốc Minos đã sớm thấy tình hình không ổn vội rút lui, trên đường trở về bị nhân dân tập kích thoát chết cũng không được bao nhiêu người, về sau là trận kinh hoàng chinh phạt của vương quốc Abyssia nên chấm dứt việc xâm chiếm đế quốc khác tập trung phát triển kinh tế. Đội quân Babylon bị vây chặt kín bởi các quân, mối liên kết giữa Ai Cập với các nước khác bắt đầu chặt chẽ, nhất là trong đế quốc này, và trong cuộc chiến này. Ragash bị bắt quỳ dưới đài nhìn mặt nhân dân, Asisu ngồi trên đài cao nhìn Ragash ánh mắt không ngừng liếc sang nhìn nàng. Người nữ nhân này chính là đứa nhỏ khi trước hắn gặp sao? Nữ hoàng là cô bé đó? Memphis cau mày kéo Asisu ngồi vào lòng mình, nhìn sang Ragash khẳng định chủ quyền. Cơ bản hắn đã nhìn thấy ánh mắt khác lạ của Ragash không phải là thù địch mà một tình cảm khác cho nàng.

Asisu, khi nào nàng chọc hoa đào ở Babylon thế này?

“Ragash! Người hai lần bảy lượt kéo quân sang đánh Ai Cập. Người hận thù truyền kiếp với Ai Cập sao?”

Asisu nói lớn, đứng thẳng tránh xa vòng tay của Memphis, khẽ nhìn sang Memphis lắc nhẹ đầu. Bất ngờ Ragash nhìn sang Asisu hất mặt nói.

“Người giết nữ nhân ta yêu!”

“ ... ”

Tên này...có bị nhiễm nước không? Nữ nhân hắn yêu chui đầu ở Ai Cập để nàng giết? Asisu nhớ, đối với nữ nhân nàng chưa bắt hay giết bất cứ ai ngoài Carol đang bị giam trong ngục kia mà. Trong khi nàng ngăn người, Unas nhìn nàng lại thờ dài. Dễ lừa thế không biết, tên Ragash này luôn mệnh danh là cáo già, nói cũng chỉ kéo thời gian thôi. Nữ nhân hắn yêu đầu chui ra từ Ai Cập được, trước giờ nữ hoàng Ai Cập tính tình ra sao mọi người đều biết rõ, ngay cả đứa trẻ cũng biết nàng chỉ ra thẳng tay với nam nhân đối với nữ nhân nàng khoan dung nhất có thể. Đến bây giờ cơ bản Asisu không giết bất kì nữ nhân nào. Trong khi Asisu ngăn người, Ragash lại hàm hồ nói tiếp.

“Nữ hoàng Ai Cập, Isis. Nàng thật sự ngây thơ!”

“ ... ”

Asisu im lặng nhìn nhìn Ragash, ánh mắt của hắn không sợ sệt, vẫn là một bậc đế vương cao cao tại thượng.

“Ragash. Người có muốn quay lại với Babylon không?”

“Ta là kẻ bại trận, muốn giết thì giết không cần trêu chọc ta!”

Ragash lia mắt về phía nàng cảm tức, Asisu lại bước lên một bước mặc kệ ánh mắt của hắn phóng về phía nàng, và ánh mắt những nam nhân khác kinh ngạc nhìn nàng muốn nói nhưng lại thôi. Cuộc chiến này, vì quân Babylon bị bao vây nên việc tổn thất không đáng kể, chỉ khi Ragash cố ý phá vòng vây, tất cả các quân đều bị thương chứ không mất mạng. Lần đầu tiên đất nước chống giặc ngoại xâm không mất mạng người, Asisu đã nhờ Hassan phân phó đội y sư giỏi chăm sóc cho những binh lính bị thương, nàng chuyển lời cảm ơn đến tất cả đế quốc và vương quốc đưa quân giúp đỡ Ai Cập cùng theo đó là vàng bạc, châu báu và ngựa, lạc đà. Asisu đứng trước mắt nhân dân, không nhìn Ragash chỉ mỉm cười từ ái nhìn nhân dân mình.

“Ai Cập có ngay hôm nay đều do thần linh ban phúc, và sự cố gắng của tất cả người dân Ai Cập. Ai Cập yêu hòa bình và kết bạn. Đế quốc Babylon nhiều lần đem quân sang xâm chiếm Ai Cập luôn bị thất bại, nghĩ đến tội đáng chết. Nhưng một đế quốc không thể mất vua, đất nước đó nhân dân sẽ cực khổ. Hỡi thần dân Ai Cập. Vậy nghe theo lời của các vị thần, các người có muốn giết vua Babylon? Biến thù thành bạn đó là chủ ý của ta! Còn các người?”

Asisu không dùng thân phận đế vương để xưng hô với nhân dân, mà một cách thân mật, ta- các người. Điều này làm nhân dân nhất trí và kính trọng nàng hơn. Đồng loạt đều quỳ xuống, không cần ai sai khiến hay chỉ bảo, hô đồng thanh.

“Nữ hoàng anh minh! Nữ hoàng anh minh!”

Ragash nhìn khung cảnh trước mắt mở to mắt thần người, một giọng nói réo rắc bên tai chạy vào đầu hắn.

“Trị quốc không phải bờ cõi lớn mới uy quyền, cảm giác mình cường hãn. Trị quốc cái khó nhất được lòng dân! Ragash, cách trị quốc của ngươi sai rồi! Cơ hội của ngươi thay đổi đấy!”

Asisu xoay người vào điện, Ragash bây giờ mới từ từ đưa mắt về phía nàng, im lặng. Hắn đã nuôi ý chí xuất binh lần tiếp, nhưng ngoài dự đoán của hắn, Asisu không bắt hắn để trả, ngược lại nói rõ cách trị quốc của mình. Nàng chính là nữ hoàng của Ai Cập, được nhân dân tôn thờ. Đau đó, con mãnh thú trong tâm hắn đã lặng lẽ tháo móng vuốt ra, vứt đi, và nằm ngoan ngoan yên bình. Bên tai chợt vang lên tiếng Memphis.

“Nếu nữ hoàng đã quyết, ta sẽ không phản đối. Ai Cập quyết định, Ragash trở thành bạn của pharaong, Babylon với Ai Cập từ giờ trở đi là bạn. Hai nước không được nhúng tay vào nền chính trị của hai bên. Ngày mai Ai Cập cùng Babylon sẽ chứng minh bằng chứng dưới nền đá của thần nữ sông Nile, và tiền Babylon trở về nước!”

Mọi chuyện diễn ra sau đó rất nhanh và kết thúc. Babylon đoán vị vua về, trên bàn họp nghị thần, Ragash bị khiêu khích bởi các tướng quân hiếu chiến, thường ngày hắn sẽ vỗ bàn và lập thêm kế hoạch trả thù Ai Cập, nhưng bây giờ hắn chỉ mỉm cười mở miệng.

“Muốn đất nước lớn mạnh, trước tiên để dân chúng ấm no trước đã!”

Mọi người ngơ ngác với lời nói của bộ hạ nước mình khi nhận biết được, Ragash đã rời đi vào phòng.

— — — — —

Ai Cập, ở một ngôi đình nhỏ, bàn đá cứng rắn mài nhẵn đặt bộ trà tinh xảo cùng trái cây hoa quả, một thiên tiệc mở ra. Nữ nhân ngồi đó lặng im hưởng gió hạ, đưa mắt nhìn trời, con ngư đen mông lung chợt cảm thấy yên bình, nam tử tóc đen, ba ngàn sợi thả trên vai, vai trần, mồ hôi từng giọt làm ướt cơ thể hần.

“Memphis chàng lại đi đâu về?”

“Asisu ta đến sông Nile cũng ngư dân đánh cá!”

Memphis nhìn vợ mình mỉm cười, lại tiếp tục nói:” Chuyến thăm lần này ta cảm thấy hài lòng với cuộc sống của nhân dân.”

“Chàng đó, chăm lo chính sự đi, đừng như trẻ con chạy loạn nữa”

Asisu lắc đầu đưa ly trà cho y, ôn nhu cười. Memphis lại nắm tay nàng, một tay nâng cằm nàng lên.

“Asisu, nàng nói xem. Chính sự quá buồn tẻ, ta sống hơn cả chừng ấy năm, đều là chính sự, nhạt nhẽo lắm đấy. Không ra ngoài chơi, chạy theo nàng thì nàng lại đuổi đi. Nàng nói xem, ta đáng thương hay không!?”

“Có sao?”

“Có đó, chi bằng nàng sinh ra một tiểu hoàng, hay một công chúa gì đó cho ta đi. Ta còn muốn dạy bọn nhóc chơi đùa a~”

Asisu nhìn ánh mắt ưng của nam nhân trước mặt híp lại, da mặt nàng lại đỏ lên, tránh cảm khỏi ma quỷ của hần.:” Dù sao ta nghĩ cũng nên có một đứa!”

“Haha..cuối cùng nàng cũng chấp nhận. Được a~, ta muốn có nhiều hơn hai!”

“Memphis, chàng vô sỉ!”

Asisu xoay người rồi đi lại hần kéo tay ngã vào lòng. Memphis ôm nàng trong ngực mỉm cười.

“Asisu, ta không đùa nàng nữa. Ta muốn hỏi, tại sao lại thả Carol đi? Không phải nàng đã bị cô ta hãm rất nhiều sao?”

“Carol kéo vào chuyện này là vô tình, ngoài ý muốn. Lại Memphis, chàng đưa Carol vào chuyện tình cảm nữa. Lỗi lớn nhất là chàng không phải là Carol”

Memphis cúi đầu, hít lấy hương thơm trên người nàng nhắm mắt, hưởng thụ.

“Asisu, ta xin lỗi...”

“Vì chàng từng phụ ta?!”

“....vì ta bỏ lỡ nàng nhiều lần như vậy!”

Memphis im lặng ôm ấp mỹ nhân trong lòng mỉm cười ngọt ngào. Là hắc ngư ngốc, bỏ lỡ nàng, phụ nàng. Đến bây giờ qua bao nhiêu kiếp đau khổ mới nhận được, hắc thật sự trân trọng.

Asisu im lặng tựa người vào ngực y, đưa ly nước lên môi uống. Chợt từ xa, Ari vội vàng chạy đến, dáng dấp thấp thoáng vội vàng. Memphis nhìn thấy nàng đầu tiên liền lên tiếng.

“Ari trong hoàng cung phải giữ tôn nghiêm”

“Ra mắt bệ hạ, nữ hoàng. Thần có chuyện gấp bẩm báo”

“Nói đi!”

“Bên ngoài cung, đoàn quân Hittite, Babylon, Assyria, dẫn đầu các đút vua đem theo xác của sư tử đặt trước cửa người muốn cầu hôn nữ hoàng....Còn có...”

“Còn có?”

Memphis nheo mắt nhìn nữ nhân uống nước như không có chuyện gì kia, lại liếc sang Ari khiến kẻ vô tội kia lạnh sống lưng.

“Còn có...còn có tướng quân Unas, Minue, Hassan cũng mang xác sư tử đến cầu hôn nữ hoàng”

“Phụt...khụ.khụ...”

Lập tức nước trong miệng phun ra, Asisu sắc nước dữ dội. Chỉ biết sẽ ba tên hoàng đế tới bày trò vui, nàng có biết ngay cả cận vệ của nàng cũng gia nhập cho nháo thêm chứ....Còn có ánh mắt sắc bén của Memphis đang nhìn nàng...khụ...nàng vô tội mà...

“Ari dẫn ta ra ngoài đó. Asisu, ta khuyên nàng giải quyết, đừng để ta phải bắt nàng trói lại ném lên giường!”

Asisu nhìn ánh mắt lạnh ngắt và đe dọa của Memphis liền giật nảy mình, từ từ đi phía sau hẳn đến hoàng cung. Không phải chứ, nàng đâu chọc đào hoa. Tên Ragash kia tham gia nữa làm gì???

End

(muốn biết ai là phu quân Asisu cố gắng đọc phần sau <<ngoại truyện>>)

62. Chương 62: Ngoại Truyện

Lịch sử Ai Cập bắt đầu thay đổi trong từng chữ sách sử, và truyền thuyết, nhưng Asisu được nữ thần hóa trở thành một chuyện cổ tích sau này. Thế kỉ 21, Ai Cập phồn vinh, nhưng họ vẫn tôn thờ một thời kì phát triển nhất từ trước đến nay cách đó 3000 năm Ai Cập sử sở cổ đại. Sẽ không ai tin vào chuyện nữ thần hóa phép, ngăn nước lũ, không ai tin Nữ hoàng Ai Cập có tên Asisu mỗi bước chân của nàng đi đều xuất hiện hoa sen nở đỏ rực trên bờ hồ. Người hiện đại chỉ tìm thấy một số khảo cổ vật phát triển tương tự với thế giới hiện đại ngày càng nhiều ở bờ sông Nile và hoàng cung Ai Cập cổ, trong lăng mộ Pharaong, xác nữ hoàng Asisu không được tìm thấy, thay vào đó là một bình tro cốt, và 7 quan tài xác ướp đặt xung quanh hòm tro cốt đó. Họ đoán đây là người chồng của nàng, và nữ hoàng, nhà khảo cổ còn tìm thấy, những hình họa khắc trên tần đá quanh bình tro cốt, họ cho đó là di chúc của nàng. Sau khi Asisu chết, những đứa vua và pharaong cũng đi sau nàng, những đứa con của họ theo di chúc của nàng thực hiện nghi lễ hỏa táng, không phải là xác ướp. Chẳng ai biết nhan sắc thực sự của Asisu ra sao, nhiều người Ai Cập tuổi cao, truyền tai nhau rằng nàng có một đôi mắt như bầu trời đêm, một làn da trắng ngần, bờ môi vô thức ý cười, dáng người xinh đẹp lung linh như dòng sông Nile huyền ảo. Nhan sắc của nữ hoàng Ai Cập xưa quá mờ nhạt, dẫn các nhà khảo cổ học cố tình kiếm tìm, và cuối cùng nhận được bức họa bằng hình người, so sánh các vị thần với một cô gái chính giữa, mỗi vị thần đều đưa một phần cơ thể của mình cho nàng, về sau họ đoán đó là nhan sắc thật sự của Asisu. Lịch sử Ai Cập còn ghi rõ từng tình huống phát triển của Ai Cập từ khi nàng là công chúa cho đến khi nàng trở thành nữ hoàng, và những đoạn tình cảm giữa nàng và các ông chồng, tuy nhiên người dịch ra rất hơi hợt trong việc này, và sau đó đoạn tình cảm này được nhà thơ Ai Cập ghép vào thơ ca, lưu truyền về sau.

Quay lại 3000 năm Ai Cập cổ đại, Asisu đứng trên thành nhìn dưới chân Ai Cập phồn hoa mỉm cười nhẹ, bỗng một thằng nhóc chạy lại ôm eo nàng vui vẻ cười rộn rã, theo sau đó là một đứa nhóc khoảng chừng 3 tuổi chạy chồm chạy đến níu lên tay nàng.

“Mẹ”

“Mem, Am. Ai đứa sao lại ở đây? Xuống nào, ở đây gió lạnh đấy!”

Asisu dịu dàng dắt hai đứa trẻ xuống dưới thành lại bắt gặp Memphis đứng dưới đợi nàng, hẳn nhìn nàng mỉm cười, lại nhìn khuôn mặt nàng cau lại, cười hề hề nói: “Bọn nhỏ thấy nàng ở trên đó quá lâu, nên đòi ta cho chúng đến tìm”

Am, Mem ôm lấy tay nàng, hai con ưng diều bay lượn trên bầu trời, chao đảo, rồi nhào xuống đứng trên vai hai đứa nhỏ. Hai con ưng này là do Memphis bắt về tặng bọn nhỏ chào mừng nó ra đời, đều là ưng đực, nhưng từ lâu đã trở thành bạn bè, cũng như Mem và Am sinh ra đã là anh em. Với chức vị của cha nó, Mem và Am kế thừa được thần thức, và trí thông minh của mẹ, từ nhỏ đã làm điên đảo chúng sinh không chỉ vì việc làm như một đức vua nhỏ mà còn anh tuấn của bọn nhỏ. Asisu cười hiền, nắm tay hai đứa nhỏ, ôn nhu xoa đầu chúng

“Tối giờ ăn rồi chắc hẳn mọi người đang chờ đợi. Đi thôi”

Memphis đưa tay nắm lấy Am rồi cùng nàng sóng vai dắt bọn chúng vào phòng ăn, trên đường đi ánh mắt hẳn nheo lại cười vui vẻ, nhìn sang hai đứa trẻ. “Kế hoạch thành công!”

Triều đình hôm nay bận rất nhiều việc, Asisu cũng dừng công việc của mình đi thăm mấy đứa trẻ đang làm việc của mình. Shar lúc trước đến gặp nàng gửi quà tặng của người dân cho nàng và thăm đứa cháu, rồi nhanh chóng quay về làm công việc của mình, thằng nhóc này lâu lâu lại xoay sang nhìn đứa cháu Alria của nó đốc thúc việc học hành để kế thừa ngôi vị của hắn, 3 năm trước, khi Algon đã làm xong công việc đào tạo cho Shar thì hắn cũng từ ngôi chuyển sang cho em trai mình, bây giờ tới lượt Shar chuyển sang cho Alria. Asisu ngồi trong đình nhìn hai đứa nhóc một ôm sư tử một lại ôm cáo sa mạc, lại thở dài. Những đứa nhóc này quá ngây thơ, đào tạo về một đức tính một vị vua mà không cho chúng chịu khổ mới chính là hại chúng!

“Asisu, nàng nghĩ gì?”

Ragash ngồi bên cạnh nàng nhìn nàng thở dài phiền não lại nhượng má, đưa nàng cốc nước, mở miệng hỏi. Nữ nhân này... vì sao vẫn hay thở dài như vậy? Nàng buồn có thể nói hắn mà.

“Ragash, chàng xem Bagash không phải còn quá nhỏ để học chính sự sao? Chi bằng để nó chịu khổ một chút rồi hãy đưa nhóc đến chính sự”

“Ý nàng là sao? Ta vẫn chưa hiểu”

Ragash nhìn Bagash đang chơi đùa với con sư tử của mình, lại nhìn sang nàng dịu dàng. Asisu đừng nói đưa đứa con bọn họ đến làng nô lệ đấy! Ragash hơi bất ngờ với việc này của nàng. Asisu cũng gật đầu. không những thế, nàng liền đưa luôn đứa trẻ giữa nàng và Algon đi cùng Bagash. Algon đương nhiên đồng ý về điều đó, cách dạy bảo của Asisu, hắn luôn tin tưởng nàng.

“Ragash ý nàng thế nào?”

“Theo ý nàng đi, nhưng ta sẽ đưa một đội quân theo bảo vệ chúng”

“Như vậy chàng khỏi cho chúng đi thì tốt hơn đấy!”

Ragash nhướn mày, rồi nhìn sang hai đứa trẻ kia. Sau trận chiến của 5 năm trước, hắn làm theo cách Asisu cai trị nước ngày một phát triển, hắn cũng hiểu vì sao một nữ nhân như nàng lại có thể được nhân dân tôn thờ như vậy. Cho đến khi hắn nhận biết được tâm hắn luôn có hình bóng người con gái này, ngay từ nhỏ. Lúc đó hắn mỉm cười, cực khổ, chịu nhục đi săn sinh lễ cho nàng để cầu hôn. Cách đó đến nay, Asisu không còn nhắc lại những chuyện quá khứ nữa, mà mối quan hệ vợ chồng của họ ngày một nồng thắm và khăng khít, Ragash kiềm chế xung đột với các nam nhân khác bên nàng, đến bây giờ đứa nhỏ họ sinh ra cũng đã thay đổi rất nhiều mối quan hệ giữa hai người, lại tăng lên độ ngọt ngào. Ragash tin Asisu bất cứ chuyện gì, nhưng hắn vẫn muốn đứa con của hắn xưng với danh hiệu bệ hạ của Babylon, sợ đứa trẻ mối quan hệ duy nhất của nàng và hắn gặp nguy hiểm. Asisu hiểu Ragash đưa tay vỗ lên mu bàn tay hắn, mỉm cười, lắc nhẹ đầu.

“Nô lệ ở Ai Cập đã được quân lính trông giữ rất an ninh rồi, chúng ta chỉ cần đổi tên cho bọn nhóc và đưa bọn nhóc đến đó. Việc này sẽ giúp bọn nhóc rất nhiều cho tương lai sau này. Vậy nên Ragash chàng yên tâm, khi nguy hiểm chúng ta vẫn có thể biết và kịp thời đến ứng cứu!”

Ragash nhìn sang Asisu rồi gật nhẹ đầu, ôm nàng vào lòng: “Vậy ta tin nàng”

Algon từ vườn đi ra nhìn Asisu vùng Ragash đang nói chuyện, lại đi đến chỗ hai đứa nhỏ xoa đầu rồi gọi chúng ra ngoài vườn chơi, hắn xoay người vào đình gặp hai người. Ánh mắt nhìn sang Ragash gật nhẹ đầu rồi, ngồi xuống bên cạnh Asisu, nàng đem tách trà rót lại đẩy ra cho hắn.

“Asisu, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa, hai đứa trẻ cũng đã có ý định muốn đến ở đó.”

Asisu nhìn Algon mỉm cười, không nói. Bây giờ nàng đã thành nữ hoàng, không những thế còn là mẹ của những bệ hạ tương lai, nàng sẽ làm những gì nàng có thể để chuẩn bị hành trang cho những người nắm quyền này trước khi nàng chết.

Ở thao trường, Unas, và Minue đã tập đứa trẻ của mình về võ thuật và khảo sát đi trước đàn em của nó, khi các công việc họ đi. Không chỉ riêng hai đứa trẻ này, đứa trẻ của Hassan cũng đi theo cha mình cho việc làm thuốc và độc. Cả ba đứa trẻ lâu rồi không được gặp mẹ, cho đến khi nàng đến thăm, Asisu nhìn những đứa trẻ cố gắng luyện tập lại đến vỗ vai Unas và Minue, lắc nhẹ đầu, đến ôm lấy hai đứa con mình, bọn chúng mới chưa đầy 14 tuổi cơ thể đã săn chắc và cao lớn hơn cả những đứa trẻ cùng tuổi, điều đáng mừng, nhưng nàng cũng không muốn làm mất đi tuổi thơ của bọn chúng.

“Usis, Nuis! Các con có thể nghỉ tập trong hai tuần tới, đi chơi đi”

“Thật sao ạ?”

Hai đứa trẻ nhìn nàng đầy chờ mong, Asisu lại gật đầu, Unas và Minue bắt đầu nhìn ba người trước mặt vui cười, lại không nỡ phá đi bầu không khí của nàng, đành để nàng chiều bọn nhỏ, nhưng Usis lại trầm mặt không nói, Asisu nhìn đứa nhỏ lại cúi xuống hỏi nó, nhưng đứa trẻ lại lắc đầu, chỉ có Nuis, chân chờ một lát rồi mới nói

“Mẹ ngày nghỉ, con có thể chơi với mẹ không? Mẹ cũng lâu rồi không cùng con chơi nữa”

“Được, ngày đó chúng ta cùng ăn cơm, và đi dạo những nơi các con thích. CHịu không?”

“Mẹ đi cùng con vui rồi”

Usis bây giờ mới mở miệng, cười vui vẻ, ôm lấy cổ nàng hôn lên má. Hai đứa trẻ quần quýt bên mẹ mình, khiến hai nam nhân nhìn nhau thở dài, đều là con của mình, tại sao nàng luôn được đứa con quần nhiều hơn cả cha? Hassu đem được cùng cha mình đi qua thảo trường nhìn thấy cảnh này liền ngăn ra, rồi theo cha rời đi, nhưng Asisu đã nhìn thấy hai bóng cha con liền lên tiếng gọi lại. Đứa trẻ Hassu mừng như cho kẹo khi nàng gọi mình, chạy lại ôm lấy cổ nàng vui vẻ cười với các huynh đệ mình.

“Hassu, con như thế còn ra thể thống gì?”

Hassan nhìn đứa trẻ nhấp nha nhấp nhón ôm lấy nàng liền nghiêm khắc nói, Hassu liền đứng sang một bên thả nàng ra, cúi đầu xin lỗi. Nhưng Asisu lại kéo đứa nhỏ vào lòng xoa đầu, cười: “Hassu con đi theo cha có nghiêm khắc với con không?”

“...Con..”

“Nói đi, có mẹ ở đây, cha không dám làm gì con?”

“Có!”

Asisu nhìn sang Hassan mỉm cười, chợt hấn cảm giác rùn mình, không phải chứ, hấn như thế nào lại chọc giận nàng rồi, hấn chỉ muốn giáo dục đứa trẻ này thật nghiêm khắc để không làm mất mặt nàng. Asisu thôi nhìn Hassan, nàng cũng biết tính tình cứng đầu của hấn, làm việc luôn nghiêm túc như vậy, và luôn đưa nàng làm điểm trọng tâm. Nhưng giáo dục một đứa trẻ như vậy sẽ không tốt cho tuổi thơ của nó.

“Hassu, Usis và Nuis, sẽ được nghỉ tập trong hai tuần, cũng cùng các em đi chơi đi. Những ngày qua con cố gắng lắm rồi”

“Thật ạ?”

“Đương nhiên, mẹ không nuốt lời a~”

Asisu mỉm cười hiền hòa, ba đứa trẻ nhìn nhau rồi gật đầu, lập tức bỏ mặc ba ông cha mà đi chơi. Asisu, nhìn bóng ba đứa lại nhìn san ba nam nhân nhìn nàng, không mở miệng. Lát nàng lại đứng dậy, rời đi, nhưng Unas kịp kéo tay nàng lại, ôm vào lòng.

“Asisu, đừng giận a~. Ta biết lỗi rồi”

Asisu vỗ vỗ tay Unas, lại đưa ánh mắt nhìn Hassan và Minue, thở dài

“Các chàng giáo dục đứa trẻ cần có nhu có cương, đừng nghiêm khắc quá làm đứa trẻ áp lực rồi sinh ra tâm lý bất ổn. Usis, Nuis, Hassu còn nhỏ, để cho bọn chúng vui vẻ chơi đi, việc nhân dân bọn nhóc đã hiểu rất rõ khi đi làm việc với các chàng rồi, đừng áp đặt bọn nhóc quá nhiều”

“Ta biết rồi”

“Vội lại, gần đây các chàng cũng vì công việc mệt rồi, cùng đi chơi một bữa với các con đi. Đừng đem bộ mặt nghiêm túc quá, khiến các nàng dâu chạy mất thì các con lại xoay sang trách các chàng.”

Unas, Minue cùng Hassan nhìn nhau cười trừ, đúng bọn họ nghiêm túc cũng rất phiền não, ánh mắt cũng đã có nhiều thêm nếp nhăn. Minue kéo Asisu vào lòng, ôm nàng ra khỏi thao trường về phòng. Izumiru đã cùng đứa con trai về Hittite để đảm nhiệm một số chuyện bên đó, đến bữa cơm mới quay về, cả tuần không gặp Izumiru, đêm đó, Izumiru đến gặp nàng ôm nàng vào lòng, đứa nhỏ của hai người bây giờ có thể tự cai trị được đất nước mình rồi, công việc của hắn cũng xong bây giờ chính là lúc hắn cùng nàng sống hết đời.

“Asisu”

Izumiru hôn lên môi nàng trêu mếu, dụi vào hòm cổ của nàng, Asisu nhìn hắn, cũng không cự tuyệt, vuốt mái tóc của hắn, nói: “Zuuy thế nào rồi?”

“Thằng nhóc tỏ ra rất thông minh và thành thạo với mọi công việc của triều chính. Nhờ nàng cho nó theo làm việc”

“Chỉ mong thằng nhóc có thể trông coi nhân dân và dạy bảo tốt”

Izumiru hôn trụ môi nàng, nhẹ nhàng đưa tay xoa nắn đôi gò đào cao gât bên dưới, kẹp chặt núm nhỏ kéo nhẹ. “A...” Asisu vì bị kích thích bắt đầu chìm vào tê dại, môi Izumiru lại càng cuốn nhiệt cuốn lấy nàng, đầu lưỡi như rắn nước quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho mạnh dạn hút lấy, không trung phát lên tiếng “chặc...chặc...” làm nóng người, môi hắn truyền xuống dưới đến má phấn nơn, cắn nhẹ, rồi tiếp tục trường xuống cổ, đến sương vai xanh, môi hôn nóng rực từ từ gặm mút ở đó tạo ra dấu hiệu. Bàn tay to xé rách váy áo của nàng, thân hình trắng ngọc, mềm mại lộ ra trước mắt. Izumiru dừng động tác nhìn xuống đôi núi xinh đẹp đỏ ửng kia, không khách khí há miệng ngậm lấy một quả, tay trái tiếp tục xoa nắn bầu vú bên kia, tay phải không an phận trường xuống phía dưới chân nàng, nhẹ nhàng đưa ngón tay vào mật đạo.

“A...”

Cảm nhận được cơ thể tiếp nhận được cơ thể khác đi vào, khoái cảm khiến đầu óc nàng tê dại, rên lên một tiếng tự cắn lấy môi mình, mật dịch theo ngón tay bên dưới chuyển động càng tiết ra nhiều hơn. Asisu đưa

tay đẩy lấy bờ vai Izumiru, nói khẽ: “Ngày mai còn việc phải làm, chàng nghỉ sớm đi!”

“Nàng...Không muốn?”

Izumiru dùng ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn nàng, tóc bạc đổ như thác nước xuống nệm, hòa với màu đen tóc nàng quấn lấy, tạo ra hai màu sắc khác nhau mà yêu mị, ánh mắt hổ phách đỏ lửa tình nhìn nàng, động tác dưới thân càng đầy mạnh hơn, lại cho thêm một ngón tay vào.

“Asisu, nàng xem cơ thể nàng còn thành thật hơn cả nàng!”

Dịch nhờn theo duy chuyển của ngón tay dần tiết ra ngày một nhiều, Asisu bị kích thích, ý chí chống cự còn lại cùng tiêu tan, cảm giác tê dại ập đến, phía dưới nóng lên, càng ngày nàng lại càng không đủ.

“A...a...cho ta...Izumiru..”

“Huh? Cho cái gì?”

“Izumiru...a...a...chàng....quá đáng...khó chịu quá....Izumiru...”

Trong khi nàng muốn thêm, thì tay Izumiru dừng lại, lật người nàng nằm trên thân mình, ôm lấy eo nhỏ nàng. “Ta phục vụ nàng rồi, bây giờ muốn thì tự đến đi!”

Asisu nhìn ánh mắt tà ác của người nam nhân trước mặt, khuôn mặt trắng nõn của nàng còn chưa tan ý tình, ánh mắt long lanh ướt ướt, bờ môi bị hấn khi dễ cũng sưng đỏ lên bóng loáng, nàng vô tội ngồi trên người hắn, cúi đầu nhìn xuống tiểu huynh đệ nhà hắn, như cự long mãnh thú, nó nổi đầy gân xanh, ngẩng cao đầu, trên mao đầu con dím một chút tinh dịch nhầy nhầy, trông dâm đãng. Izumiru cảm giác Asisu chần chừ, liền đưa tay ôm lấy thắt lưng nàng, nhấc lên cao rồi không thương tiếc thả mạnh xuống. “A...” vật thể thô cứng chui vào khóa thạch non mềm, hấn lại cố ý kéo lấy eo nàng nhấc lên rồi thả xuống nhiều lần, mỗi lần thả như xuyên qua nàng, cảm giác đau đơn ập đến, ánh mắt bị đau liền rơi lệ.

“A...chàng...đau....a...a...”

Izumiru nhìn nữ nhân trước mặt đau lòng, liền thả chậm tốc độ rồi đặt nàng ngồi xuống thân thể mình: “Asisu, không muốn đau thì tự vận động đi”. Nói xong hắn đưa tay bóp lấy hai gò đào trước mặt, xoa nắn, còn ác ý nhéo vào quả nhỏ hồng hào trên đồi “A...”, nàng bị kích thích, cự vật trên trong lại to lên, mặt dịch bên dưới chảy ra dính cả cương vật của hắn, nàng chống tay lên bụng hắn từ từ đứng dậy rồi ngồi xuống, hắn dùng hai tay giúp nàng trở thành điểm tựa, nhân cơ hội để xoay đảo nhiều hình dạng.

“A...a...a...”

Izumiru nhìn nàng nheo mắt, âm hộ nàng ẩm nóng, như muốn nuốt chặt lấy cương vật của hắn, tiếng kêu

dâm dăng của nàng càng khiến hắn kích thích, dần cảm thấy chưa đủ, cương vật chưa sâu, động tác quá chậm. Izumiru lật người đặt nàng dưới thân trong tư thế hai nơi tư mật dính chặt lấy nhau, trên phía nàng bắt đầu vận động, hắn đưa ra đến cửa động, rồi lại dâm thẳng vào bên trong.

“A...a....đau....đừng không chịu được....a..a....a nhanh...nhanh...muốn nữa...muốn nữa”

Mỗi một lần bị hắn tra tấn, nàng luôn bị đau đến tận óc rồi mới từ từ cảm nhận được sung sướng, hắn chính là nhìn thấy nàng như vậy mỉm cười: “Tiểu.....yêu tinh...tính sao bây giờ...ta..... vẫn chưa muốn..... dừng?!”

The End.

cảm ơn đã ủng hộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-chang-tung-phu-ta>